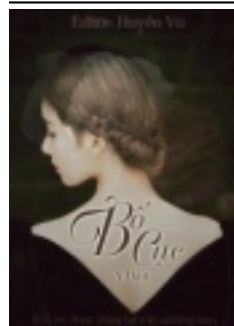

[Đồng Nhân Một Thoáng Mộng Mơ] Bồ Cục

Contents

[Đồng Nhân Một Thoáng Mộng Mơ] Bồ Cục	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	40
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	68
18. Chương 18	70
19. Chương 19: Phiên Ngoại	75
20. Chương 20	78

[Đồng Nhân Một Thoáng Mộng Mơ] Bồ Cục

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân Một thoáng một mơ/Nhất liêm u mộng, HE, nữ cườngConverter: Kinzie (vnsha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-mot-thoang-mong-mo-bo-cuc>

1. Chương 1

Edit: Huyền Vũ

Beta: [Dương Tử Nguyệt]

Trong tổ chức, biệt danh của tôi là Độc Thủy (*Nước độc*). Bọn họ cười bảo con người tôi ngoài trái tim ra thì cả máu và não đều một màu đen. Mà có thể làm bạn với họ nên đương nhiên bản thân tôi cũng chẳng phải loại người tốt lành gì.

Bề ngoài tôi là một cô gái yếu đuối mang đôi chân tật nguyền ngồi trên chiếc xe lăn.

Nhưng để đứng vững được trong tổ chức không phải điều dễ dàng gì, mỗi người đều phải có một tài riêng như ám sát, bắn tỉa, hacker, v.v....

Điều giúp tôi có thể sống sót trong tổ chức đến bây giờ là nhờ có bộ não, bày mưu lập kế và nguy trang với xác suất thành công 100%.

Đáng tiếc tôi không thể mưu tính cướp cái mạng nhỏ của mình khỏi tay tử thần, sức khỏe tôi ngày càng suy kiệt.

Đến lúc tôi mở mắt lần nữa, tôi đang nằm trong một căn phòng bệnh riêng. Tôi có một bên chân lành và một bên không trọn vẹn. Tôi... là ai? Tôi... vẫn là tôi sao?

Bên ngoài cửa là tiếng ồn nhưng đủ để tôi gom những thông tin có ích từ vài từ như ‘Tử Lăng’, ‘Lục Bình’, ‘Sở Liêm’, ‘Cha’, ‘Mẹ’, v.v....

Tôi bỗng nhớ đến bộ phim từng coi để giết thời gian, những tình tiết này rất quen thuộc. Chẳng lẽ... tôi đã trở thành Ưông Lục Bình?

Tôi nhắm mắt phân tích tình huống hiện tại, sau đó nghĩ xem mình nên làm gì tiếp. Hay đúng hơn là tôi nên làm gì ngay lúc này.

Tôi không có nhà, không có người thân, ngay cả tình yêu cũng chẳng có.

Tôi từng có đồng đội, từng có những thứ thuộc về mình, tôi từng có những nhiệm vụ, lập mưu để bảo vệ đồng đội. Ngược lại, họ dùng sức mạnh hoặc khả năng khác của chính họ để bảo vệ tôi. Đó từng là tất cả của tôi, nhưng lúc này, tôi không còn nữa.

Nhưng dù sao bây giờ cũng còn tốt hơn trước, tôi còn một cái chân lành lặn, tôi vẫn có thể đứng lên và đi lại.

Gia đình sắp tan vỡ, cha và em gái đã phản bội, chỉ còn một người mẹ sắp mất chồng với cõi lòng tràn ngập đau thương và oán hận.

Sự nghiệp mất rồi, ‘tôi’ không thể làm một vũ công nữa.

Tình yêu duy nhất của ‘tôi’, Sở Liêm cũng đã bị cướp đi.

Hoàn cảnh của ‘tôi’, Uông Lục Bình, lúc này rất tệ.

Nhưng nó chẳng làm khó được tôi.

Đầu tiên, tôi cần xác định rõ mình muốn gì?

Tìm nhập một tổ chức như trước kia? Không, điều đó rất vô nghĩa, tôi đã sống cuộc đời như thế một lần rồi, lặp lại vừa vô ích lại vừa nhàm chán.

Có lẽ tôi nên thử trải qua cuộc sống của một người bình thường, vui vẻ, thoải mái, bình thản và yên vui.

Có lẽ tình cảm của cha mẹ dành cho ‘tôi’ hẳn là tình cảm khó phản bội nhất.

Có lẽ tôi nên có một đứa con, tôi có thể tin tưởng mình sẽ không bị con mình phản bội.

Cha mẹ? Ừm, mẹ của Lục Bình chắc hẳn rất yêu ‘tôi’, nếu đúng như kịch bản, tôi không cần can thiệp chuyện này thêm nữa. Người cha sắp phản bội gia đình lại không dành quá nhiều tình cảm cho Lục Bình, theo kịch bản, ông ta luôn đứng về phe kẻ yếu, là người theo chủ nghĩa đàn ông, tôi nghĩ mình có thể lợi dụng điều này.

Con cái? Tôi cần một người chồng, Sở Liêm là đối tượng có sẵn, theo kịch bản, anh ta cũng sắp cầu hôn tôi. Hơn nữa cha mẹ anh ta rất vừa ý tôi, gia đình anh ta là môi trường nuôi dưỡng con cái tốt nhất.

Còn những người không liên quan như Tử Lăng thì chỉ cần Lục Bình kết hôn với Sở Liêm, cô ta nhất định sẽ gả cho Phí Vân Phàm. Nghĩa là trong vòng hai – ba năm tới cô ta sẽ không làm phiền tôi, đủ thời gian cho tôi sinh hai đứa trẻ. Những người khác tạm thời không cần để ý vì họ chẳng gây được chuyện gì lúc này.

Đây là kế hoạch tốt nhất trong ba năm tới. Sau khi hoàn thành được kế hoạch này tôi sẽ tính toán tiếp bước đi tiếp theo là gì, hiện tại cũng tôi không rõ mình muốn gì trong tương lai.

Cha mẹ, Tử Lăng, Phí Vân Phàm, cô Sở và bác Sở đi vào phòng.

Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ, im lặng không nói gì.

“Lục Bình, Lục Bình, con tỉnh rồi sao? Con thấy thế nào rồi?” Mẹ rưng rưng nước mắt hỏi tôi.

Bọn họ đi đến trước mặt tôi, gương mặt đầy vẻ lo lắng, ân cần dịu dàng hỏi thăm tôi nhưng tôi không trả lời ai ngoài... cha. Bắt đầu kế hoạch. Tôi vươn tay cầm lấy tay ông, lệ rơi đầy mặt, nhỏ giọng gọi “Cha”.

Từ đầu đến cuối tôi không đáp lời ai cả, chỉ nắm chặt tay ông, nước mắt chảy không ngừng, ngay cả khi ngủ tôi cũng không buông tay ông ra.

“Cha... Đau... Bảo vệ Lục Bình..”

2. Chương 2

Mấy ngày tiếp theo, trừ cha tôi không nói chuyện với bất cứ ai khác, kể cả Sở Liêm. Chỉ khi ở bên cạnh ông, tôi mới có thể vừa khóc vừa kêu “đau” rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Còn những người khác đều có nói gì đi chăng nữa tôi vẫn ngơ ngác không phản ứng.

Bác sĩ nói với họ tôi vì mất đi một bên chân nên dẫn tới chấn thương tâm lý. Do thiếu cảm giác an toàn nên mới tìm kiếm sự bảo vệ của cha. Hơn nữa cũng do vết thương tâm lý nên mới từ chối giao tiếp với bất cứ ai khác ngoài cha mình.

Vì thế lúc nào cha cũng ở bên cạnh tôi, nắm tay tôi, vuốt tóc tôi nói, “Lục Bình, Lục Bình đáng thương của cha...”

Mục tiêu đầu tiên, đúng như sự dự đoán của tôi, hoàn thành rất dễ dàng. Giống như việc luôn thích những cô gái như nhược dụ dàng, ông luôn thiên vị đứa con yếu ớt ỷ lại ông hơn. Hơn nữa việc Lục Bình chỉ ỷ lại một mình cha lại càng thỏa mãn chủ nghĩa đại nam nhân của ông, cũng khiến lòng bảo vệ của ông với Lục Bình mạnh hơn.

“Lục Bình, đây là mẹ con, con không nhớ sao?” Cha dịu dàng nói.

“Mẹ?”, tôi ngơ ngác lặp lại lời ông.

“...”

“Lục Bình, đây là em gái con, Tử Lăng.”

“Em gái... Tử Lăng...”

“ ... ”

“Lục Bình, cậu ấy là vị hôn phu của con, Sở Liêm.”

“ ... Sở Liêm...”

Vết thương cũng dần tốt lên.

Dưới sự giúp đỡ của cha, tôi cũng dần dần khôi phục việc giao tiếp với mọi người xung quanh, nhưng nhất định phải có ông ở bên mới được. Lần này lòng kiên nhẫn của ông dường như vô hạn, để mặc tôi túm chặt tay hoặc vạt áo ông.

Dưới tình trạng này, mọi việc trong công ty chỉ có thể giao cho mẹ xử lý. Cha có vẻ không để tâm chuyện này lắm.

Sau khi vết thương đã lành hẳn, xuất viện, gia đình tôi và nhà họ Sở cùng nhau tụ họp ở nhà tôi, còn Sở Liêm lại cầu hôn tôi, lần thứ ba. Hai lần trước tôi đều không trả lời anh ta.

“ ... Lục Bình, anh thật sự yêu em... Gả cho anh nhé được không? Để anh chăm sóc em... Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc bla bla bla...”

Tôi nắm tay cha, cúi đầu, yên lặng lắng nghe, còn gia đình hai bên đang hồi hộp chờ câu trả lời của tôi, bao gồm cả Tử Lăng và Phí Vân Phạm, dù nguyên nhân họ hồi hộp là gì đi nữa.

“Nhưng... Chân của em...”

“Anh tuyệt đối không để tâm chuyện đó. Anh vẫn luôn yêu em như trước, Lục Bình, hãy tin anh, em mãi mãi là nàng công chúa của anh bla bla bla...”

Tôi hơi hoảng hốt, gương mặt nhìn cha, “Cha...?”

Ông xoa đầu tôi, khẽ cười nói, “Dù con quyết định như thế nào, cha đều ủng hộ con.”

Tôi rơi lệ, mỉm cười gật đầu với ông, ngẫm nghĩ một lúc rồi quay đầu nhìn Sở Liêm: “Em muốn lấp chân giả, đứng lên một lần nữa, học cách bước đi một lần nữa... Em không muốn cứ như vậy mà gả cho anh, không muốn liên lụy anh khổ sở... Nếu em có thể bước đi một lần nữa, có đủ tư cách trở thành một người vợ, một người con dâu, em sẽ đồng ý cưới anh.”

Nghe xong lời tôi nói, phản ứng mọi người không giống nhau.

Cha là người nói đầu tiên, “Lục Bình, Lục Bình thiện lương của cha, cha nhất định sẽ liên hệ với bệnh viện và trung tâm phục hồi chức năng tốt nhất cho con.”

Mẹ tôi và mẹ Sở hai mắt đỏ hoe, Tử Lăng ngơ ngác, không rõ đang nghĩ cái gì, còn Phí Vân Phàm đang an ủi con bé. Phản ứng của Sở Liêm là thú vị nhất, đầu tiên anh nhìn Tử Lăng, hai mắt giao nhau; sau đó lại nghiêng đầu nhìn cha mẹ mình, dường như có chút do dự không biết có nên tiếp tục cầu hôn hay không.

Tôi nghiêng đầu, tựa vào vai cha, nửa cầu nửa hỏi: “Cha... vẫn ở bên con?”

“Đương nhiên, cha sẽ luôn ở bên, bảo vệ con”

Tôi rơi lệ rồi lại lau đi, “Chỉ cần cha ở bên con, con không sợ gì hết.”

“Lục Bình...” Cha vuốt đầu tôi, khe thở dài.

Cha Sở và mẹ Sở cũng nói vài câu như muốn tôi an tâm, ví dụ như “Dù con có đứng lên được hay không thì con cũng là đứa con dâu trưởng duy nhất mà chúng ta chấp nhận.”, v.v...

Mẹ một đằng rơi lệ một đằng thở dài, cũng an lòng trước thái độ của nhà họ Sở.

Sở Liêm một đằng áy náy nhìn tôi, đằng khác lại dùng ánh mắt lập lờ nhấp nháy nhìn Tử Lăng, nghe chừng vẫn dao động không ngừng.

Đôi mắt Tử Lăng tràn ngập đau thương, mệt mỏi và cô đơn, tựa vào Phí Vân Phàm, không biết đang nhỏ giọt nói cái gì.

“Cha, con mệt, cha ôm con về phòng được không?”, tôi kéo kéo tay áo cha, nhỏ giọng nói.

“Được”, cha ôm tôi, nói xin lỗi với mọi người rồi ôm tôi về phòng ngủ.

“Cha, chờ khi con ngủ cha hẵng rời đi, được không?”

“Đương nhiên, không phải ngày nào cũng vậy sao?”, cha mỉm cười nói.

“Cha tốt nhất quả đất!”, tôi áp mặt vào tay ông, nhắm mắt lại.

Và mọi chuyện cứ như vậy mà tiến hành. Cha giúp tôi liên hệ với một trung tâm phụ hồi chức năng bên Mỹ.

“Nước Mỹ? Con không đi!”

“Vì sao? Đó là chỗ tốt nhất, Lục Bình.” Cha ôn tồn hỏi tôi.

Tôi cúi đầu, ngập ngừng nói, “Vì... phải rời khỏi cha... con sẽ sợ... ngủ không nổi.”

“Cha sẽ đi cùng con.”

“Thật?” Tôi ngẩng đầu nhưng rồi lại cúi xuống, “Nhưng công việc của cha...”

“Không sao cả. Tạm thời nhờ mẹ con xử lý, không có vấn đề gì đâu.”

“Cha...”

Mục tiêu thứ hai vẫn hoàn thành dễ dàng, không cần sử dụng tới phương án hai, ba, bốn, năm, sáu. Ông đúng là kẻ dễ mềm lòng, hơn nữa lại người đàn ông tình cảm lẩn át lý trí. Điều này khiến tôi nghĩ, thật ra ông không cần tình yêu hay người đàn bà tên Trầm Tùy Tâm kia, ông chỉ cần một người nhu nhược yếu đuối để có thể thỏa mãn cảm giác muốn bảo vệ người khác mà thôi. Tôi có một ưu thế, Lục Bình là giọt máu của ông, là con gái của ông. Trước kia có lẽ vì cô quá độc lập, quá thông minh khiến ông không có cảm giác thành tựu khi làm cha rồi lâu dần cũng không quan tâm tới cô nữa.

Nhưng khi Lục Bình chịu đả kích bị tổn thương lại hoàn toàn ỷ lại ông, thậm chí không cần bất cứ ai khác, chỉ ỷ lại một mình ông, ông sẽ nhớ lại thân phận người cha của mình, nhớ lại trách nhiệm của mình, trách nhiệm bảo vệ con gái, không để con gái mình chịu tổn thương hay bị kỳ thị, bảo vệ con gái mình thoát ra khỏi bóng ma của sự tàn tật.

Ông không chú ý tới vì mãi quan tâm Lục Bình nên mình cũng chẳng có thời gian đâu mà cãi nhau với vợ. Ông cũng gần như xem nhẹ luôn Tử Lăng, thậm chí còn không chú ý tới sự thân mật giữa con bé và Phí Vân Phàm. Tử Lăng đầu yếu đuối trẻ con cũng không so được với Lục Bình, dù sao tâm sinh lý của con bé cũng hoàn toàn khỏe mạnh.

Lục Bình mới là người cần ông nhất, đúng không nào?

Cha Sở và mẹ Sở đưa Sở Liêm tới, muốn anh ta theo tôi tới Mỹ: “Họa là do thằng bé gây ra, đương nhiên thằng bé cũng phải chịu trách nhiệm.”

Tôi thích họ ở điểm này, họ luôn làm theo đạo lý, là những người chính trực. Mặc dù chuyện xảy ra đúng là do Sở Liêm nhưng chấp thuận để con trai mình cưới một người khuyết tật về lại chẳng có bao người.

Sở Liêm vẫn do dự, ôm ờ bảo mọi chuyện cứ theo ý tôi nhưng tôi biết rõ anh vẫn hy vọng tôi sẽ từ chối. Tôi cũng thấy rõ ánh mắt tóe lửa của anh khi nhìn Tử Lăng và Phí Vân Phàm. Có lẽ anh ta hy vọng sau khi tôi đi, anh ta có thể bình tĩnh giải thích rõ ràng mọi chuyện. Cho dù anh ta định sẽ kết hôn cùng tôi nhưng vẫn muốn chia rẽ Tử Lăng và Phí Vân Phàm. Đôi mắt đã lộ rõ tâm tư của anh ta.

“Nhưng... sẽ ảnh hưởng tới anh, công việc của anh...” Tôi do dự nói.

“Nó còn trẻ, chậm một năm cũng không sao. Nhưng với con đây lại là một năm khó khăn nhất, nó đương nhiên phải ở cạnh con.” Mẹ Sở nói như chuyện đương nhiên.

“Mẹ Sở...” Tôi cảm kích tới không thốt lên lời.

“Con ngoan, hy vọng khi con trở về từ Mỹ, con có thể gọi ta một tiếng “mẹ”.” Mặt tôi đỏ bừng, cúi đầu im lặng.

Đường như biết Sở Liêm sẽ đi theo tôi, Tử Lăng cùng đòi đi theo. Tôi nhẹ nhàng kéo con bé tới ngồi cạnh mình, vuốt tóc con bé, dịu dàng nói: “Chị vẫn luôn muốn làm một người chị tốt, bảo vệ em, mà nay... đến bản thân mình chị còn chẳng bảo vệ nổi... Chị không muốn để em nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của chị... Chị hy vọng trong lòng em, chị vẫn là người chị gái lợi hại nhất, là người chị luôn bảo vệ em gái mình... Tử Lăng, ở nhà chờ chị về được không? Hơn nữa Tử Lăng cũng đã lớn rồi, khi cha và chị không có ở nhà, Tử Lăng sẽ chăm sóc cho mẹ nhé!”

Cha cũng khuyên: “Tử Lăng nghe lời nào, Lục Bình đi trị liệu, không phải đi chơi.”

Không ai đồng ý nên đương nhiên con bé chẳng thể đi cùng.

Một ngày trước khi đi, mẹ giúp tôi đẩy xe lăn tới công viên gần nhà đi dạo.

“Lục Bình dạo này rất thân thiết với cha nha, ngay cả mẹ cũng có chút ghen đó.”, mẹ cười nói.

“Mẹ...”, tôi nhìn bà, đôi mắt tràn ngập bi thương.

“Sao thế, Lục Bình?”

“Mẹ, sau khi con tỉnh lại, ý lại cha như vậy vì có nguyên nhân cả...”

“Ồ, nguyên nhân gì thế?”

“Trước khi xảy ra tai nạn xe hơi, con biết một tin xấu.”

“Tin xấu gì thế?”

“Cha ngoại tình... Người phụ nữ kia tên là Trầm Tùy Tâm, là một nữ nghệ thuật gia đoan trang hiểu biết.”

“...” Sắc mặt bà tái nhợt, đôi môi run rẩy.

“Hôm hẹn cùng Sở Liêm, chuyện này cứ quanh quẩn trong lòng con, thế nên sau khi tỉnh lại con liền vội tìm cha. Con sợ mất đi cha, con sợ gia đình mình sẽ tan vỡ... Sau này cũng dần tỉnh táo, con vẫn ỷ lại cha như trước, chỉ hy vọng có thể giữ cha lại trong nhà... Hôm nay cha ra ngoài có lẽ là đi từ biệt, cũng may là cha đồng ý đi Mỹ với con... Thời gian còn lại... Mẹ, nhân lúc đang quản lý công ty, mẹ hãy di dời tài sản đi...”

“Di dời tài sản? Vì sao? Vì đề phòng cha con ư?”

“Con cảm thấy ý đồ của Trầm Tùy Tâm chính là tiền. Nếu cha không thể thỏa mãn cô ta, có lẽ cô ta sẽ rời khỏi cha, buông tha gia đình mình.”

Mẹ im lặng rất lâu rồi nét mặt bà dần trở lên kiên định, mẹ gật đầu nói với tôi: “Con đã cực khổ rồi, Lục Bình. Con gặp chuyện như vậy mà vẫn nhọc lòng cố sức vì cha, vì mẹ, vì cái gia đình này, mẹ nhất định không để cho cái gia đình này tan vỡ, không để cho các con mất cha.”

“Mẹ...”, tôi ôm eo mẹ, khóc lớn như giải tỏa hết những cảm xúc tích tụ trong lòng.

“Lục Bình, Lục Bình của mẹ...”, bà cũng ôm tôi khóc.

3. Chương 3

Ngã xuống nghìn lần thì đứng lên nghìn lần.

Dù đau tới trào nước mắt nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Cha, không đau đâu, cha đừng lo.”

Cha nhìn những vết bầm xanh tím trên người tôi, thậm chí còn có chỗ xây xước, đau lòng tới hốc mắt đỏ bừng. Sau đó ông lại xoay người, nghiêng rằng nghiêng lợi uy hiếp Sở Liêm, “Nếu sau này cậu làm chuyện có lỗi với Lục Bình, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

Mỗi lần như thế, sắc mặt Sở Liêm đều trắng bệch, đáp: “Bác, không đâu, con sẽ đối tốt với Lục Bình cả đời.”

Cha cảm thấy đau lòng còn Sở Liêm cảm thấy sợ, càng nghĩ càng sợ. Anh ta cũng từng té ngã rồi lại bò

dậy, nhưng ngày qua ngày nhìn người cô chồng chất vết thương anh ta mới hiểu anh ta sai rồi, mới hiểu tổn thương anh ta gây cho Lục Bình lớn bao nhiêu.

Anh ta ghét những thứ xấu xí, bao gồm cả một cơ thể tàn phế.

Nhưng anh ta không thể không xem.

Anh ta không giống tôi, không có ý chí và dũng khí để đứng dậy, anh ta tự thấy xấu hổ. Anh ta không thể vì tôi khiếm khuyết mà rũ bỏ trách nhiệm. Điều này khiến anh ta ngày một xa cách tôi hơn, cũng khiến anh ta hiểu đây là trách nhiệm mà anh ta không thể không gánh vác, không thể dùng vài câu từ chối hoặc dùng cái gọi là “tình yêu đích thực” để rũ bỏ. Nếu làm thế, Ông gia, Sở gia, còn cả đạo nghĩa đều sẽ trách cứ anh ta.

Còn anh ta vẫn chưa thể thoát khỏi những điều này, anh ta chưa có năng lực sống độc lập.

Anh ta giống một đứa trẻ gây ra họa lớn nhưng chẳng thể thừa nhận hậu quả. Trách nhiệm bị gia trưởng buộc phải gánh vác như gông cùm đè nặng trên vai, đè tới hai mươi năm, ba mươi năm. Trong lòng vô cùng không tình nguyện nhưng lại chẳng dám vi phạm lời cha mẹ nói đi ngược lại đạo nghĩa. Anh ta không muốn để người ta coi mình như một “thằng đốn mạt”. Trong lòng anh ta oán hận cha mẹ, oán hận cục nợ tôi đây, cũng oán hận cả sai lầm mà bản thân mắc phải nhưng tuyệt không dám để lộ ra ngoài.

Tử Lăng là tình yêu và hy vọng của anh ta. Tử Lăng khiến anh ta cảm thấy thoải mái, cho anh ta một nơi để trốn tránh trách nhiệm và gánh nặng. Thế nên anh ta một đằng nghiêm mặt tái nhợt nhìn tôi tập luyện, một đằng gọi điện nói chuyện cùng Tử Lăng, tìm kiếm sự tốt đẹp và thoải mái trong chốc lát.

Đại khái vì tôi và Sở Liêm vẫn chưa kết hôn nên Tử Lăng vẫn cảm thấy mình còn hy vọng, vậy nên con bé và Phí Vân Phàm vẫn ở bên nhau nhưng không kết hôn. Mẹ có gọi điện tới vài lần kể bà và con bé vì chuyện Phí Vân Phàm mà cãi nhau. Mẹ cảm thấy Phí Vân Phàm là một gã trăng hoa, tuổi lại lớn, không đồng ý chuyện của họ nhưng Tử Lăng vẫn đi hẹn hò cùng Phí Vân Phàm mỗi ngày, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện nói chuyện với Sở Lăng.

Sở Liêm và Tử Lăng đúng là cùng một loại người. Một mặt phải đảm bảo đường lui an toàn cho bản thân, đó là cuộc sống nghiêm túc và trách nhiệm; một mặt lại tìm kiếm một “tình yêu đích thực”, đó là tình thần mong ước “cao thượng”. Bọn họ cảm thấy đây nhất định không phải lỗi của mình, chỉ là do hoàn cảnh đưa đẩy, kìm lòng không đậu mà thôi.

Sau khi cha nói chuyện với mẹ xong bước tới bên cạnh tôi, sắc mặt ông không tốt lắm.

Tôi lấy khăn tay lau mồ hôi bên thái dương ông, “Sắc mặt cha không tốt lắm, cha mệt à?”

Cha nhìn tôi, sắc mặt tốt hơn một chút, “Mẹ con quản lý công ty, đem một nửa tài sản chuyển sang danh nghĩa của con, chuyện này cũng không có gì nhưng mẹ con hẳn nên thông báo trước cho cha một tiếng.”

“Vì sao? Con không cần cái này, chỉ cần cha ở bên con là đủ rồi.”

Cha nở nụ cười, xoa đầu tôi, “Trẻ con quá! Mẹ con vì sợ con sau này chịu thiệt, cũng muốn sau khi con lấy chồng còn có chỗ dựa. Nói đi nói lại mẹ con nói cũng đúng, ta chỉ có hai đứa con là con và Tử Lăng, cho con một nửa trước cũng đâu có sao.”

“Cha, con không muốn lấy chồng, con muốn ở bên cha mãi mãi...”

“Đồ ngốc, dù con có đi lấy chồng thì con vẫn là con gái cha.”

“Con muốn gả cho người đàn ông như cha vậy. Con yêu Sở Liêm nhưng con không biết liệu Sở Liêm có tốt như cha không...” Tôi hơi do dự lại hoảng hốt nói.

“Dù sao Sở Liêm cũng còn trẻ, mọi chuyện cũng không thể toàn bộ như mong muốn được. Chờ khi thằng bé tới tuổi ba là được rồi.” Cha cười nói.

“Cha... sau khi hoàn thành việc điều trị... cha cùng con đi du lịch được không?”

“Du lịch?”

Tôi cúi đầu, hơi ngượng ngùng nói, “Sau khi về nhà cha sẽ rất bận, con cũng sẽ kết hôn, không thể gặp cha mỗi ngày. Cho nên con nghĩ... trước khi lấy chồng...”

“Đương nhiên là được.”, cha mỉm cười, xoa đầu tôi, “Chỉ cần là nguyện vọng của công chúa nhỏ của cha, cha nhất định sẽ thực hiện.”

Trong đêm cuối cùng của chuyến đi, tôi nắm tay cha, cha ngồi bên giường, chờ tôi ngủ.

“Lục Bình, trước kia cha làm việc bận rộn, cũng vì Tử Lăng tuổi còn nhỏ mà thường xuyên không quan tâm con. Lục Bình, con có trách cha không?”

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, lắc đầu, “Sao cha lại nói vậy? Cha là người cha tốt nhất, con hiểu mà. Lúc trước ba cũng nói với con, con là chị cả, phải chăm sóc, bảo vệ, làm gương cho em; cho nên khi ấy con cố gắng hoàn thành tốt nhất những điều như cha kỳ vọng. Cha, con làm tốt đúng không?”

“Lục Bình làm rất tốt.”, cha dịu dàng nói, “Con là niềm kiêu ngạo của cha.”

“Nhưng... Sau này con không thể chăm sóc Tử Lăng nữa... con cũng không còn xuất sắc nữa.... Cha, người có thất vọng không?”

“Không, sao có thể chứ... Dù con mất đi một chân thì vẫn là niềm kiêu ngạo của cha. Con kiên cường, lương thiện như vậy, cha tự hào về con.”

Tôi nở nụ cười, “Con cũng tự hào về cha.”

Ngày tôi kết hôn, trước khi khoác tay cha bước lên tấm thảm đỏ, tôi lo lắng quay đầu lại hỏi ông, “Cha, con sẽ là một người vợ tốt chứ?”

“Sẽ. Lục Bình sẽ là người vợ tốt nhất trên đời.”

Đêm động phòng hoa chúc, tôi choàng tay qua cổ Sở Liêm, thâm tình nói: “Sở Liêm, sau này em muốn có một bé trai, một bé gái. Bé trai sẽ là anh trai, sẽ bảo vệ em gái. Anh thấy có được không?”

Nụ cười của anh ta có chút miễn cưỡng nhưng vẫn nói: “Được.”

Kỳ thực sau khi tôi trở về nụ cười của mọi người đều có chút miễn cưỡng. Thậm chí sau khi mẹ nói chuyện với cha, ông đưa Tử Lăng ra ngoài một chuyến; sau khi trở về, Tử Lăng mặt hầm hờ chạy về phòng, còn cha có vẻ vô cùng tức giận và thất vọng về con bé. Tôi đoán chắc trong hai tháng tới và cha đi du lịch Tử Lăng và Sở Liêm đã làm chuyện gì đó rồi bị gia đình hai bên phát hiện. Chỉ là họ đều gạt tôi, ép Sở Liêm ở bên tôi, muốn anh ta phải chịu trách nhiệm với tôi.

Một tuần sau, Tử Lăng gả cho Phí Vân Phàm tới nước Pháp xa xôi.

Sau khi kết hôn, mỗi ngày tôi đều gọi điện cho cha và mẹ. Mẹ con đồng lòng, cuộc điện thoại giữa hai mẹ con thường khá ngắn. Ngược lại với cha, ông thường xuyên nói chuyện với tôi thật lâu.

Tôi thường cùng mẹ chồng làm điểm tâm sau đó gửi chuyển phát nhanh thay tôi gửi cho cha và Sở Liêm đang làm việc bận rộn. Mỗi lần như thế, cha đều rất vui. Phản ứng của Sở Liêm lại khá miễn cưỡng, bảo tôi không cần phiền toái như thế.

Có khi tôi chơi cờ cùng cha chồng, khả năng chơi cờ của tôi không tệ, có thể cùng ông chơi tới khi ông tận hứng. Ông luôn nói tôi không tệ, thông minh lại bình tĩnh, tốt hơn Sở Liêm nhiều.

Tôi còn thích thêu thùa. Mỗi ngày phần lớn thời gian đều rất rảnh rỗi, thêu thùa có thể giết thời gian, hơn nữa thành phẩm có thể mang tặng mẹ và mẹ chồng khiến hai người vui vẻ.

Ba tháng sau, tôi phát hiện mình mang thai.

“Cha, con Lục Bình đây, con mang thai.” Tôi nói bằng ngữ khí gấp gáp. Tôi thực sự rất vui. Đây là con của tôi, là đứa con ruột thịt của tôi.

“Cái gì? Thật?! Bây giờ cha qua thăm con ngay!”

“Cha, cha đang làm việc mà!”, tôi kinh ngạc nói.

“Công việc không thể so với Lục Bình và cháu ngoại của cha được.”

Vì thế người trong nhà đều tụ tập lại đây, ngoại trừ Sở Liêm. Anh ta nói anh ta bận việc. Mẹ chồng áy náy vỗ tay tôi.

“Mẹ, sự nghiệp của Sở Liêm chỉ vừa mới bắt đầu. Sao có thể tùy ý trốn việc như cha chứ?”

Nét mặt cha ẩn chứa ý cười, xoa đầu tôi, “Cô con gái này gả đi cả người đã hướng ra ngoài mất rồi, giờ còn dám trêu ghẹo cha cô cơ đấy?”

“Cha~”, tôi nhào vào lòng ông, nở nụ cười ngọt ngào thỏa mãn, “Cha, cha ở lại ăn cơm chiều được không? Con vừa học một món mới, buổi tối con làm cho cha nhé.”

“Con đang mang thai sao có thể cả ngày ở dưới bếp nghiên cứu nấu nướng cho cha con và Sở Liêm chứ.”, ngữ khí mẹ chồng hơi oán trách, “Chăm sóc bản thân cho tốt, bây giờ con không thể chạy lung tung khắp nơi nữa.”

Cha cũng vội gạt đầu, “Đúng vậy. Trong khoảng thời gian này con không được xuống bếp, cha sẽ nhờ mẹ chồng giám sát con đó!”, rồi lại quay sang nói với mẹ chồng, “Lục Bình nhà chúng ta là con dâu mới gả, còn chưa hiểu chuyện, bà cứ việc dạy dỗ con con bé. Nếu nó không nghe còn có tôi ở đây.”

Mẹ chồng cười nói, “Đúng vậy, Lục Bình nghe lời anh nhất. Nhưng Lục Bình là cô con dâu tốt, mấy người bạn tôi đều nói chưa từng gặp cô con dâu nào hiền lành hiểu biết hơn con bé. Đám người trẻ tuổi bây giờ đều thích tự do, chẳng muốn ở chung với cha mẹ, nào có như Lục Bình ở cùng chúng tôi.”

Đến tận khi cha mẹ ăn xong cơm chiều ở nhà họ Sở, Sở Liêm vẫn chưa về. Khi tôi tiễn họ về, cha chau cau mày hỏi tôi: “Sở Liêm vẫn luôn bận rộn như thế sao?”

“Cũng tạm. Anh ấy giờ đang dốc sức làm việc, con tuy chẳng thể giúp gì nhưng cũng không thể cản trở anh ấy. Cha, con sẽ là một người vợ tốt. Sau này cũng sẽ làm một người mẹ tốt.”, tôi cúi đầu nhìn bụng mình mỉm cười.

“Lục Bình của cha là giỏi nhất!”, cha mỉm cười xoa đầu tôi.

“Cha...”, hai mắt tôi đỏ hoe.

Theo lời mẹ nói ông vẫn qua lại cùng với Trầm Tùy Tâm nhưng cũng không nhiều như trước. Một nửa thời gian vẫn về nhà ăn cơm chiều. Trong lòng mẹ tuy buồn nhưng bà vẫn chịu đựng, không tranh chấp, không cãi cọ. Nhưng trong lòng bà cũng hiểu, tình cảm nay đã khác.

Cũng như Sở Liêm, nếu Lục Bình không gãy chân thì cuộc hôn nhân và đứa trẻ này cũng đủ để anh ta hồi tâm chuyển ý. Nhưng vấn đề là Lục Bình gãy chân, anh ta hoàn toàn không thể chấp nhận sự không hoàn hảo có phần xấu xí này. Trên giường anh ta với Lục Bình cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi, chẳng qua cũng chỉ là làm đối phó chỉ vì tôi nói muốn có con, thế thôi. Thế nên bản chất nó không phải là tình yêu, loại tật xấu hoa tâm này rất nhiều người cũng có, không phải ai cũng cả đời chỉ yêu một bông hoa. Bản chất của chuyện này là Sở Liêm ghét bỏ Lục Bình, anh ta ghét bỏ một bên chân bị chặt đứt của cô. Nó trụi lủi, không có, không phải chỉ là gãy chân. Nhìn chỉ thấy khó chịu chứ không đau lòng. Anh ta thấy như một con quái vật. Anh ta vẫn là con cưng của trời cao, vốn nghĩ rằng mình sẽ cưới một người cô gái xinh đẹp. Anh ta cảm thấy mình phải lên giường cùng một thân thể như vậy thật uất ức, thật uất nghẹn, thậm chí là thật... ghê tởm. Giữa đêm tĩnh lại, anh ta thậm chí cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ cả đời anh ta cứ như vậy? Cứ miễn cưỡng, phải sống cùng người mình không thích, thậm chí là cảm thấy khó chịu qua ngày?

Cho nên anh ta càng ngày càng mến Tử Lăng, cô gái đơn thuần, xinh đẹp, toàn tâm toàn ý yêu anh ta, thậm chí còn vì bị việc anh ta kết hôn đã kích mà tùy tiện gả mình đi. Cô sao lại ngốc như thế, khiến anh đau lòng như thế. Cô nên được anh bảo vệ, được anh yêu chiều.

Tôi mang thai, anh ta liền danh chính ngôn thuận chia phòng với tôi, lấy tiếng là để tôi dưỡng thai cho tốt.

Người trong nhà này đâu phải kẻ ngốc, đều biết sau khi kết hôn anh ta đối với tôi rất lạnh nhạt, đi xã giao ngày càng nhiều, về ngày càng muộn. Cha mẹ chồng lén lút bảo anh ta rất nhiều nhưng anh ta nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Anh ta dùng sự lạnh lùng của mình lên án họ, lên án họ điều khiển cuộc sống của anh ta, bắt anh ra phải cưới người anh ta không thích, khiến mỗi ngày của anh ta trôi qua khó khăn như vậy.

Bởi vì tôi luôn sống rất vui vẻ nên họ không dám nói gì Sở Liêm trước mặt tôi. Mẹ chồng ngồi trong phòng ngủ của chúng tôi, tỉ mỉ dặn tôi những việc phải chú ý khi mang thai, tôi nhẹ nhàng ôm eo bà, “Mẹ, hôm nay mẹ ngủ cùng con nhé, con có chút... sợ...”

Trong mắt bà tràn ngập sự xót xa, che dấu sự tức giận sâu trong đáy mắt, “Để mẹ bảo Sở Liêm quay về ngủ cùng con!”

“Đừng mà mẹ! Anh ấy nói muốn xem tài liệu tới khuya, anh ấy đang cố gắng làm việc vì gia đình mà. Mẹ, con có thể ngủ một mình.”

“Lục Bình ngoan...”, bà dừng lại một chút, “Hôm nay mẹ sẽ ngủ cùng con, con lần đầu tiên mang thai, trong lòng đương nhiên sợ hãi. Mẹ sẽ tâm sự cùng con một lúc nhé.”

4. Chương 4

Sau khi ngồi xe lăn trở về từ bệnh viện, tôi lên mạng tạo một blog, đặt tên là [Lục]. Đây là một phần của bố cục.

Trong bài đầu tiên của blog, tôi cẩn thận kể lại mối tình thanh mai trúc mã của Sở Liêm và Lục Bình, sau đó là tình yêu nồng nhiệt sôi nổi thời đại học, tiếp theo là nỗi mong nhớ khi Sở Liêm xuất ngoại du học, rồi khi anh về nước chúng tôi thuận theo tự nhiên mà đính hôn.

Tôi cũng nói về tình yêu cháy bỏng mà Lục Bình dành cho vũ đạo, những hồi ức mỗi lần tập luyện và đi công diễn. Nói tóm lại là vũ đạo chính là sinh mạng của Lục Bình.

Sau đó chính là trọng điểm. Tôi kể tới lần tai nạn xe cộ đó. Sở Liêm bất cẩn để xảy ra tai nạn, chân của tôi gãy. Thế giới sụp đổ.

Còn có cả sự quan tâm chăm sóc cẩn thận của cha.

Kết thúc, tôi viết, *[Tôi... còn có tương lai sao? Tôi... sao có thể còn có tương lai chứ?]*

Lượng truy cập của blog rất ít nhưng vẫn có người để lại bình luận cổ vũ tôi, an ủi tôi.

Bài thứ hai tôi viết chuyện Sở Liêm cầu hôn mình.

[Hôm nay [Sở] cầu hôn tôi. Cha nói sẽ để tôi tự mình quyết định, ông sẽ ủng hộ lựa chọn của tôi. Trong lòng lập tức cảm thấy yên bình. Dẫu cho thế nào thì người nhà vẫn sẽ bao dung tôi, bảo vệ tôi. Tôi không phải chỉ có hai bàn tay trắng.

Cha mẹ Sở đối với tôi rất tốt, họ bảo tôi là người con dâu duy nhất họ thừa nhận. Nhưng tôi không thể mặt dày mà liên lụy họ được. Tôi không thể bước đi, dù là ăn, mặc, ở, đều phải nhờ người khác giúp. Như thế tôi đâu phải một người vợ tốt, cũng chẳng phải là một người con dâu ngoan. Mọi người đối với tôi rất tốt. [Sở] không vì tôi tàn tật mà ghét bỏ. Trong lòng tôi vô cùng cảm kích.

Điều ấy cho tôi dũng khí. Tôi muốn một lần nữa đứng lên, học cách bước đi. Dẫu chẳng thể tiếp tục làm một vũ công nhưng ít nhất cũng có thể sống như một người bình thường. Nếu kết hôn cũng có thể tự chăm sóc cho bản thân, chăm sóc cho chồng con, có thể hiểu thuận cha mẹ chồng mà không phải để họ chăm sóc bậc con cháu như tôi.

Quyết định của tôi được cha ủng hộ. Ông nói ông sẽ liên hệ với bệnh viện, tôi sẽ tiến hành hồi phục chức năng, lắp chân giả, đứng lên một lần nữa.

Hãy chúc phúc tôi đi.]

Lần này số người để lại bình luận nhiều hơn một chút, tất cả đều là những lời cổ vũ tôi.

Sau khi tới trung tâm vật lý trị liệu ở Mỹ, mỗi ngày tôi đều cập nhật blog. Kể lại quá trình trị liệu của mình, tôi ngã bao nhiêu lần, luyện tập bao lâu. Những lời cha cổ vũ tôi, còn cả những lời Sở Liêm an ủi tôi nữa.

Có khi lại là tâm sự về người trị liệu cùng phòng bệnh.

Có đôi khi cũng sẽ chụp mấy tấm ảnh phong cảnh và người bên ngoài cửa sổ trung tâm vật lý trị liệu, sau đó đăng lên blog:

[Nhìn ngoài cửa sổ, người đến người đi như nước chảy. Họ tự do tự tại, vui vẻ hạnh phúc như vậy. Trước khi tôi không biết có thể dùng đôi chân khỏe mạnh của mình đi đường lại là chuyện may mắn như vậy. Tuy mất đi một bên chân nhưng tôi lại học được sự quý trọng. Tôi tin tôi nhất định có thể đứng lên, bước đi một lần nữa. Giống như những người đang đi trên đường kia. Tự do vui cười dưới ánh mặt trời.]

...

[Hôm nay tôi tự đi được hơn hai mét [1], không ngã xuống lần nào. Cha vui tới mức hốc mắt đỏ bừng. Tôi nhìn ông vừa xót xa lại vừa vui vẻ. Cha nuôi tôi lớn thế này, đến lúc tôi nên hiếu thuận với ông lại vẫn khiến ông lo lắng cho bản thân. Có câu: “Tình cha như núi”. Có lẽ đúng thế. Chỉ cần có cha ở bên, tôi sẽ không sợ hãi, luôn tràn đầy dũng khí. Dẫu có ngã xuống bao nhiêu lần, dẫu có đau đớn bao nhiêu, tôi vẫn sẽ đứng dậy.

Cha cho tôi sinh mệnh, người cũng cho tôi dũng khí để đấu tranh với nghịch cảnh.

Tôi đau lòng trước sự hy sinh của ông nhưng trong lòng vẫn trộm vui vẻ. Cha vốn là một người thành công, từ trước tới nay công việc ngập đầu, tôi ngưỡng mộ cha nhưng lại rất ít khi được ở cạnh ông. Giờ đây tôi tàn tật, cha lại có thể mỗi ngày ở bên tôi, cổ vũ tôi, ủng hộ tôi...

Có lẽ không trời làyđicủa tôi điều gì thì cũng đã đền cho tôi một điều khác.

Những ngày có cha ở bên làm bạn, tôi vô cùng quý trọng, những ngày ấy sẽ là những hồi ức mà tôi sẽ trân trọng suốt đời.]

[1] Trong nguyên tác là 10 thước = 2.3 m, để tiện cho việc theo dõi, mình xin mạn phép quy đổi các đơn vị đo lường sang hệ thống đo lường quen thuộc hơn.

Có một lần sau khi viết xong blog, tôi giả vờ như quên không thoát để cho cha biết được trang blog này. Sau đó dưới mỗi bài đăng của tôi, ông đều dùng tên giả gửi những lời cổ vũ, bài nào cũng vậy.

Tôi cũng đăng vài chuyện nhỏ trong chuyến đi với cha lên blog, kèm theo ảnh chụp những nơi tôi từng đến.

Sau hôn lễ, vài chuyện nhỏ bé bình dị trong cuộc sống như chuyện cha nhận xét về điểm tâm tôi làm, việc mẹ và mẹ chồng cảm thấy ra sao khi nhận đồ tôi khâu, Sở Liêm cố gắng làm việc như thế nào, hay cả kết quả của ván cờ giữa tôi và cha chồng, đều được chia sẻ trên blog. Còn đăng kèm tám ảnh chụp món điểm tâm, đồ khâu tôi làm, có cả ảnh tàn cục ván cờ nữa.

Rồi lượng người truy cập blog của tôi bắt đầu nhiều lên. Mỗi ngày đều có rất nhiều bình luận. Đương nhiên cũng có người dựa theo vài dấu vết để lại mà đoán ra thân phận Lục Bình. Tôi cũng thừa nhận, còn đăng lên vài tấm ảnh khi còn đứng trên sân khấu, ảnh chụp khi khôi phục chức năng ở Mỹ, có cả ảnh chụp trong chuyến đi với cha.

[Tôi... mang thai. Hạnh phúc tới chẳng nói nên lời.]

Cha không đợi tan làm đã chạy tới thăm tôi. Mọi người trong nhà cũng cực kỳ vui mừng.

Tôi... sẽ làm mẹ. Không kìm được mà nhòa lệ. Trước kia tôi chưa từng nghĩ sau khi mình tàn phế còn có thể có một cuộc sống gia đình hạnh phúc, hoàn hảo đến thế, cha mẹ và cha mẹ chồng quan tâm và yêu thương, chồng thì săn sóc, thậm chí là hạnh phúc có nhi nữ dưới gối.

Người ta nói trở thành mẹ mới là một người phụ nữ hoàn chỉnh. Đứa trẻ đang lớn lên trong bụng mang tới cho tôi bao niềm hạnh phúc khi làm mẹ.

Tôi cảm thấy vô cùng cảm kích gia đình, bạn bè, cảm kích chồng mình, cũng vô cùng cảm kích sự ủng hộ và cổ vũ của mọi người.

[Sở] càng thêm cố gắng làm việc, có lẽ vì sắp làm cha rồi cho nên trách nhiệm càng thêm lớn. Tôi sẽ luôn ủng hộ anh, làm một người vợ tốt, một người mẹ tốt để mỗi khi anh làm việc sẽ không phải lo lắng cho chúng tôi.

Tôi muốn tự mình may quần áo cho con. Không biết đứa trẻ là nam hay là nữ nhỉ? Có lẽ là may mỗi loại một ít đi.]

Tôi nhờ Vũ San mua giúp vài quyển sách hướng dẫn cắt may, máy may, còn cả vài miếng vải dệt phù hợp với trẻ em. Tự mình kiên nhẫn may quần áo, tã lót, yếm, bao tay, mũ quả dưa cho con, cũng tìm thấy niềm vui khi tự may từng từng món đồ.

“Vất vả quá, bây giờ cũng không phải thời phong kiến, cái gì cũng phải tự làm. Bây giờ thiếu cái gì thì đi mua là được. Con làm mà không thấy mệt sao?”, mẹ chồng oán trách hỏi.

“Con giờ ngoài nhà rồi cũng chỉ thấy nhàn rồi, mẹ bây giờ không cho con xuống phòng bếp nữa. Hơn nữa, con thực sự rất thích may những thứ này mà.”

“Cũng đúng.” mẹ chồng cầm bộ quần áo lên cười nói, “May rất đẹp, so với hàng may bên ngoài còn đẹp hơn. Lục Bình, đúng là con làm cái gì cũng xuất sắc.”

Tôi khẽ nâng bụng bầu đã to lên nhiều, nhờ Vũ San đem ảnh chụp mấy bộ quần áo, tã lót đăng lên blog.

[Vì sức khỏe của cục cưng, tôi không thể dùng máy tính. Nhưng tôi vẫn muốn chia sẻ cùng mọi người niềm hạnh phúc này.]

“Chị Lục Bình, chị thật tuyệt. Cục cưng có người mẹ như chị đúng là hạnh phúc.”

“Vây mau cưới đi.” tôi cười nói, “Như thế chúng ta sẽ thực sự trở thành người một nhà. Đến lúc em có thai chị lại giúp cục cưng nhà em may quần áo.”

“Chị Lục Bình!!!”

5. Chương 5

Nhật ký:

[Em gái gả đến nước Pháp xa xôi, muốn gặp cũng khó. Nhìn lại, thì ra đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, chúng tôi lớn lên bên nhau, tôi nhìn con bé lớn lên từng ngày. Trong lòng tôi, con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, ngây thơ, tốt bụng lại thích mơ mộng. Nhưng khi tôi không chú ý, em gái tôi đã trưởng thành, thậm chí nó còn kết hôn, trở thành vợ của một người đàn ông. Không biết ‘một thoáng mộng mơ’ của con bé đã thành sự thật chưa?

Đến giờ tôi vẫn lo cho con bé, con bé còn nhỏ như vậy, liệu có thể tự chăm sóc cho bản thân, có chăm sóc được gia đình mình không? Mẹ cười bảo tôi lo lắng không đâu, bảo tôi chỉ lớn hơn con bé hai tuổi mà sao cứ lải nhải lo lắng như bà già thế? Cũng phải, con bé đã trưởng thành rồi. Có điều, trong lòng tôi, con bé vẫn là đứa em gái mà tôi yêu thương.

Chúng tôi chưa từng xa nhau lâu như vậy. Có lúc tôi nhớ con bé vô cùng, cũng có lúc rất lo lắng. Ba mẹ đều ở cạnh tôi, ủng hộ tôi, giúp tôi trở thành người ‘vợ’, ‘con dâu’ và một người ‘mẹ’ tốt. Nhưng con bé chỉ có một mình, không biết nó có làm tốt không? Nếu hai vợ chồng nó về nước thì thật tốt nhỉ? Người một nhà luôn ở cạnh nhau, vui vẻ vô cùng.

Sắp đến sinh nhật con bé rồi. Tôi may cho con bé một bộ sườn xám màu trắng, thêu hoa tử lăng màu tím, may theo dáng người của con bé. Chẳng biết con bé có gầy hay mập lên không nữa.

Hì vọng em sẽ thích món quà này, cô em gái bừa bộn hay để quên điện thoại của tôi.]

Tôi nhờ Vũ San cập nhật blog giúp, đăng kèm ảnh của bộ sườn xám. Vũ San quệt miệng bất mãn, “Sao chị đối tốt với cô ta thế?”

Tôi cười, “Con bé là em gái của chị. Ghen tị à? Thật ra chị cũng làm luôn một bộ cho em đó, lại đây mặc thử cho chị xem nào.”

“Chị Lục Bình... chị đối tốt với em quá...” Mắt cô bé đỏ hoe, “Thật ra Tử Lăng, cô ta...”

“Tử Lăng làm sao?” Tôi nghiêng đầu cười hỏi.

“Không có gì... Chỉ là cô ta không gọi điện cho chị lấy một lần, có khi đã quên chị luôn rồi, chị đâu cần phải tốt với cô ta như vậy.”

Đây là bệnh vực kẻ yếu. Họ biết chuyện giữa Tử Lăng và Sở Liêm, chỉ là không dám để cho tôi biết.

“Tính con bé vốn vậy. Một khi đã chơi vui vẻ thì cái gì cũng quên. Chắc giờ con bé đang rất vui vẻ. Nếu không vui, có khi ngày nào con bé cũng gọi điện kể khổ rồi ấy chứ.” Tôi lắc đầu thở dài nói.

“Thế thì chị đừng để ý tới cô ta nữa, nếu được thì để em làm em gái chị đi.”

“Chị vốn coi em là em gái mình nha, em có bao giờ thấy chị may tặng đồ cho người ngoài không hả?” Tôi cười, nhéo mũi cô bé, “Mau mặc thử váy cho chị xem nào, đây là lần đầu tiên chị may đồ đó. Nếu đẹp chị sẽ may luôn cho hai mẹ một cái.”

“Vâng.” Giọng con bé mang theo giọng mũi, vội cầm váy chạy vào phòng bên, rất lâu sau mới ra, hai mắt con bé vẫn đỏ hồng. Đứa trẻ ngoan, con bé khóc vì tôi chẳng? So ra, con bé càng giống em gái Lục Bình hơn, mà xét về mặt huyết thống, con bé đúng là em gái của Lục Bình.

“Thích không?”

“Em rất thích, chị Lục Bình. Em chưa từng có bộ váy nào đẹp như thế này, cuối tuần này em sẽ mặc nó đi dự tiệc với Sở Phái.”

“Đi đi, đi mê hoặc thằng nhóc kia đi thôi~” Tôi cười ha ha nói.

“Chị Lục Bình!”

Nhật ký:

[Hôm nay, bảo bối ba cân rưỡi của tôi chào đời. Tôi yêu bé, trong lòng tràn ngập yêu thương. Với tôi, thằng bé là bảo vật trân quý nhất trên đời.]

Ảnh chụp bảo bối đang đeo bao tay và bao chân. Rất dễ thương đúng không?

Xin thứ lỗi cho tôi lại “mèo khen mèo dài đuôi”, tôi thực sự chẳng kìm lòng được. Khó trách vì sao người ta lại nói con của mình luôn là tốt nhất.

Rất muốn chia sẻ niềm vui này với mọi người. Đương nhiên bây giờ tôi vẫn đang nằm trên giường nghỉ ngơi, blog vẫn nhờ [San] viết hộ.

Chúc mọi người mạnh khỏe. Mọi người cũng hãy chúc phúc cho tôi và bảo bối của tôi nhé.]

Cha Sở đặt tên bé là Sở Hiên. Tôi thích cái tên này. Tôi thích hình tượng người bày cục (bậc đại trí giả) được xây dựng trong “Vô hạn khủng bố”*, tuy chỉ là nhân vật hư cấu nhưng người này có thể coi như là thần tượng của tôi.

(*) Nếu bạn có hứng thú, mời nhấn vào **đây** để tìm hiểu qua về Sở Hiên.

Nhật ký:

[Đã chọn được tên cho bảo bối rồi, nhưng tên gì thì lại là bí mật. Ảnh chụp cũng có rồi, nhưng nó cũng bí mật luôn. Ha ha, mọi người chắc rất bức phải nhỉ? Tôi phát hiện ra sau khi làm mẹ, tôi càng ngày càng thích cười, luôn nhìn bảo bối cười ngây ngô. Làm mẹ thật hạnh phúc.]

Nhưng những điều trên thật sự phải giữ bí mật. Tôi không muốn bé vừa mới chào đời đã trở thành một “danh nhân”. Phải tôn trọng quyền riêng tư của bảo bối nha. Nhất là mấy bức ảnh này, chúng ảnh hưởng tới một chuyện rất quan trọng, đó là: liệu sau này thằng bé có kiếm được một cô bạn gái xinh xắn hay không?

Ông ngoại nói bé lớn lên sẽ giống ông vô cùng, ông nội lại phản đối, nói cháu đích tôn nhà họ Sở đương nhiên phải giống ông mới đúng. Hai người tranh luận không ngừng rồi lôi tôi ra phán xử. Tôi nói đương nhiên thằng bé sẽ giống tôi rồi, tiếc là không ai đồng ý cả. Bảo bối ơi, con mau lớn nhanh đi, mẹ con rất mong nhìn dáng vẻ con khi lớn đó. Nhưng mà mẹ cũng không muốn con lớn nhanh như vậy, con bây giờ dễ thương quá chừng, cứ dễ thương như thế cả đời cũng tốt.

Tôi lại nói linh tinh gì thế này, sau khi làm mẹ, chỉ số thông minh của tôi cứ giảm xuống không ngừng vậy, có lẽ là vì tôi quá hạnh phúc.

Yêu con rất nhiều, bảo bối của mẹ.]

Tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc, không liên quan gì tới kế hoạch đã lên hết. Sinh mệnh nhỏ được sinh ra

từ cơ thể tôi, mang lại cho tôi vô số niềm vui. Cuộc sống của tôi như chỉ xoay quanh bé.

Từ khi bắt đầu kế hoạch, những gì tôi thu được cũng không ít. Nhưng tất cả so ra cũng không bằng niềm hạnh phúc bé mang lại cho tôi.

Về tâm lý, Sở Liêm vẫn chỉ như một thằng nhóc, không có chút chuẩn bị nào cho việc làm cha. Khi tôi chuẩn bị làm mẹ, anh ta vẫn xuân thương thu buồn cho tình yêu của mình, hằng đêm vẫn mong nhớ, mơ mộng về Tử Lăng. Một người như vậy đột nhiên có con, có thể nói anh ta hoàn toàn chưa sẵn sàng.

Nhưng những người khác trong nhà họ Sở đều rất tốt. Cha mẹ cũng rất tốt. Yêu thương, chăm chút, chiều chuộng Sở Hiên hết mực. Là một người mẹ, tôi vô cùng hài lòng.

Nhật ký:

[Bảo bối đầy tháng rồi. Bé mỗi ngày một lớn, mỗi ngày một thay đổi. Mẹ nói người làm mẹ đều cảm thấy như thế. Có lẽ vậy.]

Em gái và em rể vẫn chưa về nước, tôi vốn nghĩ cả hai sẽ trở về, thật đáng tiếc. Tôi rất muốn cho bảo bối gặp em gái.

Cha nói ông vốn thương tôi nhất, nhưng giờ tôi chỉ đứng thứ hai. Thương nhất là bảo bối. Haizz, hết cách rồi, có mới nới cũ nha. Tôi nói thầm với ông rằng tôi cũng yêu ông nhất nhưng giờ ông chỉ đứng thứ hai thôi. Cha tức quá hóa cười, ôm bảo bối không thèm để ý tới tôi nữa.]

Nhật ký:

[Tới sinh nhật cha rồi, lúc trước tôi cứ phân vân mãi, không biết nên tặng gì cho ông. Cha không thiếu cái gì, mà dùng tiền mua vài thứ quý giá thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhìn bảo bối đang nằm trong nôi, niềm hạnh phúc tràn ngập cõi lòng. Dường như tôi có thể hiểu thêm tình yêu của cha mẹ dành cho chúng tôi.

Rồi tôi chợt nghĩ ra một món quà tặng cha. Tôi muốn thuê một bức tranh cha đang đẩy xích đu cho tôi và em gái khi chúng tôi còn bé, tôi tự tay vẽ, thuê hơn một tháng mới xong, cũng coi như hài lòng.

Không biết khi nhận quà cha có cảm thấy hạnh phúc như tôi bây giờ không nhỉ?

Nhờ người đặt làm một cái khung gỗ lim, mặt kính thủy tinh làm khung tranh thuê. Phía trên có ảnh cha. Mọi người cùng nhau ngắm thành quả của tôi đi.

Rất đẹp đúng không? Tôi vừa mới gửi chuyển phát nhanh tới công ty của cha. Cha sẽ rất thích nó, đúng không?

Giờ chỉ chờ điện thoại của cha thôi.

Buổi tối tôi sẽ đưa bảo bối về nhà chúc mừng sinh nhật cha. Vậy bảo bối sẽ tặng quà gì cho ông ngoại đây? Hay là cứ tặng cho cha một bãi nước tiểu của đồng tử đi, bảo bối. Chắc ông ngoại sẽ không giận đâu ha.*

[Sở] cũng mua quà tặng cha, chúng tôi định buổi tối cùng nhau đưa cho cha. Nhưng thân là con gái, chắc cũng nên tự mình tặng cho ta một món quà khác chứ.

Hy vọng cha sẽ thích nó, đặt lên trên bàn làm việc, mỗi ngày đều nhớ tới tôi.]

(*) Theo quan niệm xưa, nước tiểu của đồng tử có thể trừ tà, tránh ma quỷ.

Nhật ký:

[Hôm nay dì Đông, bạn của mẹ và mẹ chồng, tới tìm tôi, nhờ tôi may hộ bà một bộ lễ phục. Thậm chí bà còn chuẩn bị sẵn cả vải may và hồng bao. Bà nói sườn xám tôi may so với đồ bán bên ngoài còn đẹp hơn, kiểu dáng lại độc nhất, đường thêu cũng rất đẹp. So ra không kém hàng cao cấp.

Giúp trưởng bối may đồ sao có thể lấy tiền, nhưng mẹ chồng vẫn bảo tôi nhận, bà nói nếu không nhận sao dì có thể không biết xấu hổ mà tới nhờ tôi may đồ.

Hồng bao dì Đông đưa là tiền may vá. Nhưng cầm tiền của người quen vẫn khiến tôi có chút ngượng ngùng.]

Nhật ký:

[Hôm nay dì Đông gọi điện tới, nói bà rất thích chiếc váy. Hơn nữa khi bà mặc bộ váy này dự tiệc, mọi người ai cũng khen đẹp. Trong lòng tôi rất vui.]

Nhật ký:

[Sinh nhật của mọi người trong nhà đã qua, tiếp theo chính là sinh nhật mừng bảo bối một tuổi. Bé mặc bộ đồ lụa đỏ tôi may, như [San] nói thì trông giống hệt Thiên Tài Đồng tử. Bây giờ bé có thể chập chững bước đi rồi, cũng rất khỏe mạnh. Bảo bối được cả nhà yêu thương lần này thu quà tới mỗi tay nha.]

Từ sau khi tôi mang thai, Sở Liêm đã phân phòng ngủ với tôi, giờ bảo bối đã một tuổi anh ta cũng không có ý chuyển về ngủ chung. Nhưng tôi đã có ý sinh một bảo bối thứ hai rồi.

Khi tổ chức sinh nhật bảo bối, tôi kể tai anh ta, nói nhỏ: “Sở Liêm, anh còn nhớ lời em nói hôm tân hôn không? Bây giờ đã được một nửa rồi đó, chúng ta sinh một bé gái nhé?”

Anh ta chờ người gạt đầu. Đạt được mục đích, tôi cũng mặc kệ anh ta vui lòng hay không. dù sao có được tình trùng của anh ta là tôi đã hài lòng rồi. Đêm hôm đó, anh ta về phòng ngủ cùng tôi.

6. Chương 6

Lần này không nhanh và thuận lợi như lần đầu, sau hơn nửa năm tôi mới có thai. Sở Liêm lại tách phòng ngủ riêng.

Có kinh nghiệm rồi, lần này tôi quen tay hay việc, thuận lợi sinh bé thứ hai. Nhưng có vẻ trời không chiều lòng người, lần này lại là một bé trai, bé trai tôi cũng thích. Nhưng tôi vẫn quay sang cười bảo Sở Liêm, “Vẫn là con trai, xem ra chúng ta lại phải cố gắng thêm nữa rồi.” Sau đó mặt anh ta tái xanh, tôi nhìn mà lòng thâm thích chí.

Thật ra tôi cũng chỉ muốn sinh hai bé thôi. Bọn nhỏ lớn lên cùng nhau, làm bạn của nhau, trưởng thành rồi thì có thể quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Còn chỉ có một đứa thì thời thơ ấu của bé sẽ rất cô đơn. Tôi cũng không định sinh bé thứ ba. Dù sao sau này tụi nhỏ cũng sẽ không có cha. Tôi chỉ có một người, một tay chăm một nhóc thôi, nhiều hơn thì chịu.

Lần này cha Sở đặt tên bé là Sở Viên. Hiên Viên, tên cha Sở đặt rất trâu bò nha.

Nuôi con chỉ để ý con có ăn no hay không là nuôi; mà để ý từ chuyện nhỏ tới chuyện to, chuyện gì cũng để tâm cũng là nuôi. Thế nên làm loại cha mẹ vô trách nhiệm nuôi con rất đơn giản. Còn tôi thì cuộc sống hầu như chỉ xoay quanh hai bé, từ chuyện nhỏ tới chuyện to, dầu thế nhưng tôi vẫn rất hạnh phúc, cảm thấy bổ cục suốt vài năm này của tôi rất đáng giá.

Sở Liêm cũng thích hai bé, nhưng anh ta không biết cách chăm bé. Hay nói đúng hơn là tâm tình anh ta không tốt, nào có hứng mà chăm bé. Anh ta thường bảo công việc bận rộn, vân vân và mây mây, tới tận khuya mới về nhà. Tình trạng này vốn khiến mẹ Sở buồn lòng nhưng giờ có hai cháu trai, bà cũng không buồn lòng về chuyện này nữa mà ngày ngày chăm sóc cho hai bảo bối cùng tôi. Giờ có hai bé, tuy vẫn cảm thấy Sở Liêm đối với tôi hơi lạnh nhạt nhưng không ai cảm thấy hôn nhân của chúng tôi có vấn đề.

Cũng đúng thôi, như cha mẹ tôi vốn đã bất hòa đã nhiều năm nhưng không phải vẫn duy trì cuộc hôn nhân này vì tôi và Tử Lăng sao? Dầu cho tình cảm của cha với mẹ đã phai nhạt từ lâu.

Còn đối với mẹ đứa nhỏ, là tôi, Sở Liêm đã hết giá trị lợi dụng, khi tới cơ chín muồi, ở điều kiện thích hợp là có thể vứt bỏ.

Thời cơ kia chính là em gái Tử Lăng của tôi. Cô nàng vốn một lòng một dạ với Sở Liêm nhưng bây giờ chắc

lòng kia đang chia thành hai nửa, một nửa thì ở bên Phí Vân Phàm còn nửa kia vẫn cứ nhớ mãi không quên Sở Liêm. Thứ không có được là thứ tốt nhất, câu này đúng là chí lý.

Huống cho trong vài cuộc điện thoại hiếm hoi với cô nàng, tôi lại luôn u buồn nói: “tâm tình của Sở Liêm không tốt”, “Anh ấy luôn dăm chiêu, hình như có tâm sự gì đó”, “anh ấy luôn đi sớm về muộn, anh ấy và chợ gần như không hề nói chuyện với nhau”, “công việc của anh ấy rất bận rộn, sau khi kết hôn, hơn nửa thời gian là anh ấy ngủ ở phòng khách, chắc là anh ấy sợ ảnh hưởng tới chị”, v.v...

Thật sự rất muốn nói thêm vài lời, tôi vẫn chưa nói khích hay nói quá gì, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Nhưng mấy lời này cũng đủ để gợi lên tâm tư không an phận nào đó của cô nàng rồi. Tuy làm vật rất có lỗi với Phí Vân Phàm nhưng tôi và anh ta vốn chẳng có quan hệ dây mơ rễ má gì cả, có lỗi thì có lỗi thôi. Mà chính ra anh ta sẽ chẳng bao giờ rằng người giở trò quỷ lại chính là một kẻ “yêu” Sở Liêm như tôi.

Thế nên vào sinh nhật một tuổi của Sở Viên, tôi cất lực mời cô nàng về gặp hai bảo bối nhà tôi, “Tiểu Hiên đã ba tuổi rồi mà em còn chưa gặp thằng bé lấy một lần, thế thì kỳ quá rồi. Em bận như thế sao? Hơn nữa cha và mẹ cũng rất nhớ em, em cũng nên về thăm họ chứ. Nếu chỉ gọi điện thoại sao họ có thể an tâm rằng em vẫn sống vui vẻ?”

Vì thế vợ chồng họ trở về. Lúc đó Tử Lăng đã làm người đại diện gì gì đó, có chút tiếng tăm. Điểm này có lẽ có lợi cho kế hoạch.

Sau khi trở về Tử Lăng cũng không thân thiết với hai bảo bối, giống Sở Liêm. Có lẽ vì hai đứa là con của Sở Liêm với tôi.

Không lâu sau, tôi liên hệ với một vị thám tử tư có danh tiếng. Anh ta có danh dự tốt, hơn nữa khả năng bảo mật thông tin của khách hàng rất tốt. Anh ta cũng có dính dáng tới nhiều ân oán hào môn. Tuy tôi không phải hào môn nhưng vẫn có thể tìm anh ta giải quyết vấn đề nha.

Mang hai bé tới công viên chơi, hai đứa xây lâu đài cát ở một bên, tôi ngồi trên ghế cạnh đó trông hai đứa. Tôi hẹn anh ta ở công viên. Tôi không trang điểm, mặc một chiếc váy cũ, tâm tình có vẻ hơi u uẩn.

“Cô là... Ưông Lục Bình?”

Tôi cười khổ, khôi phục sự bình tĩnh, “Anh biết tôi?”

“Tôi có đọc blog của cô.”

“Vậy tôi vào thẳng vấn đề luôn. Bạn tốt của tôi nói thấy chồng tôi ôm hôn thắm thiết một người phụ nữ ở bên đường. Tôi vốn nên tin tưởng anh ấy nhưng... thứ nhất, bạn tôi không phải người hay nói lung tung; thứ hai, đúng là gần đây chồng tôi có chút bất thường. Tôi đây thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Nếu anh ấy thay lòng đổi dạ thì tôi cũng không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa. Tôi muốn biết tình hình thực tế. Vì thế tôi mới tìm anh.”

Anh ta nhìn tôi hồi lâu rồi mới gật đầu nói, “Được, cứ giao cho tôi.”

“Vâng... Tôi không có thành kiến gì với nghề của anh đâu nhưng nói thật, tôi vốn cho rằng việc mời thám tử tư đi theo dõi chồng mình là việc ngớ ngẩn ngu ngốc. Tôi cảm thấy nếu đã kết hôn thì phải tin tưởng người kia. Thự lòng, tôi thấy xấu hổ về hành vi của mình nhưng bây giờ tôi thực khó lòng có thể tin tưởng anh ấy.”

“Tôi hiểu.”

“Hy vọng anh có thể giữ kín chuyện này. Người khác nhận xét tôi thế nào không quan trọng. Tôi chỉ không muốn sau này hai bảo bối phát hiện ra mẹ chúng đã từng tìm người điều tra cha chúng. Anh có thể hứa với tôi không?”

“Cô là một người mẹ tốt. Tôi đảm bảo với cô chuyện này chỉ có tôi và cô biết, không có người thứ ba.”

“Cảm ơn anh. Đây là phí điều tra. Dấu kết quả có thể nào thì tôi cũng cô cùng cảm ơn anh.” Trả bằng tiền mặt, tránh không để lại họa ngầm.

Vài ngày sau, anh ta gọi điện cho tôi, báo rằng đã có kết quả điều tra, hẹn gặp tôi.

Tôi nói luôn trên điện thoại, “Tôi tin anh. Tôi nghĩ mình không phải thấy mấy thứ ảnh chụp gì gì đó, chỉ cần anh nói cho tôi biết anh ấy có làm thế hay không? Những cái khác tôi không muốn biết.”

Anh ta thở dài, rồi nói, “Có.”

Im lặng hồi lâu, tôi nói, giọng lẫn tiếng khóc và giọng mũi, “Tôi là người tàn tật, không việc làm. Anh ấy lại là tinh anh trong xã hội, tương lai vô hạn. Nếu giờ ly hôn, tôi muốn giành được quyền nuôi con, phải làm như thế nào?”

“Tôi nghĩ tôi có thể giúp cô.”

“Nhưng tôi không muốn mọi người biết tôi đã tìm thám tử tư. Nếu sau này hai đứa trẻ biết chuyện, người mẹ như tôi sao có thể nhìn mặt, dạy dỗ tụi nhỏ nữa? Trừ cách này còn cách nào khác không?”

“Vây để tôi xử lý đi. Trước kia không phải chưa từng có tình huống như thế này, tôi sẽ giúp cô giải quyết.”

“Nhưng...”

“Cô cứ yên tâm đi. Tôi rất thích blog của cô, cũng rất tán thưởng sự kiên cường của cô, cô là một người mẹ tốt, cô phải giành được quyền nuôi con.”

“Cảm ơn anh...”

Mấy ngày sau, bức ảnh Sở Liêm hôn Tử Lăng xuất hiện trên một trang web nào đó với tiêu đề [Chấm điểm nụ hôn của cặp uyên ương đường phố], họ chấm độ xứng đôi: chín sao, độ đẹp của nhân vật chính: chín sao, độ nồng nhiệt: mười sao.

Xem ra vị thám tử tư kia hoặc là rất đồng cảm với tôi, hoặc là rất ghét hành động của Sở Liêm nha. Tôi vốn cho rằng anh ta sẽ chỉ bí mật phát tán ảnh chụp cho bạn bè mình thôi chứ.

Rất nhanh đã có người nhận ra Tử Lăng là người đại diện kia, còn chồng cô nàng chính là ông chủ trung niên của công ty đó, không thể trẻ như thế. Thế nên tin tức này bùng nổ.

Cũng có người nhận ra Sở Liêm chính là [Sở], chồng của Uông Lục Bình, và Tử Lăng chính là cô em gái ngây thơ thường được nhắc tới trong blog của Uông Lục Bình.

Đây cũng không tính là chuyện đời hiếm thấy nhưng tuyệt đối là chuyện cười ô danh.

Tử Lăng và Sở Liêm lập tức bước trên con đường trở thành ngôi sao, trở thành người nổi tiếng của mục tin tức.

Mối tình thanh mai trúc mã của Sở Liêm và Lục Bình, vụ tai nạn xe cộ thương tâm kia bị khai ra. Lượng truy cập blog của tôi tăng lên mấy lần. Đương nhiên từ vài ngày trước tôi đã ngừng cập nhật blog rồi.

Lý lịch của Tử Lăng cũng bị đào ra, là học sinh kém ở trường, trượt đại học, thế rồi một ngày lại gả cho ngài Phí phú thương, thành tựu duy nhất là trở thành người đại diện cho hãng nước hoa. Thậm chí cái blog [Vịt con xấu xí] của cô nàng cũng bị lôi ra, bị nói là bằng chứng cho việc tơ tưởng anh rể từ lâu, thậm chí vì thế mà không tiếc chữ bởi người chị vĩ đại yêu thương cô nàng hết mực.

Thậm chí có người ác ý loan tin phỏng đoán rằng tai nạn xe cộ khiến tôi gãy chân năm đó có liên quan tới ngài Sở Liêm lông tóc không hao và cô Uông Tử Lăng ngây thơ trong sáng. Nhưng nó cũng không gây ra hậu quả gì lớn.

Trong blog tôi đã kể hết cuộc sống suốt mấy năm qua rồi. Thế nên mọi chuyện thế nào, vừa nhìn đã hiểu. Với mọi người là vậy.

Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại vượt quá kế hoạch như thế, nhưng tình hình hiện tại với tôi cũng không phải là xấu. Tiếng xấu càng lan xa, việc giành quyền nuôi con lại càng dễ dàng.

Chẳng qua chuyện trong nhà nay hóa công khai sẽ khiến cho cha mẹ hai nhà, và cả Phí Vân Phàm, khó bề xử lý mà thôi.

“Lục Bình, con mau mở cửa, cha tới rồi.”

“Cha...” tôi mở cửa, nhào vào lòng cha khóc lớn. Ngoài cửa, hai thằng nhóc kia cũng ôm ông quần tôi khóc theo, kêu mẹ, mẹ. Trong phút chốc xung quanh vang vọng tiếng khóc.

7. Chương 7

Trước mặt cha mẹ hai nhà, Sở Liêm vừa khóc vừa giải thích, “Rất xin lỗi... Lần đó chúng con chỉ định gặp nhau lần cuối rồi thôi... Vì tụi nhỏ, con vẫn không thể rời khỏi gia đình này, không thể rời khỏi Lục Bình... Tuy con và Tử Lăng thực lòng yêu nhau nhưng... chúng con đều biết chuyện này là không thể... Nụ hôn kia chỉ là nụ hôn từ biệt mà thôi, thật sự không có ý gì khác... chúng con đã quyết định buông tay rồi bla bla...”

Không phải tôi chưa từng cho anh ta cơ hội, khi bày bố cục tôi vốn không bày tử lộ, kết quả của bố cục này hoàn toàn phụ thuộc vào sự lựa chọn của mỗi người. Tôi vốn không bận tâm tới sự lạnh nhạt của anh ta suốt mấy năm nay. Thứ tình cảm yêu thương gì gì đó tôi vốn không tin cũng chẳng để tâm tới. Nhưng còn tụi nhỏ, khi lớn lên chúng sẽ để ý tới. Suốt mấy năm nay, người cha Sở Liêm này chẳng để tâm gì tới tụi nhỏ, thỉnh thoảng ôm tụi nhỏ vài cái, tặng cho tụi nhỏ vài thứ, đó không phải là yêu. Tôi không biết phải tốn bao nhiêu năm Sở Liêm mới có thể trưởng thành, trở thành một người cha xứng chức, tôi chờ không nổi, cũng không mong con mình phải ngày đêm mong ngóng tình yêu của cha.

Anh ta cứ mãi chần chừ không quyết, thế nên tôi để Tử Lăng trở về, xem xem kết quả cuối cùng là gì. Tuy kết quả này vẫn trong dự kiến của tôi nhưng cũng không hoàn toàn trong dự liệu, anh ta có thể vì trách nhiệm mà từ bỏ tình yêu, cũng có thể coi là có yêu thương hai bé. Chỉ là anh ta vẫn chẳng thể kiềm chế tình cảm của mình. Hơn nữa không chỉ một lần.

Kết quả đã rõ ràng. Mục đích của bố cục này không phải để loại bỏ anh ta mà là để ép anh ta phải lựa chọn. Gia đình hay tình yêu. Dùng tình yêu với Tử Lăng, thứ mềm dẽo nhất với anh ta, đương nhiên có thể đảm bảo sau này anh ta sẽ không gục ngã trước những dự dỗ khác. Tất nhiên là nếu anh ta có thể vượt qua thử thách.

Nếu không hai mươi năm sau, Tử Lăng lại trở thành một Trầm Tùy Tâm; còn Sở Liêm lại trở thành cha. Đoạn tình kia, chàng vẫn nhớ mãi không quên, trong lòng chàng hình bóng nàng vẫn chưa từng phai nhạt. Đến khi ấy, con tôi sẽ phải đối mặt với khốn cảnh mà Lục Bình từng đối mặt: cha mẹ chia cách, thiếu thốn tình cha, người cha ngoài tứ tuần vì “tình yêu đích thực” mà li hôn.

Tử Lăng cũng lệ nóng doanh tràng giải thích với cha mẹ và Phí Vân Phàm, đương nhiên lời giải thích cũng na ná của Sở Liêm.

Có lẽ họ nói thật.

Cuối cùng cũng chịu thừa nhận, chỉ là đã quá muộn. Mọi chuyện đã vỡ lở ra rồi, ồn ào tới khó khống chế,

rất khó sửa chữa, với cả hai bên đều thế.

Hơn nữa cũng như tôi đã nói, mục đích của bố cục này chỉ là để đưa ra một sự lựa chọn. Sở Liêm đã lựa chọn, dựa vào kết quả ấy tôi cũng đưa ra sự lựa chọn của riêng mình.

Nước mắt tràn mi, tôi ôm con, tựa vào lòng cha, im lặng không nói. Cha một tay ôm Tiểu Hiên, một tay xoa đầu tôi, sắc mặt u ám, không nói một lời.

Người lớn hai nhà cũng chẳng biết nói gì hơn. Họ cũng không trách cứ gì nhau vì kết quả này, mỗi bên đều có trách nhiệm. Còn có thể nói điều chi?

Ngài Phí vốn sẽ tha thứ cho Tử Lăng nhưng nay mọi chuyện đã thành vậy, không biết ngài Phí vẫn có thể làm vậy không? Vậy với anh ta, tình yêu hay thể diện, cái nào quan trọng hơn, thật tò mò.

Tính mẹ vốn không tốt gì cho cam nhưng trước mặt cháu mình, bà vẫn phải kiềm chế một chút, thế nên bà im lặng. Bà mà đã im lặng thì những người khác nào có thể nói gì.

“Lục Bình, con nghĩ thế nào?” Cha dùng giọng trầm ấm, ôn hòa hỏi tôi.

“Cha...?” Tôi ngược mắt nhìn ông.

Ông cười khổ, “Vẫn như trước, dù con quyết định như thế nào, cha cũng ủng hộ con.”

Tôi gật đầu. cúi đầu im lặng hồi lâu. Tất cả mọi người đều nhìn tôi, chờ quyết định của tôi, giống như lần trước.

Tôi ngẩng đầu, nhìn cha mẹ Sở, lệ nóng tràn mi, “Con xin lỗi, cha mẹ, con muốn ly hôn với Sở Liêm.”

“Xin lỗi gì chứ, là chúng ta có lỗi với con, Lục Bình.” Mẹ Sở gạt nước mắt, nói, “Những chuyện con làm suốt mấy năm qua, chúng ta đều thấy, con vì cái nhà này, vì chúng ta mà cố gắng biết bao. Nhưng cái thằng nghiệt tử kia, nó... nó là cái thằng có mắt không trông... Một người vợ tốt như con... con chịu nhiều uất ức rồi...”

Tôi vừa khóc vừa lắc đầu nói: “Cha mẹ, suốt mấy năm nay, mọi người, còn cả Tiểu Hiên, Tiểu Viên đã làm con rất hạnh phúc. Dẫu cho hôn nhân của con và Sở Liêm đã không thể hàn gắn nhưng cha mẹ vẫn vĩnh viễn là cha mẹ của con, là ông bà của Tiểu Hiên và Tiểu Viên.”

“Lục Bình...” mẹ Sở ôm tôi vào lòng, khóc lớn, “Tại sao con lại không phải là con gái ruột của ta chứ...”

“Mẹ vốn đã coi con như con gái ruột của mẹ rồi...” tôi cũng khóc, chẳng thể kìm nổi.

Tôi và Sở Liêm ly hôn, quyền nuôi dưỡng Tiểu Hiên và Tiểu Viên thuộc về tôi, còn Sở Liêm sẽ trả phí nuôi dưỡng hai đứa trẻ như chính phủ yêu cầu cho tôi định kỳ.

Lát sau, cha nói với ngài Phí: “Vân Phàm, là nhà họ Uông có lỗi với cậu. Dù cậu quyết định ra sao, chúng tôi cũng không oán thán.”

Sắc mặt Phí Vân Phàm trở nên u ám, nhúu mày nói, “Tôi muốn nghỉ kỹ hơn. Bây giờ tạm thời ly thân đã. Đêm nay tôi sẽ trở lại Pháp.” nói đoạn anh ta liền rời đi, bỏ lại Tử Lăng ngơ ngác nhìn cửa mà rơi lệ.

“Lục Bình, cùng cha về nhà thôi.”

“Về nhà?”, tôi muốn ở chung với cha mẹ, dù là cha mẹ Sở hai cha mẹ tôi, tôi gật đầu, “Vâng, cha, về nhà thôi.”

Mẹ Sở giúp thôi thu dọn hành lý, nước mắt tràn mi, “Phòng này mẹ vẫn giữ cho con, khi nào muốn con cứ về...”

“Con sẽ, mẹ, Tiểu Hiên và Tiểu Viên nhất định sẽ rất nhớ ông bà nội đó...”

Bà lấy tay ôm mặt, tôi ôm bà, nói, “Con vĩnh viễn là con của mẹ, trừ khi mẹ không nhận con nữa...”

“Lục Bình...”

Mấy ngày sau tôi cập nhật blog.

Nhật ký:

[Tôi ly hôn.

Như Forrest Gump từng nói, “Life’s like a box of chocolate, you never know what you gonna get.”

Đúng vậy, cuộc đời như một hộp chocolate đủ vị, bạn sẽ chẳng thể nào biết mình lấy phải vị gì.

Tôi từng nghĩ khi mất đi một bên chân tôi đã lấy phải miếng đắng nhất, thì ra không phải. Khi đó tôi mơ hồ, hoang mang, tự hỏi liệu mình còn tương lai hay không, khi đó, tôi thậm chí còn không tin mình có đủ dũng cảm để đi tiếp.

Nhưng giờ đây, tôi tin tưởng mình có thể vượt qua tất cả một lần nữa, cũng có thể bắt đầu lại một lần nữa. Vì tôi có hai bảo bối quý giá nhất trần đời.

Tôi biết tôi có thể. Vì chẳng gì có thể đánh bại tình yêu của người mẹ dành cho con mình.

Dẫu vậy tôi vẫn cần một khoảng thời gian để hàn gắn vết thương, để quên đi đau thương.

Thế nên, các bạn, tạm biệt.

Chờ tôi trở lại đi.

Khi đó, tôi nhất định sẽ nở nụ cười.

Uông Lục Bình.]

[Bố cục].đăng.tại.[miyunblog.com]

“Cha, người còn nhớ chuyến đi lần trước không?”

“Đương nhiên còn, đó là chuyến đi vui vẻ nhất của cha.”

“Thế thì cha, người hãy đưa con đi lần nữa nhé. Lần này sẽ đưa Tiểu Hiên và Tiểu Viên đi cùng. Có lẽ sẽ đi khá lâu. Nhưng khi con trở về, cha, con nhất định sẽ bắt đầu lại từ đầu, đứng lên một lần nữa.”

“Được”, hốc mắt cha đỏ hoe, tay ông xoa đầu tôi, “Cha đưa con đi, bao lâu cũng được, cho tới khi Lục Bình có thể đứng lên một lần nữa.”

Mấy ngày sau, cha giao lại công ty cho mẹ, cùng ba mẹ con tôi thực hiện chuyến lữ hành này. Chúng tôi ở Châu Âu hơn một năm, thanh thoi du ngoạn, chậm rãi ngắm nhìn phong cảnh khắp chốn. Tôi hưởng thụ suốt dọc hành trình, đồng thời dạy Tiểu Hiên và Tiểu Viên hưởng thụ hành trình này.

Chúng tôi còn tình cờ gặp Phí Vân Phàm, anh ta còn mời chúng tôi nán lại lâu đài của mình một thời gian. Anh ta không nhắc tới Tử Lăng, đối đãi với cha như với một người bạn cũ. Anh ta rất thích hai thằng nhóc kia, có thể chơi với chúng cả ngày.

Tâm tình của cha ngày càng bình tĩnh, tựa như tôi vậy. Những nhiệt huyết bùng bột đều đã lắng đọng.

“Lục Bình, khi còn trẻ, cha cũng từng phạm sai lầm. Tình cảm giữa cha và mẹ con không tốt, thậm chí cha đã từng muốn ly hôn nhưng cuối cùng cha vẫn kiên trì. Lục Bình, con gái ngoan của cha, nhờ con mà ta cảm thấy sự kiên trì của mình không hề là vô ích. Đó là vì bảo vệ con gái cha, là mục đích mà cha cố gắng.”

“Cha, cảm ơn cha đã ở lại vì chúng con... Nếu không có cha, lần tai nạn đó có lẽ con đã không thể vượt qua.

Cha, nếu không có cha ở bên, nếu không có cha bảo vệ, con không dám nghĩ bây giờ mình sẽ trông như thế nào... Cha, người cho con sự dũng khí... Cha, một ngày nào đó, con cũng sẽ mang dũng khí này truyền cho Tiểu Hiên và Tiểu Viên.”

“Lục Bình, con không trách cha?”

“Không, cha, con hiểu con tim là thứ ta chẳng thể điều khiển. Nhưng cha đã ở lại, cha chăm sóc, bảo vệ con. Cha nói cho con hay trách nhiệm và gia đình là điều vô cùng quan trọng. Cha, cảm ơn người đã ở lại.”

“Vũ San vốn là em gái con, chỉ là cha không thể thừa nhận. Sau này, con giúp cha chăm sóc con bé nhé.”

“Vũ San? Con vốn coi con bé như em gái ruột. Con rất quý con bé. Cha, con sẽ chăm sóc tốt cho em gái, sẽ không khiến cha phải thất vọng đâu.”

Có lẽ là do hành trình quá thoải mái, trong lòng quá tĩnh tĩnh lặng. Cũng có thể là vì tiết trời chiều thật đẹp, làn gió mơn man quá dịu dàng. Khiến cho con người ta kiềm lòng không đậu mà bày tỏ những điều thầm ẩn nơi đáy lòng. Thế nên mới có cuộc nói chuyện này.

Sau đó, chúng tôi cũng không nói tới nó thêm một lần nào nữa. Nhưng tôi tin cha đã quyết định. Nguy cơ phá hủy gia đình tôi đã thực sự trở thành quá khứ.

Thật ra mấy năm nay không phải là không có dấu hiệu. Cha thương yêu tôi, thương yêu Tiểu Viên và Tiểu Hiên. Ông đã chẳng thể rời bỏ chúng tôi, rời bỏ gia đình này. Còn sức hút của Trầm Tùy Tâm giờ đây đã quá nhỏ. Cuộc tình nồng nhiệt kia đã lui về quá khứ, cô con gái cần cha quan trọng hơn người tình cũ rất nhiều. Chỉ vậy thôi.

Tình cảm bày trong cục là tình cảm thật sự. Dù là tình cảm của cha với tôi hay của tôi với cha. Đó là điều tôi vẫn luôn biết và hằng tin tưởng. Nếu không, bố cục này còn ý nghĩa gì nữa?

Ông ấy không khiến tôi thất vọng.

8. Chương 8

Tôi và Phí Vân Phàm trở thành bạn tốt, hẳn vì chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau, dù là chủ đề nào cũng có thể bàn luận tới quên cả thời gian. Đây là sự tương đồng trong suy nghĩ, không có chút mập mờ lãng mạn nào. Trên thực tế, tôi sẽ không mập mờ lãng mạn với bất cứ ai, nói trắng ra là tôi không có cái dây thần kinh tên “lãng mạn”.

Còn với Sở Liêm, tôi chẳng thể có gì để nói với anh ta. Sở Liêm không ngu ngốc chỉ là tính cách của anh ta, thậm chí cả cách suy nghĩ cũng khiến chúng ta chẳng thể nói chuyện. Không có tiếng nói chung. Không

cùng một loại người.

Thực ra, tôi cũng tự hỏi khi Phí Vân Phàm và Tử Lăng nói chuyện với nhau, họ không có cảm giác ông nói gà bà nói vịt sao? Tôi không hiểu mấy lời “nhìn từ trước nó là một cái tháp sắt, nhìn từ sau nó vẫn là một cái tháp sắt, nhìn từ bên trái nó là một cái tháp sắt, nhìn từ bên phải nó cũng là một cái tháp sắt, nhìn từ trên nó là một cái tháp sắt, nhìn từ dưới nó vẫn chỉ là một cái tháp sắt” linh tinh các loại của Tử Lăng có gì đồng bộ với ý nghĩ của Phí Vân Phàm.

Đại khái là Phí Vân Phàm muốn tìm một người phụ nữ đơn thuần, hoàn toàn ỷ lại mình, chơi trò dưỡng thành, biến cô nàng thành một Phí phu nhân đủ tư cách. Đây cũng chỉ là phỏng đoán phù hợp nhất với thực tế thôi.

Nói Sở Liêm chưa trưởng thành thì Tử Lăng vẫn còn là một đứa trẻ. Có lẽ trước, anh ta thích đứa trẻ không hiểu chuyện kia, làm như vậy những gì con bé biết, con bé có đều có đều do anh ta chỉ dẫn. Chỉ là không biết nay còn thích không.

Trong tình cảm, đứa trẻ không hiểu chuyện luôn tổn thương người ta nhất.

Kỳ thật có lẽ Phí Vân Phàm là người phù hợp với Tử Lăng nhất, mà với Phí Vân Phàm, Tử Lăng lại không phải sự lựa chọn duy nhất. Ngay thơ, đơn thuần, đau mà chẳng có. Mà có lẽ một ngày nào đó anh ta lại thay đổi sở thích thì sao?

Dẫu sao chuyện này cũng không liên quan tới tôi. Giờ chúng tôi chỉ cần hưởng thụ tốt những tiện lợi trong chuyến du lịch anh ta cũng cấp thôi.

Đã hoàn thành mục tiêu của bố cục lần này. Vậy nên tới mục tiêu tiếp theo rồi.

Tiếp theo, tôi muốn gì nhỉ?

Tôi muốn hai bảo bối của mình hạnh phúc. Chỉ cần tôi còn ở bên chúng, đương nhiên sẽ như vậy.

Nếu gặp một người đàn ông phù hợp làm cha của tui nhỏ, tôi có lẽ sẽ tái hôn, nếu người này có thể yêu thương và bảo vệ tui trẻ.

Hắn nên bắt đầu sự nghiệp rồi. Tôi muốn sau này khi tui nhỏ tới trưởng, chúng có thể kiêu ngạo mà nói Ưông Lục Bình là chúng tôi. Ưông Lục Bình quyết không thể là người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, chịu gièm pha mà phải là một người phụ nữ hiện đại thành công, dù là một bà mẹ đơn thân nhưng so với cha người khác còn mạnh mẽ hơn.

Nói tới tiền bạc, tôi cũng đã có đủ tiền để đảm bảo tui nhr có thể lớn lên không lo không sầu. Nhưng còn địa vị xã hội, thứ này vừa hư ảo lại vừa chân thật, không thể chỉ dùng tiền đập vào mà thành.

Quyết định vậy đi, bố cục này sẽ kéo dài khoảng trên dưới năm năm.

“Lão Phí, anh kiên thức rộng rãi, có đường làm ăn gì thì chỉ cho tôi đi.”

“Sao, cô hứng thú với việc buôn bán à?”

“Cũng không hẳn là hứng thú, chỉ là sau khi về nhà, tôi muốn có sự nghiệp của bản thân. Tôi muốn nghe thêm học thêm một chút.”

“Thế cô muốn làm gì?”

“Tôi không tinh thông gì nhiều. Đường vũ đạo vì đôi chân này đã đoạn tuyệt. Tính ra cũng chỉ còn khả năng may đồ. Tôi muốn làm một nhà thiết kế như Chanel. Nhưng thành công không thể phục chế, thành công của Chanel còn ảnh hưởng bởi bối cảnh lịch sử và thời đại. Trong giới thời thượng bây giờ, những nhà thiết kế giam mình trong phòng làm việc, dường như không có cảm giác tôi muốn.

Tôi vẫn đang tìm con đường của riêng mình. Có lẽ trong chuyến đi lần này tôi sẽ tìm được đáp án cho bản thân. So với tôi, anh có kinh nghiệm hơn, cũng hiểu biết rộng rãi hơn, anh có đề nghị gì không?”

“Tôi chỉ có thể nói rất có lý tưởng. Lục Bình, cô là người phụ nữ kiệt xuất. Chỉ là lĩnh vực này không phải lĩnh vực tôi am hiểu. Tôi sẽ giới thiệu vài người bạn cho cô, có lẽ họ sẽ cho cô vài chỉ dẫn.”

“Nếu thế thì tốt quá!”

“Sợ mình không phải là một người mẹ tốt sao? Lục Bình, tôi nghĩ cô vốn là một người vợ và một người mẹ đúng chuẩn rồi. Suốt mấy năm qua vẫn vậy.”

Tôi mỉm cười, “Chỉ khi đó thôi. Khi ấy tôi chỉ cần là một người vợ hiền, một người mẹ tốt. Nhưng giờ Sở Hiền và Sở Viên đã mất đi cha, trách nhiệm của người cha, đương nhiên tôi sẽ thực hiện. Giờ tôi không thể chỉ là một người mẹ dịu dàng nữa, tôi phải trở thành một người mẹ dũng cảm và mạnh mẽ, để chúng có thể tự hào về người mẹ này.”

“Bà mẹ đơn thân thật vĩ đại!”, anh ta cảm thán.

“Cũng vì hoàn cảnh ép buộc thôi. Chuyện đó mang lại ủa nhiều tai tiếng, chúng tôi không thể quay lưng bước đi như anh. Nhà của chúng tôi, gốc rễ của chúng tôi đều ở đó. Tôi không thể để cho người ta nhìn thấy Tiểu Hiền là nghi, ‘a, thằng bé chính là cậu con trai của thằng Sở phụ tình’ hoặc là ‘a, thì ra đây là con trai của cô Ưng đáng thương vừa tàn tật vừa bị chồng bỏ, tôi rất đồng cảm với mẹ của con’. Tôi cũng không muốn gì nhiều, chỉ muốn bọn nhỏ có thể kiêu ngạo nói với người ta, mẹ con là Ưng Lục Bình. Khi người ta nhìn thấy tội nhỏ, họ sẽ nhớ tới thành công của mẹ chúng mà không phải cuộc hôn nhân thất bại với Sở Liêm. Mục đích của tôi chỉ có vậy.”

Phí Vân Phàm nhìn tôi trân trối rồi lắc đầu thở dài, “Nói chuyện với cô đúng là thắng thắn tới sợ. Trước kia cô cũng như thế? Không ngại động chạm tới vết thương lòng của tôi sao?”

“Trước kia?”, tôi khẽ cười hỏi, “Khi anh biết tôi, tôi vẫn còn là một cô bé cực kỳ tự tin, mang tình yêu nồng nhiệt với vũ đạo, đường tình thuận lợi, mọi chuyện viên mãn. Anh cứ thử tới trường đại học của tôi mà nghe ngóng đi, ngôi vị hoa hậu giảng đường, chức nữ chủ tịch hội học sinh đều là của tôi đó. Có mộng tưởng, có nhiệt huyết, không buồn không lo. Nhưng Phượng Hoàng sống lại trong lửa hung tàn, con người ta muốn trưởng thành phải nếm trải khổ đau. Chỉ là của tôi có chút khó khăn hơn bình thường thôi. Giấc mộng lớn nhất là vũ đạo nhưng một bên chân đã mất. Gom hết dũng khí để xây dựng một gia đình nhỏ, nuôi dưỡng con cái, hiếu thuận cha mẹ nhưng người tôi yêu thì ra đã sớm thay lòng đổi dạ, chỉ vì áy này và hối hận mới chịu ở bên tôi. Với tình yêu mà nói, đây là sự sỉ nhục nặng nề nhất. Trải qua những chuyện này, anh nói tôi vẫn có thể là tôi trước kia sao? Một cô gái nhỏ như tôi còn có thể chấp nhận sự thật, một quý ngài từng trải ngàn đóa hoa như anh mà lại gục trước một lần vấp ngã trong tình cảm sao?”

Nét mặt anh ta dần trở nên nghiêm túc theo từng lời tôi nói, “Tôi nên thừa nhận với cô, trước kia, tôi chưa từng thật sự để ý những chuyện cô từng trải qua có ý nghĩa với cô như thế nào.”

Tôi khoát tay, cười nói, “Đương nhiên, khi đó chúng ta đâu quen biết gì nhau, với anh thì chuyện của tôi cũng chỉ là chuyện của người khác, giống khi chúng ta nhìn thấy những người dân đói khổ nơi xảy ra chiến sự trên TV, dấu trong lòng có thương cảm nhưng khi xem xong có khi lại tự hỏi bản thân nên đi chỗ nào tiệc tùng, âu cũng là lẽ thường thôi. Khi đó tôi mất một chân so ra có khi không quan trọng bằng việc Tử Lăng rơi một giọt nước mắt.”

“Cô hận cô ấy không?”

“Không tới mức hận. Ngược lại, chỉ thất vọng vô cùng. Chị em ruột thịt lớn lên bên nhau, lại thêm tình cảm thân thiết nhưng cuối cùng vẫn thua sự hấp dẫn của thể xác, biến thành thứ tình cảm không thể kiềm chế.”

“Vậy còn cô? Cô cũng không thể kiềm chế?”

Tôi nghĩ ngợi một hồi, “Nếu sau khi yêu Sở Liêm, con bé thắng thắn với tôi, có lẽ tôi sẽ vì tình cảm của con bé với Sở Liêm mà lui bước. Không phải tôi rộng lượng. Tôi yêu Sở Liêm, nhưng dù yêu nhiều thế nào cũng chẳng thể sánh được với tình cảm của tôi dành cho gia đình. Nghĩ tới chuyện mình ở bên Sở Hiên sẽ khiến em gái mình đau khổ, sợ rằng tôi đã lui bước rồi. Có lẽ tôi và Sở Liêm cũng vì thế mà tan vỡ. Nếu Sở Liêm và Tử Lăng vốn là một đôi, là chị gái dù yêu Sở Liêm nhưng chắc tôi sẽ giữ kín cả đời. Theo tiêu chuẩn này mà nói, có lẽ cả đời này tôi cũng chẳng có thứ tình cảm không thể kiềm chế này.” Tôi không khỏi cười khổ, lắc đầu thở dài, “Có lẽ chính vì thế đường tình của tôi mới thất bại thảm hại.”

“Thế cô định sau này thế nào?”

“Sin ra chúng tôi đã là chị em. Thân phận này vĩnh viễn chẳng thể đổi thay. Nhưng những tổn thương này vẫn còn đó. Tôi và con bé chẳng thể trở thành người xa lạ, cũng chẳng thể là bạn, làm kẻ thù lại càng không. Là người thân, sinh ra cùng một dòng máu nhưng cũng có thân thiết và xa cách mà. Cụ thể mà nói, con bé hỏi tôi tiền, tôi cho; con bé gặp nguy nan, tôi giúp. Nhưng nếu con bé muốn một kết quả tốt đẹp,

muốn tôi yêu chiều chăm sóc con bé như trước, tôi không làm được, cũng không muốn làm.”

“Mất đi một người chị như cô sẽ là tổn thất lớn với Tử Lăng.”

“Cảm ơn lời khen của anh. Từ trước tới giờ tôi vẫn luôn là một người chị tốt.”

“Cô cũng là một cô gái tốt, lúc trước không phát hiện ra cô là tổn thất của tôi”

“Dù có phát hiện nhưng chẳng lẽ tôi sẽ yêu anh sao? Bác Phí?” tôi cười ha ha, chống cằm đánh giá anh ta, “Tiểu Hiên và Tiểu Viên rất thích anh, dù là tính cách, phẩm vị hay khả năng tài chính thì anh cũng là một sự lựa chọn tốt. Thật đáng tiếc, chỉ riêng việc anh từng là chồng của Tử Lăng cũng đã xóa hết cơ hội rồi. Bây giờ tôi phải ngăn chặn bất cứ lời gièm pha nào.”

Phí Vân Phàm lắc đầu thở dài, “Thật không quen một Lục Bình dịu dàng hiền thực thể này chút nào. Nói chuyện cùng cô trưởng thành, cả người tôi đầy mồ hôi lạnh đó.”

Tôi mỉm cười gật đầu, “Nên thế.”

9. Chương 9

“Vì sao cô không cho Sở Liêm một cơ hội nữa? Nếu anh ta từ bỏ tình cảm với Tử Lăng có lẽ anh ta sẽ yêu cô một lần nữa.”

“Tôi từ bỏ không phải vì anh ấy không còn yêu tôi nữa mà vì suốt những năm qua, anh ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha. Tôi vốn nghĩ anh ta chỉ chưa chín chắn thôi nhưng sau mới hiểu là vì anh ta vẫn luôn xuân thương thu buồn, tâm tình buồn khổ, hoài niệm mối tình với Tử Lăng, thậm chí còn chẳng thèm để tâm tới hai bảo bối. Anh ta không xứng làm một người cha.”

“Tôi rất nghi hoặc sao một người như cô lại có thể yêu Sở Liêm.”

“Tuy rất nhiều người nói yêu chỉ vì yêu thôi, chẳng liên quan gì tới thời gian ở chung dài hay ngắn nhưng tình yêu của tôi lại là điều được tích lũy từng chút từng chút một qua năm tháng. Tôi không giống anh, gặp một người ở một bữa tiệc, phát hiện ra người đó rất thú vị, sau đó thì yêu luôn người đó. Tôi biết Sở Liêm từ rất lâu rồi, hai chúng tôi cùng khóc, cùng cười, cùng chơi đùa, cùng quậy phá. Sóng vai nhau trên mọi bước đường. Khi tôi ốm, anh ấy chăm sóc. Khi anh ấy thi không tốt, tôi giúp anh ấy học. Chúng tôi ỷ lại nhau, tin tưởng nhau. Bắt đầu là bạn, sau đó là tri kỷ, rồi trở thành mối tình đầu, cuối cùng là người yêu. Tôi và anh ấy kéo theo Tử Lăng làm những trò điên khùng, phá phách, nghịch ngợm. Đã từng coi đối phương như một nửa của mình, ở bên nhau như hình với bóng. Khi giận dỗi, anh ấy từng đứng chờ dưới phòng tôi suốt một đêm. Khi anh ấy bị cha mẹ cấm túc, tôi từng lén mang truyện tranh tới cho anh ấy hết buồn chán. Nhưng chuyện nhỏ nhặt như vậy cứ chậm rãi tích tụ, hóa thành tình cảm dành cho anh ấy lúc nào không hay. Tôi biết anh ấy không phải là người đàn ông chín chắn trưởng thành nhưng tôi tin là anh

ấy yêu tôi. Anh hiểu chứ?”

“Nếu vậy vì sao anh ta lại yêu Tử Lăng?”

“Tôi cũng không hiểu, tôi đã từng tự hỏi bản thân như vậy, Tử Lăng chỉ là cô bé cùng chơi đùa với chúng tôi, nhưng vì sao, từ khi nào anh ta đã yêu con bé? Chỉ là những năm ấy, tình yêu được tôi chăm chút nâng niu qua năm tháng mà càng thêm mặn nồng, trong mắt anh ta lại thật nực cười, tôi biết vậy cũng chỉ có thể cười cho qua. Có lẽ những hồi ức này cũng chỉ có mình tôi nhớ. Còn anh ấy chỉ nhớ rằng tôi rất xuất sắc, khiến anh ấy khó chịu. Để khi quay đầu nhìn cô bé vẫn luôn đi theo sau mình, anh ta cảm thấy con bé càng thêm dễ thương, trong mắt con bé, anh ta vẫn tài giỏi như cũ, con bé sùng bái anh ta, cũng không làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta. Sau đó hai người...” hai tay tôi đan vào nhau, “... hòa hợp với nhau.”

Phí Vân Phàm nhìn tôi với một chút ưu thương, “Một cô gái như cô không đáng bị tổn thương như vậy.”

“Không chịu tổn thương thì sao tôi có thể biết. Tôi thà chịu tổn thương mà biết tất cả còn hơn là như trước kia, ngu nhờ khờ khờ nghĩ anh ta lãnh đạm chỉ vì không chấp nhận được chuyện chân tôi đã mất. Có đau tôi mới hiểu, anh ta không xứng.”

Phí Vân Phàm lắc đầu thở dài.

“Còn anh vì sao lại yêu Tử Lăng? Lướt qua vạn hoa thân không dính lá?”

“Để trả lời cho câu hỏi này, hãy nói cho tôi biết cô thấy Ông Tử Lăng là người như thế nào?”

Gọi thẳng cả họ tên? Tôi kinh ngạc khẽ nhíu mi.

“Con bé vẫn chưa trưởng thành, còn chưa hiểu cuộc sống thật sự nó như thế nào, chưa biết được cha mẹ và người thân đáng quý trọng ra sao. Khát vọng tình yêu, tình yêu chính là tất cả trong cuộc sống của con bé. Vì tình yêu, con bé không tiếc phải rời xa, thậm chí là tổn thương cha mẹ và người thân của mình. Không phải con bé không tốt, không hiểu chuyện, chỉ là con bé vẫn đang ở cái tuổi ngây thơ, cảm thấy tình yêu vĩ đại hơn tất cả mọi thứ trên đời. Những người khác khi mười hai mười ba tuổi, nếm trải mối tình đầu chắc đều sẽ trải qua giai đoạn này. Nhưng những đứa trẻ tuổi này cho dù có tổn thương cha mẹ người thân thì vết thương ấy cũng sẽ không quá lớn, cùng lắm mọi người cũng chỉ coi đây là thời kỳ phản nghịch, ngang ngạnh bất tuân mà thôi. Nhưng tiếc là khi mối tình đầu của con bé bắt đầu, thời kỳ này kéo dài tới tận sau khi con bé thành đôi với Sở Liêm. Nhưng ở cái tuổi này, con bé có thể gây ra những vết thương sâu sắc, có thể cướp vị hôn phu của chị gái, có thể nhanh chóng hạ quyết tâm rời xa cha mẹ, kết hôn cùng với người đàn ông mà mình chẳng hề yêu. Cũng may là con bé gặp được anh, chứ nếu nhỡ con bé gặp phải một gã vô trách nhiệm đùa giỡn mình thì đúng là một hồi bi kịch.”

Phí Vân Phàm ngơ ngác nhìn tôi.

“Tôi nói sai sao? Có chỗ bắt công?”

“Không, Lục Bình. Rốt cục tôi cũng hiểu vì sao cô lại được coi là niềm kiêu ngạo của nhà họ Uông. Cô quả thực thông minh tới mức đáng sợ. Nhưng thông minh như thế sẽ dọa chạy tất cả những chàng trai định tiếp cận cô đó.”

Tôi cười nói: “Bộ tôi ngốc như thế sao? Nói với ai cũng như anh? Tôi chỉ nói vậy với anh vì tôi thừa nhận anh là một người bạn của tôi, tiện thể chặn đứng mọi khả năng anh trở thành chồng tôi mà thôi. Vậy anh cũng nên cho tôi biết đáp án rồi chứ.”

Anh ta cười nói: “Cô muốn nghe bản nào, cũ hay mới?”

“Có bản cũ?”

“Đương nhiên, có bản lãng mạn, bản sao...”

“Vậy kể hết một lượt xem nào.” Tôi chống cằm cười nói.

“Bản lãng mạn là tôi vừa thấy cô ấy đã phát hiện ra đó là tinh linh thất ý*. Tôi nhặt được tinh linh này mới phát hiện ra cô ấy rất đặc biệt, tài giỏi lại có cá tính nên không kiềm được mà yêu cô ấy”

(*) “Thất ý”, ý là nỗi thất vọng, là cái tên Tử Lăng tự gọi mình khi cô thi rớt Đại học và gặp Phí Vân Phàm, sau Phí Vân Phàm đã viết cho Tử Lăng một bài hát tên “Thất ý” (OST Một thoáng mộng mơ).

Lời bài hát:

“Có cô gái tên ‘Thất Ý’

Trong lòng cô có bao bí mật

Chỉ vì khó gặp tri kỉ

Cô cứ phải mãi kiếm tìm!

Cô nghĩ mình không lộ ra

Nhưng, mặt cô đã hiện rõ nỗi ‘cô liêu.’”

Tôi nhin không được, bật cười, “Còn bản kia?”

“Bản kia là bản ăn ngay nói thật. Thực sự tôi chẳng thích đám phụ nữ phức tạp rắc kia, họ chỉ nhìn chăm chăm vào tiền của tôi mà thôi. Khó khăn lắm mới tìm được một cô nàng đơn thuần, dù cho giờ tạm thời cô ấy không thích tôi nhưng chỉ cần tương lai cô ấy yêu tôi, đối với một người trong lòng chỉ có tình yêu mà nói, tôi sẽ là tất cả của cô ấy. Tôi thấy thế cũng không tệ.”

Tôi cười gật đầu đồng ý, “Đúng vậy. Dù biết anh có coi thường ý tưởng của Tử Lăng nhưng ít nhất anh thật tâm muốn ở bên con bé, nếu không tôi sẽ đánh anh một trận. Dù giờ tôi không thích Tử Lăng thì con bé vẫn là em gái tôi.”

“Đúng là khi đó tôi chỉ muốn ở bên với cô ấy. Tôi không phải kẻ tâm địa xấu xa, một cô gái ngây thơ đơn thuần yêu tôi bằng cả tấm lòng, đương nhiên tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, ở bên cô ấy cả đời. Dẫu cho cô ấy không thể làm tri kỷ của tôi, mãi mãi chẳng thể thấu hiểu tôi.”

“Còn giờ?”

“Những lời gièm pha kia với tôi cũng chẳng có ảnh hưởng gì mấy, dù sao đây cũng không phải là trong nước. Tôi vốn định cho cô ấy một khoảng thời gian, để cô ấy thực sự bình tâm, ngẫm lại mọi chuyện, sau đó sẽ khiến cô ấy thực sự yêu tôi, thuộc về tôi.”

“Vốn?”

“Cô nói cô muốn trở thành một người mẹ khiến con mình có thể tự hào, nó tác động tới tôi. Sau tôi cũng sẽ có con, chuyện tương lai không ai có thể đoán định, nếu sau này vì một nguyên nhân gì đó tôi không thể tiếp tục ở bên, tôi hy vọng vợ mình là người có thể nói ra những lời này, như vậy tôi mới có thể yên tâm. Sau đó tôi phát hiện tiêu chuẩn chọn vợ của mình rất ngu ngốc, tôi chỉ để ý cô ấy có hoàn toàn thuộc về mình hay không, có phải là người vừa đơn thuần lại không làm tôi đau đầu hay không mà không nghĩ liệu cô ấy có thể làm một người mẹ xứng chức hay không. Ông Tử Lăng, cô ấy không làm mẹ của con tôi được, tôi không yên tâm.”

“Anh có yêu con bé không?”

“Yêu là gì? Tôi thương cô ấy, chiều chuộng cô ấy, chuyện gì cũng có thể nghe theo cô ấy, cô ấy muốn làm gì tôi cũng đồng ý, cô ấy làm sai tôi cũng có thể bao dung. Khi đã kết hôn, tôi tuyệt đối không ngoại tình. Trong mắt cô ấy và người ngoài, chắc là tôi yêu cô ấy nhỉ? Nhưng tất cả cũng chỉ như vậy thôi. Tôi không có loại tình cảm tích từng giọt thành biển cả như cô. Khi tôi muốn cô ấy làm vợ mình, tôi có thể làm bất cứ điều gì vì cô ấy. Nhưng khi tôi thấy cô ấy không còn thích hợp nữa, tôi có thể lấy lại tất cả. Đương nhiên khi không có lý do gì để tôi làm thế, tôi sẽ không làm. Nhưng giờ người ngoại tình là cô ấy, không phải vậy sao? Một Ông Tử Lăng đã không còn thích hợp làm vợ tôi, lại phản bội tôi, vứt hết thể diện của tôi đi, đương nhiên tôi đã có đầy đủ lý do để từ bỏ.”

“Đây mới thực sự là anh, lão Phí, vị thương nhân thành công, quý ngài lão luyện trải ngàn bụi hoa. Thật tiếc, Tử Lăng vẫn chẳng bắt được anh, chỉ kém một chút thôi.”

“Là do tôi suy xét không toàn diện. Tôi chưa từng có con nên không có kinh nghiệm. Không suy xét xem

người nào mới có thể làm một người mẹ tốt.”

“Nếu chúng ta đều từ bỏ, hẳn Tử Lăng và Sở Liêm sẽ ở bên nhau.”

“Cô để tâm?”

“Không. Nếu Tử Lăng ở bên anh, con bé có thể ngây thơ cả đời. Ở bên Sở Liêm, chỉ sợ con bé sẽ phải học cách lớn lên.”

“Lớn lên không tốt ư?”

“Rất đau.”

“Cô vẫn thương cô ấy.”

Tôi lắc đầu: “Anh đã quyết định?”

“Ừ.”

“Rất hiệu suất. Quyết định theo đuổi con bé rất nhanh, khi quyết định buông tay cũng nhanh không kém.”

Anh ta nhe răng cười, “Để tôi làm cha nuôi của hai thằng nhóc nhà cô nhé?”

“Vì sao?”

“Vì tôi thích hai đứa nhỏ này. Hơn nữa tôi cũng không biết mình có thể có con hay không. Nếu không, có thể nuôi dạy tụi nhỏ, tôi cũng rất thỏa mãn. Nếu có thì cũng không ảnh hưởng gì.”

“Dựa vào đâu mà phải cho anh chiếm lợi?”

“Đương nhiên là vì có lợi. Nhưng có những lợi gì thì bây giờ chưa xác định được. Chỉ mở miệng gọi “cha nuôi” thôi, một vốn bốn lời, chuyện lợi thế này sao không làm?”

“Nghe cũng không tệ. Nhưng anh tự mình đi trưng cầu ý kiến tụi nhỏ đi. Bọn nhỏ chịu gọi thì gọi. Tôi không thiếu tiền, không cần ép tụi nhỏ.”

“Chỉ cần cô không phản đối là được, bọn nhóc không thành vấn đề.”

“Tùy anh. Vừa hay xung quanh chúng không có người đàn ông nào làm gương. Nếu bọn nhỏ đồng ý, anh chăm sóc chúng cẩn thận nhé.”

“Đương nhiên rồi.”

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi rót cho cha một ly trà rồi ngồi bên cạnh, tựa người vào cánh tay ông, đầu gối lên vai ông, “Cha, sau khi chuyển đi kết thúc, con muốn cùng Tiểu Hiên và Tiểu Viên ở lại Châu Âu một thời gian.”

“Ừ, vì sao vậy?”

“Cha, cuộc hôn nhân của con thất bại, giờ con muốn trở thành một người mẹ tốt, một người mẹ có thể khiến tội nhỏ tự hào mà thôi. Thế nên con định sau khi về nước sẽ bắt đầu sự nghiệp riêng, có lẽ sẽ mở một hãng thời trang, điều này con vẫn đang suy tính... Nhưng nơi này chính là thánh địa nghệ thuật, là nơi học tập tích lũy kiến thức tốt nhất...”

“Cha còn tưởng con không muốn trở về nữa.”

“Không đâu, cha. Cuộc sống hạnh phúc với con là cùng Tiểu Hiên, Tiểu Viên sống bên cha mẹ, nơi đó là nhà của con, là gốc rễ của con. Hơn nữa cha cũng là suối nguồn giúp con tiếp tục sống. Con nhất định sẽ trở về, xin cha hãy chờ tới khi con sẵn sàng.”

“Lục Bình, dù con quyết định như thế nào cha đều ủng hộ con.” Tay cha khẽ xoa đầu tôi.

“Cha, chuyện cũng đã qua hơn một năm rồi, suốt thời gian qua, con, Tiểu Hiên và Tiểu Viên đều đã rất vui vẻ. Những chuyện trong quá khứ, tuy vẫn chưa thể quên hết tất cả nhưng cũng không còn quá đau đớn như trước nữa. Từ Lăng cũng được, Sở Liêm cũng thế, dù mãi mãi chẳng thể như trước nữa nhưng con cũng chẳng cảm ghét gì họ. Cha, cha không cần lo lắng cho con.”

“Lục Bình... nếu chúng có thể thấu đáo bằng một nửa con thôi... chuyện đã chẳng ra nông nỗi này.” Cha thở dài.

“Không sao, chỉ cần còn cha, còn tội nhỏ, con vẫn có thể đối mặt với mọi chuyện...”

“Cha sẽ che chở cho con cả đời...” Cha nghiêng đầu hôn lên trán tôi.

Tiểu Hiên kéo tay Tiểu Viên, sau lưng chúng là vườn hoa rộng ngút tầm mắt, tôi cầm máy quay phim hướng về tội nhỏ, “Tiểu Hiên, Tiểu Viên, ông bà sẽ xem video này đó, con có muốn nói gì với ông bà không?”

Tiểu Hiên gật đầu như người lớn, nói “Ông, bà, cha, chú hai, dì San, mọi người có khỏe không? Con và mama, và cả Tiểu Hiên đang ở Provence*. Tiểu Hiên rất nhớ mọi người, mọi người có nhớ con không? Tiểu Hiên đã lớn rồi, Tiểu Hiên sẽ chăm sóc mẹ và Tiểu Viên nên mọi người không cần lo lắng đâu.”

(*) Provence nằm ở đông nam nước Pháp, bên bờ biển Địa Trung Hải, gần với Ý, là vùng sản xuất rượu vang lâu đời, nổi tiếng với những cánh đồng hoa oải hương tím biếc tím tấp tới tận chân trời.

Tôi bật cười, Tiểu Hiên thật sự rất dễ thương.

Chờ thằng bé nói xong, Tiểu Viên cũng ê a nói vài câu. Sau đó tôi chỉnh máy quay, ôm Tiểu Hiên và Tiểu Viên, quay về phía ống kính cười nói: “Cha, mẹ, Sở Liêm, Sở Phái, cả Vũ San nữa, nhìn thấy dáng vẻ của ba mẹ con bây giờ hẳn mọi người cũng an lòng. Vì con muốn học thiết kế, hội họa, còn cả cắt may nữa nên

chắc sẽ cùng tụi nhỏ ở lại Châu Âu hai, ba năm. Con cũng đã sắp xếp ổn thỏa, thuê nhà, mua xe hết rồi...”, thật ra là nhờ sự tài trợ của Phí Vân Phạm, dù sao tiền mua phòng cũng đắt, tôi lại chỉ ở khoảng hai năm, giờ mà mua thì đúng là lỗ vốn, “...còn thuê cả nữ đầu bếp và tài xế. Cuộc sống ở đây rất ổn định, mọi người không cần lo lắng. Tiểu Hiên và Tiểu Viên bây giờ có thể nói một chút tiếng Pháp và tiếng Anh rồi đấy, khả năng nhận thức bọn nhỏ rất mạnh, nhận lúc còn nhỏ vẫn còn chưa phải tới trường học, cho chúng học thêm ngoại ngữ cũng tốt. Khi con ra ngoài cũng sẽ đưa tụi nhỏ đi cùng, thời thời khắc khắc đều trong tầm mắt cho nên mọi người không cần lo lắng đâu, con sẽ chăm sóc tụi nhỏ thật tốt. Cha mẹ, Giáng sinh năm nay con muốn mời mọi người sang bên này chơi, con và Tiểu Hiên, Tiểu Viên rất nhờ hai người, hơn nữa phong cảnh ở đây cũng rất đẹp, thuận đường đi du lịch luôn cũng được...”

Tôi còn lên gọi điện cho mẹ, “Mẹ, chuyện chúng ta vẫn lo lắng từ nay về sau sẽ không cần lo lắng nữa. Cha vẫn sẽ ở nhà, ở bên mẹ con mình...”

Mẹ ghen ngào nửa ngày không nói, “Lục Bình, con nói thật ư?”

“Vâng, con đã nói với cha rồi, tuy cha không nói thẳng ra như vậy nhưng cha nói tránh nhiệm với gia đình quan trọng hơn thứ tình cảm xúc động nhất thời nhiều...”

“Lục Bình... Lục Bình của mẹ... Con giúp mẹ giữ cha lại nhưng lại mất đi chồng của mình...” Bà vẫn khóc.

“Mẹ.” Tôi nhẹ giọng an ủi, “Trong lòng con, cha, mẹ, Tiểu Hiên, Tiểu Viên so ra còn quan trọng hơn Sở Liêm nhiều. Chỉ cần mọi người tốt, con cũng sẽ ổn. Mẹ, mẹ đừng lo lắng...”

“Tử Lăng, đứa trẻ không hiểu chuyện kia...” Mẹ hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mẹ vốn phản đối việc nó kết hôn với Phí Vân Phạm nhưng thấy nó mấy năm nay sống rất tốt nên mới yên tâm phần nào... Đúng là đồ tốt trong tay lại không biết quý trọng... Phí Vân Phạm đã bảo luật sư gửi đơn ly hôn tới, nó mới thấy hối hận, muốn đi tìm Phí Vân Phạm, luật sư của Phí Vân Phạm lại nói là cậu ấy không muốn gặp con bé... Nó kỳ kèo không chịu ký tên cũng thôi nhưng nó thấy Sở Liêm bị mọi người xa lánh rất đáng thương bèn... Con không biết đám báo chí nói khó nghe như thế nào đâu, chúng ta nghe mà mất mặt, thế mà con bé nó không thèm để ý, vẫn cứ đi gặp Sở Liêm... Mẹ cũng không biết có phải Sở Liêm thủ thủ với nó cái gì mà hôm qua nó lại ký giấy ly hôn. Phí Vân Phạm làm người coi như phúc hậu, Tử Lăng làm như vậy mà cậu ấy vẫn cho nó một khoản tiền, tính ra cũng đủ trang trải cuộc sống sau này của nó. Thế mà hôm nay nó nói với mẹ nói sẽ kết hôn với Sở Liêm, sau đó di dân ra nước ngoài! Nó còn nói dù sao mọi người cũng không thích bọn nó, thế giới vứt bỏ bọn nó nên hai đứa nó sẽ vứt bỏ thế giới, đi tìm cuộc sống của riêng mình... Con nói hai đứa nó... sao có thể như vậy chứ...”

Tôi thở dài, “Mẹ, hai ngày nữa cha sẽ về, mẹ cứ để chuyện này cho cha xử lý. Mẹ vẫn hay thiên vị con nên dù mẹ có nói gì với Tử Lăng thì con bé nó cũng không nghe đâu. Mẹ càng nói, con bé càng thấy mẹ bất công, lại càng không nghe lời mẹ. Mẹ, để cha nói có khi Tử Lăng còn nghe. Mẹ bình tĩnh một chút, đừng vì vậy mà to tiếng với cha. Cha đã nhọc lòng vì chuyện của con, mẹ cũng nhọc lòng vì chuyện của Tử Lăng, cha mẹ đã có tuổi mà vẫn phải lo lắng về chúng con. Bậc làm con chúng con đúng là bất hiếu...”

“Lục Bình ngoan... Không có cô con gái nào trên đời tốt hơn con hết... Cha con hai ngày nữa sẽ về, thế còn con?”

“Con muốn mang Tiểu Hiên và Tiểu Viên học tập ở bên này hai năm...”

“Haizz, vậy cũng tốt,” bà thở dài, “Bên này dư luận xôn xao, nếu Tiểu Hiên và Tiểu Viên nghe được cái gì, mẹ cũng chẳng biết sẽ phải giải thích như thế nào với tụi nhỏ... Con ở bên đó giải sầu, đợi mọi chuyện lắng xuống rồi về cũng tốt.”

“Vâng... Mẹ, con nhớ mẹ...”

Tôi không tới trường học, cũng không xin vào học việc ở đâu cả. Dù sao tôi cũng đã biết hết các kỹ thuật cơ bản. Thậm chí việc nên làm gì, làm như thế nào tôi cũng đã có kế hoạch cả rồi. Cho nên hai, ba năm này là một quá trình, cũng không phải như tôi với cha mẹ là để học tập.

Dù sao trong ngành này, muốn học cũng chỉ có thể học rập khuôn từ người khác mà thôi. Thứ tôi muốn là một điều khác biệt, muốn vậy cũng chỉ có thể dùng những linh cảm và ý tưởng của bản thân mà thôi. Trong suốt hành trình, tôi đã có rất nhiều linh cảm.

Tôi ở lại Châu Âu vì nơi này rất mang lại cảm giác dễ chịu, Tiểu Hiên và Tiểu Viên cũng rất vui. Mặt khác, chắc Sở Liêm và Tử Lăng sẽ còn âm ỉ một trận nữa, tôi không hy vọng mấy chuyện âm ỉ náo loạn này sẽ ảnh hưởng tới tụi nhỏ.

Thế nên mỗi ngày tôi đều đưa Tiểu Hiên và Tiểu Viên đi thăm thú cảnh đẹp các nơi, tôi ở bên vẽ lại khung cảnh hoặc thêu thùa linh tinh, khi có linh cảm thì vẽ mấy mẫu thiết kế sau đó về nhà may.

Phí Vân Phàm cho chúng tôi mượn phòng ở, còn giới thiệu cho tôi biết vài người bạn. Họ đều nói tôi là bà mẹ nhiều tình lực nhất, suốt ngày đưa con đi chơi khắp nơi, tham quan, tới thăm bạn bè hoặc ở nhà đãi bạn, đã vậy dù học tập hay làm việc cũng dốc hết sức nhưng lúc nào cũng tinh thần sáng láng. Ngay cả khi mấy đứa nhỏ đi chơi về mệt, tôi vẫn có thể làm bữa tối và điểm tâm ngọt cho chúng, sau đó tắm cho tụi nhỏ, bắt hai đứa đi ngủ, sau đó vẫn có thể quay lại làm việc.

Nhưng họ không hiểu, Tiểu Hiên và Tiểu Viên là động lực của tôi, ở cùng tụi nhỏ, tôi chưa bao giờ cảm thấy mỗi mệt, chỉ thấy vui vẻ mà thôi.

Một người bạn của lão Phí có ý với tôi, theo đuổi không thành công nên nhờ anh ta tới dò hỏi.

“Theo tiêu chuẩn của cô mà nói, dù là nhân phẩm, tính cách, tài sản, địa vị của cậu ấy đều rất phù hợp.” Ngài Phí đùa giỡn bình luận, “Dáng vẻ cũng tuần tú. Hơn nữa cậu ta cũng trưởng thành chín chắn, không chơi bời lãng nhăng. Theo đuổi cô vì muốn kết hôn với cô. Người tốt như vậy, cô không hài lòng ở chỗ nào?”

Tôi không thêm nâng mắt, chăm chú vẽ tranh, “Nếu hai bảo bối của tôi đồng ý để anh ta làm cha dượng, tôi có thể xem xét tới việc nhận lời.”

“Oh, tôi hiểu rồi, căn bản là Charlie tấn công nhầm mục tiêu rồi.”

“Hơn nữa anh chưa nói với anh ta hai năm nữa tôi sẽ về nước sao? Gia đình của tôi đều ở bên đó, tôi sẽ không vì gả cho một người đàn ông mà rời xa cha mẹ mình. Vài năm nữa, cha mẹ tôi cũng đã lớn tuổi, tôi muốn ở bên chăm sóc họ. Anh ta có thể từ bỏ sản nghiệp của mình cùng tôi về nước không? Mọi người đều là người đã trưởng thành, nếu đã biết là không thể, thì nên lý trí một chút, tiếp tục làm bạn.”

“Cô đúng là một cô gái truyền thống. Nhưng làm thế có thể hạn chế sự phát triển của Tiểu Hiên và Tiểu Viên không?”

“Không, tôi định mỗi năm đều sẽ đưa chúng đi chơi các nơi trên thế giới. Đợi khi Tiểu Viên lớn hơn, khi có thể tự mình đi khắp nơi, mở rộng tầm mắt, cuộc sống sau này thế nào, chúng sẽ tự quyết định. Giống như anh vậy, tuy ngài Phí Vân Chu vẫn an ổn sống trong nước nhưng anh lại tự mình xây dựng sự nghiệp, còn an cư tại Pháp.”

Lão Phí cười, “Nghe chừng cô đánh giá tôi rất cao.”

“Anh cho cái chức cha nuôi này ai làm cũng được sao? Nếu anh không xuất chúng, tội gì tôi phải cho Tiểu Hiên và Tiểu Viên một vị trưởng bối bất tài. Đối với hai bé trai thì suốt quá trình trưởng thành chỉ có một người mẹ cũng không tốt. Cần phải có một người đàn ông mạnh mẽ, thông tuệ làm gương cho tụi nhỏ mới tốt. Vậy nên, hai năm này nhờ anh cả.”

“Được thôi.” Anh ta mỉm cười nói.

“Cái vẻ lãng tử anh dùng mà đối phó với phụ nữ ấy, đừng có dạy tụi nhỏ. Nếu tương lai con trai tôi mà nói với một cô gái nhỏ “em chính là “thất ý”*”, v.v... cái loại, tôi sẽ ghê tởm tới phát ói đó.”

(*) Còn ai nhớ bài hát “Thất Ý” được sáng tác riêng không nhỉ?

Ngài Phí nhìn tôi vừa tức giận lại vừa buồn cười, sau lại tự giễu: “Đúng là nhầm một bước thành mối hận thiên cổ.”

11. Chương 11

~ Edit + Beta: Huyền Vũ ~

“Lục Bình, Tử Lăng đã quyết tâm phải gả cho Sở Liêm rồi, mẹ và cha con có muốn ngăn cũng không nổi... sao mẹ có thể để Tử Lăng gả cho nó chứ, đúng là khiến người ta chê cười... Nó hại một đứa con gái của mẹ còn chưa đủ hay sao mà còn muốn hại cả Tử Lăng nữa...”, mẹ gọi điện, vừa khóc vừa nói.

Hai người kia đúng là yêu nhau thâm thiết, nếu họ kết hôn rồi di cư luôn thì quá tốt. Sau này về nước, mẹ con tôi sẽ chẳng không phải thấy hai kẻ chường tai gai mắt đó nữa, gia đình hai đều về bên chúng tôi, hoàn hảo.

Tôi ngẫm nghĩ, “Mẹ, dù gì mọi chuyện cũng đã rùm beng hết lên rồi, họ có kết hôn hay không cũng không khác gì mấy. Bây giờ con và Sở Liêm đã ly hôn, Tử Lăng và Phí Vân Phàm cũng vậy. Nếu họ đã vì tình yêu mà làm tới tận nước này, sao mẹ không cho họ một cơ hội. Không thì làm sao giờ, dù gì thì Tử Lăng cũng đã trưởng thành rồi, cũng chẳng thể ép con bé phải gả cho ai, không được gả cho ai được. Nếu họ đã yêu nhau như vậy, kết hôn rồi chắc sẽ rất hạnh phúc.”

“Lục Bình, lẽ nào mẹ lại trở mặt nhìn chúng đối xử với con như vậy, bọn nó thậm chí còn muốn công khai ở bên nhau...”

“Mẹ, con đã buông tay Sở Liêm rồi... dù anh ta có kết hôn với ai thì con cũng không quan tâm. Con chỉ cần cha mẹ mạnh khỏe, còn bọn họ muốn yêu nhau như thế nào thì cứ yêu đi.”

“Đúng là ngộ nghịch*, sao mẹ lại sinh ra đứa con ngộ nghịch* thế này?! Ông bà nội của của Tiểu Hiên vốn không đồng ý, họ cũng chẳng muốn cô con dâu như nó, sao nó cứ khăng khăng không nghe. Nếu đợi thêm hai năm nữa, chúng nó người cưới kẻ gả thì ai thèm để ý, nhưng chúng nó cứ khăng khăng kết hôn bây giờ thì đám mả mai đôn thổi kia sẽ theo chúng cả đời! Mẹ và cha con là người từng trải, đã nói hết nước hết cái, phân tích từng mặt lợi – hại cho con bé nghe, thế mà nó lại thấy là chúng ta hại nó, haizzz...”

(*) trong nguyên tác là “nghiệt chủng”, mình thấy nặng quá nên mạn phép chuyển, nếu bạn nào thấy không ổn thì cứ nhắc mình.

“Mẹ, mẹ đừng nóng. Nhờ may họ lại mắc kệ cha mẹ, bỏ trốn đi kết hôn, vậy mới đáng chê cười. Tử Lăng không hiểu chuyện, Sở Liêm không chín chắn, chuyện này không phải là không thể xảy ra, đến lúc đó mẹ

cũng chỉ có thể thuận theo ý họ thôi, vậy không bằng mẹ đồng ý luôn bây giờ cho đỡ chuyện.

“Lục Bình...”

Vì vậy hai nhà vẫn tổ chức hôn lễ cho họ, chỉ là cha mẹ hai bên thấy đây không phải chuyện vinh quang gì nên không mở tiệc mời khách, chỉ có hai gia đình cùng nhau ăn một bữa cơm. Mà cũng không hẳn, hôn lễ này tôi không gửi quà mừng, hoàn toàn coi như không biết mà lơ đi.

Xử lý xong hôn lễ, cha Sở và mẹ Sở bay sang thăm Tiểu Hiên và Tiểu Viên. Họ ở bên này một tháng, ngày ngày vây quanh hai bảo bối, nhờ vậy tôi cũng có nhiều thời gian làm việc hơn. Khi rảnh thì chơi cờ cùng cha Sở, đi shopping với mẹ Sở, mỗi ngày đều tự tại. Thế nên tôi mới thích ở cạnh cha mẹ và trường bối, vừa thoải mái vừa yên tâm.

Mẹ Sở có nhắc tới Sở Liêm và Tử Lăng một lần, tôi cũng chỉ cười, không để tâm tới. Từ đó về sau họ cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

“Sở Phái và Vũ San định kết hôn đấy.”

“Thật à? Nếu thế thì tốt quá!”, tôi cười nói, “Áo cưới của Vũ San cứ để con làm nhé, con bé đã gọi con là “chị” suốt mấy năm rồi, cô “chị” này cũng nên giúp con bé chuẩn bị đồ mới đúng, cô bé ngày nào rồi cũng đã trưởng thành rồi.”

Cha nhờ tôi chăm sóc Vũ San, mà tôi cũng thích sự thẳng thắn của ông, đương nhiên là không gian dối gì.

Mắt mẹ Sở ánh nét cười, “Vũ San tính tình thẳng thắn lại hoạt bát nhưng bản tính vẫn rất tri kỷ, thấu hiểu. Sở Phái cưới con bé về làm dâu, mẹ cũng yên lòng.”

Tôi cười, “Có con bé về chọc mẹ vui, con cũng yên lòng.”

Tôi mang Tiểu Hiên và Tiểu Viên về tham dự hôn lễ của Vũ San và Sở Phái; Sở Liêm, Tử Lăng, Trầm Tùy Tâm cũng tới, chường tai gai mắt.

“Chị Lục Bình...”

“Vũ San cũng đã gả về làm vợ người rồi nha... Không có chị ở bên, về sau đành nhờ em chăm sóc cha mẹ vậy.” Tôi xoa đầu con bé nói.

“Chị cứ an tâm, chị Lục Bình.”

“Quyển sổ đỏ này em cứ giữ lấy. Em gọi chị là “chị” nhiều năm như vậy, chị cũng thực tâm coi em như em

gái mình. Cái này coi như đồ cưới chị chuẩn bị cho em.”

Cha mẹ nuôi không quan tâm tới con bé, Trầm Tùy Tâm lại không nhận cô con gái này, cha lại càng không phù hợp để ra mặt. Việc này sẽ giảm bớt phần nào sự áy náy của cha với bà ta, cũng khiến ông và bà ta xa nhau hơn một phần.

“Cái này sao được, em không nhận được đâu! Chị Lục Bình, chị vừa ly hôn xong, lại phải nuôi nấng Tiểu Hiên và Viễn Viên. Sao em có thể lấy nhà của chị?”

“Chúng ta là người một nhà, không phải người xa lạ. Với lại em cũng biết nhà chị mà, tuy không tới triệu phú nhưng cũng thừa sống. Hơn nữa không phải em vẫn muốn mở một studio riêng cho mình sao? Chị đang cố gắng thực hiện giấc mộng của mình, chị muốn em gái thân yêu của chị cũng có thể thực hiện giấc mộng của bản thân.”

“Nhưng chị Lục Bình...”

“Em thực lòng coi chị là chị gái thì đừng có nói nữa, nếu tiếp tục khách khí thì chị sẽ giận đấy.”

“Cảm ơn chị, chị Lục Bình, chị đối tốt với em quá....” Con bé ôm tôi, hai mắt rưng rưng.

“Đừng khóc, kết hôn xong em đã thực sự là một người trưởng thành rồi đó.” Tôi vuốt tóc con bé, ôn hòa nói.

Cha biết chuyện thì rất vui.

“Cô chị con đây đương nhiên phải chăm sóc em gái mình rồi.”

Cha dịu dàng nhìn chúng tôi, gật đầu không nói. Từ đầu hôn lễ tới giờ, ông và Trầm Tùy Tâm chưa nói một lời với nhau. Mẹ đương nhiên biết Trầm Tùy Tâm nhưng bà vẫn rất bình tĩnh và rộng lượng, bà vốn là một tiểu thư khuê các, lại là một người mạnh mẽ giỏi giang, mấy chuyện này đương nhiên là không nói chơi.

Hôn lễ kết thúc, tôi nói chuyện cùng cha Sở và mẹ Sở một lát rồi cùng cha mẹ trở về. Tử Lăng thấy tôi chuyển mắt né tránh, ngược lại Sở Liêm thấy Tiểu Hiên và Viễn Viên thì lại vui mừng. Tôi cũng chỉ gật đầu với họ, chúng tôi không nói một câu nào với nhau.

“Lục Bình, con định ở bên đó bao lâu?” Về tới nhà, cha hỏi tôi.

Tôi tựa đầu vào vai ông, “Chắc thêm tầm một năm nữa là ổn. Nhưng lần này về con muốn ở lại thêm vài ngày. Con nhớ cha.”

“Đã làm mẹ rồi mà vẫn trẻ con vậy.” cha cười nói, “Sự nghiệp trong tương lai, con đã tính toán kỹ chưa?”

“Vâng... Cha, con muốn dùng phòng triển lãm cá nhân của một người bạn trưng bày tranh thêu và các mẫu trang phục con may... Đợi có chút danh tiếng, con sẽ bán các thiết kế lễ phục giới hạn cho những người nổi tiếng, ngôi sao. Hàng may hoàn toàn thủ công, thiết kế độc nhất mới lạ, đi theo con đường thời trang cao cấp. Ngoại trừ thuê người dọn dẹp, con không định tìm người làm. Chỉ có mình con nên số đơn hàng nhận hàng năm sẽ không nhiều...”

“Nghe không tệ. Nhưng chỉ có mình con, thành phẩm sẽ ít, có thể kiếm được tiền không?”

Tôi gật đầu, “Khi bắt đầu sẽ hơi khó khăn, nhưng sau này sẽ tốt. Họ đi mua đồ may sẵn bên ngoài không bằng tới chỗ con đặt may riêng, chỉ cần con giữ vững và đảm bảo chất lượng cùng danh tiếng thôi. Tiền may sẽ cao nên dù may ít nhưng vẫn có thể kiếm tiền. Đương nhiên tiền kiếm được không so với cha rồi,” tôi nở nụ cười, “Nhưng đây là điều con thích, con muốn biến nó thành sự nghiệp riêng của mình. Cha có ủng hộ không?”

“Đương nhiên cha ủng hộ con. Vậy con định làm cửa hàng như thế nào?”

“Không giống những cửa hàng quần áo khác, nơi đó sẽ giống như hành lang bảo tàng, tranh thêu sẽ được đặt trong khung thủy tinh, treo lên tường thay tranh vẽ. Về phần mẫu trang phục sẽ được người mẫu mặc lên rồi chụp ảnh nghệ thuật, treo lên. Tất cả đều là hàng không bán, con chỉ bán các mẫu trang phục.”

“Vậy cha giúp con tìm chỗ rồi trang trí luôn. Con cứ an tâm học ở bên kia, khi về cha cũng đã chuẩn bị xong rồi, con có thể bắt đầu luôn, không làm chậm thời giờ.”

“Tốt quá, con cảm ơn ba!” Tôi hôn ông một cái, “Con vốn còn đang phát sầu về chuyện này ấy chứ. Khi con trở về sẽ phải đưa Tiểu Hiên đi học, cùng thằng bé thích ứng với nơi ở mới, lại chọn địa điểm, trang trí, chuẩn bị triển lãm, nhất định sẽ bận bịu đầu.”

“Ngốc, con còn phải nói cảm ơn với cha ư? Sự nghiệp của Lục Bình, cha cũng muốn có giúp.”

“Cha...”

Có phóng viên nhỏ Vũ San bên tai, chuyện trong nhà họ Sở tôi đều biết rõ ràng.

Sở Liêm vì vụ scandal kia mà tâm thần không yên, dẫn tới sơ suất trong công việc. Vốn một sơ xuất nhỏ sẽ chẳng gây ảnh hưởng gì nhưng lần này công ty lại đuối việc anh ta. Có lẽ cũng vì vụ lùm xùm kia ảnh hưởng. Sau đó anh ta tới làm chỗ cha Sở, nhưng công việc không đúng chuyên môn, đương nhiên là không hài lòng.

Tôi dạo chơi ở Châu Âu thêm hơn một năm, những lời gièm gia chỉ trở cũng dần lắng xuống. Dù gì cũng không phải ngôi sao trên truyền hình, những tin đồn này cũng không liên tục nên cũng chẳng kéo dài được

bao lâu.

Mọi chuyện đều theo chiều hướng tốt đẹp. Hai người cảm thấy mình bị thế giới vứt bỏ nay lại cột chung một chỗ, tổ chức hôn lễ. Những người biết chuyện lại lan truyền ra, tin tức cũ từ một năm trước lại một lần nữa trở thành tin tức ngôi sao. Hai người này không biết có phải bị ngã đập đầu hay không mà không chút cố kị nào nắm tay ngọt ngào, nét mặt hạnh phúc, ôm ấp thân thiết ngay trước mắt công chúng.

Cô nhóc Tử Lăng không đầu óc kia khi được phỏng vấn còn uất ức nói, “Chúng tôi rất xin lỗi Lục Bình, khi chị ấy về nước chúng tôi sẽ xin lỗi chị ấy... nhưng chúng tôi không làm tổn thương ai cả, họ dựa vào cái gì mà chỉ trích chúng tôi? Chúng tôi thực lòng yêu nhau, tôi đã yêu anh ấy mười mấy năm... Vì sao mọi người không thể chúc phúc cho tôi và anh ấy bla bla bla...”

Đã là phóng viên thì có ai không phải là nhân tinh (người đã thành tinh) chứ, thâm ám chỉ, đưa ra vài câu hỏi bẫy, sau đó về xào xáo thông tin, bài báo châm chọc sâu cay nhất đã ra đời. Nội dung nửa thật nửa giả, nửa giả kia là do phóng viên thỏa sức để trí tưởng tượng bay cao bay xa biên soạn nên. Biện Tử Lăng thành một cô gái ghen tị với chị gái mình, tâm cơ thâm trầm, tâm lý vặn vẹo, dùng vẻ ngoài điềm đạm đáng yêu đẩy chị gái mình phải mang theo hai con trai đi tha hương, còn mình thì vừa trả thù được chị gái, vừa chiếm được anh rể. Theo lời họ nói thì ngay cả cuộc hôn nhân trước của Tử Lăng cũng chỉ là tấm ván để đạt được mục đích mà thôi.

Tôi thấy vị phóng viên này nên làm một biên kịch đi thôi, kịch bản này viết lưu loát trôi chảy, logic chặt chẽ, không có sơ hở, nếu ai không biết rõ nội tình thì nhất định sẽ tin là thật. Chắc chắn, nếu Tử Lăng thật sự thông minh như thế sao có thể ngu tối mức nhận lời mời phỏng vấn của một tờ báo la hoắc lạ hươ? Nếu muốn lấy lại sự trong sạch thì con bé phải tìm một tờ báo đã quen biết hoặc ít nhất phải khẳng định họ sẽ không bóp méo sự thật chứ.

Thật đúng là ngày thơ tới bất trị.

Tóm lại, mặc kệ thế giới có phản đối, đôi bạn trẻ ngược lại càng dính nhau hơn, tân hôn vẫn mặn nồng ngọt ngào. Họ còn nói với cha mẹ, với mọi người xung quanh rằng mình chưa bao giờ hạnh phúc thế, đâu có phải tổn thương tôi và ngài Phí nhưng họ vẫn không hối hận.

Tốt, không hối hận, rất tốt.

Khi Vũ San gọi điện kể chuyện cho tôi, trùng hợp là ngài Phí đang ở nhà tôi chơi cùng Tiểu Hiên và Viều Viên.

Tôi truyền đạt những lời này cho anh ta nghe, trong lòng đang nghiền ngẫm một phen, giương mắt nhìn lên vừa lúc thấy nụ cười nghiền ngẫm của ngài Phí, “Không hối hận? Không hối hận, rất tốt.”, anh ta nở nụ cười.

12. Chương 12

Edit: Huyền Vũ

Sở Liêm và Tử Lăng hoàn toàn chìm vào vào thế giới hai người mà quên đi mọi người xung quanh. Vì thế mà Sở Liêm còn ảnh hưởng tới cả công việc, đi làm thì một nửa thời gian gọi điện về cho cô vợ bé bỏng ở nhà. Dù là ở công ty nhà mình nhưng cũng sẽ khiến cho đồng nghiệp khó chịu.

Cha Sở bảo anh ta vài câu, nói đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng. Cha bảo bạn con là chuyện kinh thiên địa nghĩa, mặc kệ Sở Liêm có nghe hay không thì ít nhất cũng phải ra vẻ nghe lời, thế nhưng Tử Lăng lại tự nhiên xen ngang, “Chẳng nhẽ gia đình lại không quan trọng hay sao? Cha con cũng vì Lục Bình mà bỏ bê chuyện công ty mà, hơn nữa còn đi luôn một năm rưỡi v.v....”

Mẹ Sở thấy vậy cũng khó chịu, “Cái con bé này sao có thể cãi cha như thế...”

Cha Sở cũng ngăn không để mẹ Sở nói, quay sang bảo Tử Lăng, “Đây là hai chuyện khác nhau. Một lần là Lục Bình vừa phẫu thuật xong, lần này là con bé ly hôn. Cha con mỗi lần đều kiên trì ở bên chị con, chúng ta thấy cũng cảm động. Hơn nữa có mẹ con ở nhà, dù cha con đi vắng thì công ty vẫn hoạt động bình thường, không trễ nải công việc. Bây giờ con ở nhà, cũng không có chuyện gì lớn xảy ra mà Sở Liêm ở công ty lại suốt ngày gọi điện nói chuyện với con. Không nói tới việc trễ nải công việc cũng đã gây ảnh hưởng xấu trong công ty rồi.”

Cha Sở vốn muốn dĩ hòa vi quý, vốn chỉ định nói đến đây rồi thôi nhưng Tử Lăng lại cãi, “Chúng con là vợ chồng hợp pháp, gọi điện cho nhau thì gây ảnh hưởng xấu gì chứ?”

Mẹ Sở lần này cáu cực kỳ, nói con bé ảnh hưởng tới công việc rồi còn nói Lục Bình lúc trước thế này, thế kia v.v...

Tên tôi chính là quả pháo trong lòng Tử Lăng, động vào là nổ, “Mọi người đều thiên vị Lục Bình v.v...”

Vì thế nhà họ Sở cãi nhau to, sau đó cả Sở Phái và Vũ San vừa tan làm về cũng bị cuốn vào.

Tử Lăng gả vào nhà họ Sở vốn không phải là cô con dâu được cha mẹ chồng yêu quý nhưng cha mẹ Sở vẫn để ý con trai mình, cũng nể mặt cha mẹ Ông, hơn nữa tính họ cũng hiền lành phúc hậu, vẫn luôn giữ mặt mũi cho Tử Lăng, *chỉ cần Tử Lăng ngoan ngoãn.*

[Câu cuối là chém ra.]

Cuối cùng thì Tử Lăng vừa khóc vừa nói, “Con cái gì cũng không tốt. Vậy con đi được chưa?”, sau đó tông cửa chạy đi.

Đương nhiên là Sở Liêm chạy đuổi theo sau. Cha mẹ Sở lắc đầu thở dài, Sở Phái và Vũ San tần ngần nhìn

nhau.

Khi Vũ San gọi điện kể chuyện, tôi cảm thấy may mắn vì sự sáng suốt của bản thân, chuyển ra nước ngoài, đỡ phải đối phó với hai kẻ gốc khiến người ta đau đầu kia.

Sau Tử Lăng thường xuyên cãi vã với mẹ chồng, sau lại buồn bực chạy về nhà mẹ đẻ kể khổ. Sở Liêm bị kẹt giữa hai bên khổ không thể tả. Rắc rối trong gia đình lại ảnh hưởng tới công việc. Cha Sở vì muốn rèn luyện anh ta mà để anh ta làm một nhân viên bình thường, còn dặn quản lý không cần phải chú ý chăm sóc anh ta. Kết quả là đến cuối năm, khi tổng kết, danh sách thăng chức, không có anh ta; khen thưởng, không có luôn. Đánh giá công tác cũng hạng bét.

Những biểu hiện này nếu là người khác thì không sao, nhưng là con trai mình, cha Sở cũng chỉ có thể thở dài.

Tử Lăng lại bảo là con bé không muốn trở lại “cái nhà kia”, ở đây con bé thấy rất áp lực, đè ép tới ngạt thở. Ở đó chỗ nào cũng có dấu vết của Lục Bình, ngay cả phòng Lục Bình ở khi đó cũng được giữ lại, mỗi ngày quét tước cẩn thận, ai ai cũng chỉ nhớ tới Lục Bình. Mỗi ngày đều như vậy, con bé không thể chịu nổi nữa.

Sở Liêm cũng biết là không thể để Tử Lăng và mẹ mình duy trì tình trạng này nữa, tình cảm con dâu – mẹ chồng vốn chẳng có là bao, nếu còn tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ trở mặt thành thù. Lại nói ngày nào ở công ty cũng phiền, về nhà còn phiền hơn, thêm Tử Lăng khuyên nhủ, bảo ra ngoài ở riêng, tách khỏi nhà họ Sở để vợ chồng son có cuộc sống riêng, hai người sống tự do tự tại.

Lương của Sở Liêm cũng khá, lại có tiền tiết kiệm, mua phòng xong tiền cũng hết. Mỗi tháng còn phải trả tiền điện nước, suy đi tính lại, vợ chồng son đành sống đơn giản qua ngày. Nhưng Tử Lăng không biết làm việc nhà, phải thuê người giúp việc, còn tiền bồi thường của ngài Phí, lại có thêm vài món tiền linh tinh cha mẹ đưa mấy năm nay tính ra cũng không thiếu tiền, con bé bảo cứ dùng tiền này là được. Nhưng làm vậy lại tổn thương lòng tự trọng của Sở Liêm.

Mẹ chồng không quấy rầy, vợ chồng lại bất đồng ý kiến. Cuối cùng vẫn là Sở Liêm thắng, Tử Lăng phải học làm việc nhà, không thuê người làm.

Kết quả là không bao lâu sau, khi họ quay về nhà cha mẹ chồng ăn cơm, mẹ Sở thấy Sở Liêm thiếu chút khóc, anh ta gầy đi rất nhiều, tóc tai lộn xộn, quần áo cũng nhăn nhúm, hai mắt thâm quầng. Còn Tử Lăng lại khá chỉnh tề, ăn mặc gọn gàng, còn đeo đồ trang sức tinh xảo. Sau đó mẹ Sở qua nhà họ thấy cả nhà bữa bộn bẩn thỉu, quần áo giấy dếp vứt lung tung, phòng bếp cũng bẩn thỉu, nhà mới mua thể mà có gián. Mẹ Sở thiếu chút giận tới bất tỉnh.

Sau đó đành thuê người giúp việc thôi.

Thế là Sở Liêm rốt cục cũng thấy gấp gáp, muốn kiếm thật nhiều tiền, làm việc cũng tốt hơn, không tiêu xài tùy tiện như trước kia nữa. Vì thế hoa tươi mỗi ngày, ba ngày tặng quà, năm ngày mở tiệc, ngày nghỉ shopping điên cuồng của Tử Lăng cũng không còn.

Thật ra lúc trước Tử Lăng cũng không sống xa xỉ như thế, chỉ là từ sau khi về với Phí Vân Phàm, tiền anh ta cho không thiếu, thế nên mới nuôi thành thói quen sống xa hoa. Từ nghèo đến giàu dễ, từ giàu về nghèo khó, thành ra con bé dùng cái gì cũng phải là loại tốt nhất. Lúc đầu Sở Liêm còn chiều, về lâu về dài túi tiền cũng không chống được, bèn khuyên con bé tiết kiệm chút.

Nhưng con bé lại nói cái gì mà “đời người đắc ý hãy vui tràn*” v.v... Sở Liêm không mua thì con bé tự đi mua, váy áo xinh đẹp, trang sức đắt giá. Cứ như vậy chỗ tiền kia cũng chẳng trụ được bao lâu. Mẹ rất lo lắng, nhưng có khuyên thì con bé cũng chẳng chịu nghe.

(*) Trích bài thơ “Tương tiền tử” Lý Bạch:

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

(Đời người đắc ý hãy vui tràn

Chớ để bình vàng sông nguyệt!)

Nghe mẹ nói một nửa, Vũ San kể nốt nửa còn lại, tôi cũng hình dung đại khái ra sự việc. Cha mẹ còn đỡ chứ, dù sao số lần Tử Lăng về nhà mẹ đẻ cũng có hạn nhưng còn cha mẹ Sở, già rồi mà vẫn không yên.

Nhưng Vũ San đang mang thai, mẹ Sở cũng không phải chạy tới chạy lui chỗ họ. Dù sao cũng thuê giúp việc rồi, mẹ cũng không cần phải quá lo lắng.

Đợi cho bé nhà Vũ San ra đời, Sở Liêm và Sở Liêm lại sinh sự, Tử Lăng phát hiện ra thẻ mình hết tiền nên hỏi có phải Sở Liêm cầm không. Đương nhiên Sở Liêm phủ nhận. Sau đó hai người tới ngân hàng kiểm tra, hóa đơn thanh toán đúng là do Tử Lăng tiêu hết tiền. Tiêu hoang một lần còn được chứ nhân lên nhiều lần thì chịu không nổi đâu.

Rời khỏi ngân hàng, Sở Liêm lạnh lùng nhìn Tử Lăng, “Cô biết tiền chạy đi đâu chưa?”, rồi lái xe về nhà.

Tử Lăng khóc lóc sụt sùi chạy về nhà mẹ.

Cha bắt đắc dĩ không thể không quản, bèn nói, “Về sau lương của người giúp việc nhà còn, cha trả, mỗi tháng sẽ cho con tiền tiêu vặt, con mau về nhà đi, sống cho tốt vào.”

Tôi nói chuyện Tử Lăng cho lão Phí, “Anh nuôi ra một phu nhân, từ anh còn ai đủ khả năng nuôi con bé chứ.”

Anh ta cười(*), “Không biết giờ họ còn “không hối hận” không?”

(*) Nguyên tác là [], có cao nhân nào biết cụm này có nghĩa gì xin chỉ giáo.

Tôi lắc đầu thở dài, “Tâm địa xấu xa, tình tình hẹp hòi, bản chất là đây.”

13. Chương 13

Edit: Huyền Vũ

Tử Lăng giải thích với Sở Liêm, Sở Liêm phê bình con bé tiêu tiền như nước, con bé nhận sai, bọn họ lại hòa thuận như cũ.

“Tiền lương của người giúp việc sao có thể để cha trả? Em đã gả cho anh còn đòi cha tiền tiêu vặt, sau này anh có mặt mũi nào mà gặp họ.”

“Vậy giờ làm sao?”

“Tiền chúng mình tiết kiệm chút cũng đủ dùng, người giúp việc giừo chỉ thuê một người thôi, mỗi ngày tới nấu cơm hai bữa, dọn phòng một lần, như vậy chắc có thể giảm chi phí. Về sau trong nhà phải thắt chặt thu chi, không tiêu xài hoang phí như trước nữa. Với lại ít tới trung tâm thương mại thôi, khi nào thực sự cần hãy đi. Em vốn rất đẹp rồi, mặc gì cũng đẹp, không cần phải thường xuyên thay quần áo và trang sức nữa đâu.”

“Ừm...” Tử Lăng không tình nguyện cũng phải đồng ý.

Sở Liêm nhìn dáng vẻ trẻ con không chịu lớn này cũng phát sầu, có khi sinh con rồi cô ấy sẽ trưởng thành hơn chẳng, “Chúng ta sinh con đi?”

“Con? Nhưng chúng ta còn trẻ mà, em muốn chơi thêm hai năm nữa. Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ...”

“Làm mẹ mà cũng phải chuẩn bị tâm lý? Tử Lăng, chúng ta sinh em bé đi, anh thích trẻ con.”

“Không phải anh đã có hai cậu con trai rồi ư?” Tử Lăng than thở.

“Chúng không ở trong nước. Mà dù có về nước thì Lục Bình cũng nuôi chúng, anh có thể gặp chúng mấy lần chứ? Hơn nữa anh muốn đứa trẻ em sinh, con của chúng ta, Tử Lăng, như thế không tốt sao?”

“VẬY... Nếu anh hứa sẽ không dứt với em, không bỏ em một mình, em đồng ý.”

“ĐƯỢC, anh hứa với em. Về sau sẽ không hung dứt với em, cũng sẽ không bỏ em lại một mình.”

Tôi ở lại Châu Âu hơn bốn năm, năm thứ nhất đi thăm thú khắp nơi, ngắm nhìn cảnh đẹp, ghé thăm các triển lãm, đi du ngoạn, nghỉ ngơi. Sau khi cha về nước, tôi bắt đầu thuê lại vài bức phong cảnh, danh họa, các kiến trúc độc đáo, cỏ cây hoa lá. Đôi khi may trang phục, được hai mươi bộ, có y trang, có lễ phục.

Tôi tự mình làm người mẫu, Charlie giúp tôi tìm một nhiếp ảnh gia nổi tiếng chụp ảnh, rất xuất sắc. Những bức ảnh được in cùng cỡ với tranh thuê, cùng một kiểu dáng.

Tôi tự mình chi tiền, mở một buổi trình diễn, vì tôi không có tiếng tăm gì nên phần lớn khách mời là bạn bè của Charlie và Phí Vân Phạm, có vài người nổi tiếng cũng tới. Hơn nửa phóng viên cũng tới góp vui, khá náo nhiệt. Hai mươi bộ quần áo kia ngay hôm đó bán được hơn một nửa. Hôm đó lão Phí cũng mua tặng cô bạn gái đi cùng một bộ lễ phục, một trong những bộ đắt nhất. Khoảng một tuần sau, những bộ còn lại cũng dần được mua hết. Thu lại hết vốn, tôi tìm một khu nhỏ, mời người mẫu, nhân viên trang điểm, nhiếp ảnh gia, thêm vài người bạn, tổ chức một buổi tiệc rượu.

Ít nhất cũng đã hoàn thành bước đầu, đã có người đặt may lễ phục cho mùa xã giao năm sau. Trong ngành tôi đã có chút thanh danh.

Sau bốn năm, tôi cập nhật blog. Không đề cập một chữ nào về cuộc hôn nhân bất nháo của mình, chỉ kể về phong cảnh đã thấy trong chuyến du lịch, hai bảo bối của tôi, các tác phẩm của tôi và về buổi trình diễn.

Tôi đăng đoạn quay buổi trình diễn tên blog, rồi tuyên bố mình sẽ về nước, chuẩn bị tổ chức triển lãm.

Hành lý và các tác phẩm của tôi được gửi về nước trước, ngài Phí nói khi nào tôi tổ chức triển lãm sẽ “thu xếp công việc” về nước cổ vũ tôi.

Charlie cùng tôi về nước.

Tôi nhìn quý ông Anh quốc nghiêm túc chuẩn mực này mà phát sầu. Tôi sợ cái loại tự xưng là “chuyên gia Trung Quốc*” ngoại quốc mà thực ra chẳng biết cái gì. May mắn anh ta không phải. Tính cách, phẩm vị, gia thế, tài sản, địa vị đều vô cùng phù hợp, trong công việc lại nghiêm túc cẩn thận, Tiểu Hiên và Tiểu Viên trước mặt anh ta cũng không dám quậy như trước mặt lão Phí, không biết lớn nhỏ gì hết. Anh ta xử lý được tụi nhóc nha. Đúng là một người đàn ông tốt, nhưng đây là nếu tôi định ở lại Châu Âu.

(*) Trung Quốc thông () ý chỉ những người vô cùng am hiểu văn hóa, chính trị, xã hội Trung Quốc nói chung; nghĩa hẹp là những người nói rất giỏi tiếng Trung.

Charlie từng kết hôn, không có con riêng, nhưng người thân bạn bè của anh ta đều ở bên này, sản nghiệp cũng ở đây. Chẳng lẽ anh ta có thể từ bỏ tất cả theo tôi về nước?

Tôi không thể, nên tôi cũng không thể nhận lời anh ta. Dù anh ta nguyện ý vì tôi mà đánh đổi nhiều như vậy, chấp nhận tới một nơi hoàn toàn xa lạ bắt đầu lại từ đầu, tôi vẫn cảm thấy tình cảm của chúng tôi không thể chịu được gánh nặng này, đây là giả như chúng tôi có tình cảm.

“Green, tôi muốn xây dựng một chuỗi nhà hàng, kế hoạch vốn là vậy.” Anh ta nghiêm túc nói.

“Vậy việc kinh doanh bên này?”

“Có thể tự điều hành, không cần tôi phải có mặt ở đây.”

Một nửa thời gian của anh ta là ở nhà tôi, anh ta tới còn chuyên cần hơn cả lão Phí. Hơn nữa lão Phí tới đây là mang tội nhỏ đi chơi, còn anh ta tới đây là dạy tội nhỏ học, Tiểu Hiên và Tiểu Viên giờ đã có thể nói lưu loát tiếng Anh và tiếng Pháp, còn có thể viết một ít. Tiếng mẹ đẻ của chúng cũng rất tốt, tôi và tội nhỏ trao đổi với nhau chủ yếu bằng tiếng Trung. Nhưng chỉ học đọc viết tại nhà, không biết tội nhỏ có thể theo kịp các trường trong nước không nữa?

Vốn đang suy xét về Charle mà dòng suy nghĩ của tôi lại chuyển hướng qua hai bảo bối mất tiêu. Mấy ngày này nhàn hạ vui vẻ hoà, động não quá ít, não nhũn ra hết rồi.

“Vậy được thôi.” Dù sao tôi cũng không có lập trường gì mà ngăn cản, một người bạn muốn mở nhà hàng ở nơi cậu ấy xa lạ mà tôi lại quen thuộc, dù gì cũng không thể không giúp.

Sau đó nếu anh ta thấy khó mà lui, vậy thì thôi. Còn nếu anh ta thực sự có thể tìm được một giải pháp vẹn cả đôi đường thì việc trở thành vợ anh ta cũng không phải không thể. Charlie có thể đảm đương tốt vai trò cha của Tiểu Hiên và Tiểu Viên, ít nhất anh ta làm tốt hơn vị cha nuôi nào đấy.

Lão Phí biết chuyện cười ha hả, “Cái tên Charlie này một khi đã có chín trâu kéo cũng không lại. Mà cái tính nghiêm khắc cẩn thận của người Anh không dễ rung rinh đâu. Tôi thấy cô nên mau đồng ý đi. Cô không lay chuyển được cậu ta đâu.”

“Kể mười lần dự tiệc mang theo mười cô bạn gái khác nhau như anh không có tư cách thảo luận chuyện tình cảm của tôi.”

Một câu đã đánh anh ta về nguyên hình.

Vì vậy, sau bốn năm xa cách, tôi cùng hai bảo bối, mang theo một quý ông người Anh độc thân, trở về nước.

Cha mẹ vừa thấy Charlie đương nhiên là bất ngờ. Nhưng trong mắt mẹ tôi lại có chút vui mừng, nụ cười mờ ám kia còn treo lên mặt. Vài năm nay Charlie đã học xong tiếng Trung, tuy chỉ nói được tiếng phổ thông nhưng dùng để nói chuyện đơn giản thì không vấn đề.

Sau khi nói chuyện với cha mẹ tôi, cái người vốn nên vào khách sạn ở nay đã chễm chệ trong phòng khách nhà tôi.

“Em ở nhà rất khác với khi em ở Pháp.” Sau bữa tối, chúng tôi đứng tại ban công nói chuyện phiếm, dùng tiếng Anh.

Đương nhiên rồi, khi ở Châu Âu, bên cạnh tôi không phải bạn bè thì là người xa lạ. Tôi vốn là người lợi hại, ăn nói cũng lợi hại không kém, khi nói chuyện với bạn bè đương nhiên là bộc lộ bản tính. Còn đối với người lạ, tôi là một nhà thiết kế tới từ phương Đông, tao nhã, trí tuệ và xinh đẹp, phải đáp nặn hình tượng bản thân chứ.

“Ở nhà, trước hết tôi là con ngoan, sau đó mới là người khác.” Tôi khẽ cười, nói.

“Vậy cũng tốt.” Anh ta khẽ nở nụ cười, “Tuy là vờ ngoan ngoãn nhưng ở nhà, em rất thoải mái.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Ở nước ngoài, tôi một mình mang theo hai con trai, chúng còn quá nhỏ, đương nhiên không thể thả lỏng, luôn luôn phải chú ý hai đứa. Nhưng ở nhà lại có thể giao chúng cho cha mẹ, tôi rất yên tâm.”

Anh ta gật đầu không nói.

“Đã chọn được vị trí nhà hàng chưa?”

“Phí đề cử vài nơi, mai tôi sẽ đi xem qua.”

“Nếu cần hỗ trợ hoặc có gì không biết, cứ tìm tôi, không cần khách khí.”

“Tôi sẽ không khách khí với em.” Anh ta nhìn tôi, tùy ý nói, cứ như chuyện “không khách khí với tôi” là chuyện đương nhiên vậy, khiến tôi có chút buồn cười. Nhưng cái tên nghiêm cẩn này đối đãi với tôi như vậy, hẳn anh ta không xem tôi như người ngoài.

Mẹ thầm kéo tôi sang một bên hỏi chuyện giữa tôi và Charlie.

“Charlie? Không có gì cả, chỉ là bạn tốt thôi, là Phí giới thiệu bọn con với nhau. Anh ấy định mở một nhà hàng trong nước nên lần này bọn con còn tới đây. Khi con còn ở Châu Âu, anh ấy giúp con không ít.”

“Đừng có vờ ngờ ngẩn mà lừa mẹ. Nếu chỉ là bạn sao cậu ta lại nói với cha con là đag theo đuổi con?”

“Cái gì?”

“Lúc này, khi con đi lấy đĩa trái cây ý. Mẹ thấy cậu ta không tệ, tuy là người ngoại quốc nhưng là một người chồng không tệ, xem chừng rất chín chắn đáng tin.”

“Mẹ à, bất tự còn chưa coi đâu. Dù sao anh ta cũng sắp mở một nhà hàng ở đây, lại ở trong nhà mình thêm một thời gian, mẹ cứ từ từ quan sát. Nếu mẹ hài lòng thì con sẽ cân nhắc. Con tin tưởng ánh mắt của mẹ.”

“Con bé ngọc này, đâu phải mẹ gả, mẹ hài lòng thì có ích gì, con phải thích mới được.”

“Con còn đang khảo sát...” Tôi thành thật với mẹ.

“Con gái ngại ngùng một chút cũng tốt, dẫu sao càng khó khăn mới càng biết quý trọng.” Mẹ tỏ vẻ đồng ý.

Tôi cười ha ha, cùng bà về phòng khách, nói chuyện cùng bà đúng là rất vui.

14. Chương 14

Edit: Huyền Vũ

Beta: Huyền Vũ

“Như vậy, em có thể chấp nhận tôi không?”

Hôm sau, tôi dẫn Tiểu Hiên và Viễn Viên đi thăm cha mẹ Sở, hai đứa chạy tới háo hức vây quanh em bé nhà Vũ San, là một bé gái. Tôi tặng bé bộ yếm tự mình may.

“Chị Lục Bình, chị còn nhớ?” Vũ San vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Đương nhiên.” Tôi xoa đầu con bé, “Sao chị có thể quên chuyện đã hứa với em chứ?”

Ở lại nhà họ Sở cả ngày, Tiểu Hiên và Viễn Viên chạy nghịch ngợm khắp nơi làm mẹ Sở cứ phải chạy theo hai đứa, đùa nghịch thỏa thích rồi ăn xong bữa tối, cả hai đứa mệt bã người, sau đó tôi đưa hai nhóc quỳ về nhà. Lần này không gặp Sở Liêm và Tử Lăng, hai người kia không về nhà, cũng hợp lí.

Đội khi hai thằng nhóc kia lên giường đi ngủ rồi, tôi xuống nhà, thấy cha đang ngồi trên sofa ở phòng khách.

“Cha,” Tôi bước tới cạnh cha, tựa đầu vào vai ông.

“Lục Bình, lần này con làm không tệ, buổi trình diễn thời trang khá thành công.”

“Cha, cha biết sao?”, tôi cười tủm tỉm.

“Ừ, trên báo chí nước ngoài cũng có đăng tin, còn cả trên blog của con nữa. Cha lên mạng xem, rất tốt.”

“Cảm ơn cha.”

“Lục Bình, giờ con về là tốt rồi, con ở lại cùng cả nhà, cha mẹ cũng yên tâm. Nhưng con đã tính sau này khi gặp Tử Lăng và Sở Liêm sẽ làm thế nào chưa? Dù sao cũng không thể không gặp, con bé là em gái con, Sở Liêm lại là cha của hai đứa nhỏ.”

“Con hiểu mà, cha. Con cũng chưa bao giờ định tránh họ cả, không phải đã gặp một lần hôm tham gia đám cưới Vũ San rồi sao? Cha, với con thì mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Nếu có gặp con sẽ lấy lễ mà đối đãi.”

“Vậy thì tốt.” Cha thờ dãi, “Hôm nay con có gặp hai đứa nó không?”

“Không ạ, mẹ Sở nói một tháng họ chỉ về có hai, ba lần, chỉ ăn bữa cơm rồi đi, không ở nhà nhiều, xem ra họ vẫn thích thế giới hai người hơn.”

Cha lắc đầu, “Đúng là lạ, hai đứa nó có ở xa lắm đâu, Sở Liêm còn đang làm cho công ty nhà mình nữa. Hai đứa trẻ này thật không hiểu chuyện.”

“Hai đứa có đến thăm cha mẹ không?”

“Nhiều hơn so với nhà chồng nó một chút. Tử Lăng và bà nội Tiểu Hiên có chút bất hòa.”

“Họ kết hôn hai năm rồi, cũng nên trưởng thành rồi chứ.”

“Là cha dạy Tử Lăng không tốt, lúc trước luôn cảm thấy con bé còn nhỏ nên luôn chiều chuộng con bé. Cha còn thấy mẹ con quá nghiêm khắc, giờ nhìn con, có lẽ cách của mẹ con mới là đúng, cha dạy sai cách rồi.”

Tôi cười, “Con do mẹ dạy, cũng do cha dạy. Cha đừng chỉ trách mình. Nếu có gì sai, cha và mẹ mỗi người sai một nửa. Nếu làm đúng, hai người mỗi người một có nửa công lao.”

“Cái con bé này...” Cha khẽ xoa đầu tôi, “Tối mai cha bảo tụi nó về nhà ăn cơm nhé, dẫu sao Sở Liêm cũng nên thăm tụi nhỏ một lần.”

“Vâng, cứ như vậy đi ạ, con không có ý kiến.”

“Con gái, làm khó con rồi.”

“Con không sao, mọi chuyện cũng đã qua rồi, cha.”

Buổi gặp mặt ngày hôm sau đậm chất nghệ thuật thứ bảy, Tử Lăng vừa thấy Charlie, không nói gì mà vội quay sang vui mừng hỏi anh ta: “Charlie? Sao anh lại ở đây? Phí cũng tới sao? Anh ấy đang ở đây?”

Charlie chần chờ nhìn tôi rồi quay sang nói bằng tiếng Trung, “Ông tiểu thư? Không ngờ lại gặp cô ở đây. Phí vẫn ở bên Pháp, tôi qua đây cùng với Lục Bình.”

Tôi quên bém mắt phải nói cho anh ta chuyện này rồi. Lúc trước, khi lão Phí giới thiệu tôi với bạn bè, anh ta chỉ bảo tôi là một người bạn, không từng đề cập tới chuyện tôi từng là chị vợ gì gì đấy. Mà họ cũng không hay hỏi thăm chuyện nhà người ta, dù là bạn bè thì cũng ít khi đàm luận chuyện riêng tư trong nhà. Vậy nên Charlie không biết chuyện nhà lằng nhằng phức tạp của tôi.

“Anh biết tiếng Trung? Vậy tốt quá!” Tử Lăng vui vẻ nói, “Vân phạm đạo này thế nào? Anh ấy có ổn không?”

“Cậu ấy ổn.” Charlie trả lời ngắn gọn.

“Anh đi cùng chị tôi sao? Hai người biết nhau khi nào thế?”

Charlie lại nhìn tôi, đoạn trả lời, “Tôi biết cô ấy đã lâu, tôi vốn vẫn đang theo đuổi Lục Bình.”

“Sao?” Tử Lăng hơi giật mình kinh ngạc, con bé lại nhìn tôi, chần chờ nói, “Chị?”

Tôi gật đầu không nói.

Sở Liêm vẫn nhú mày từ khi hai người kia nói chuyện về lão Phí, giờ mới chào tôi một câu, “Lục Bình.”

Rồi anh ta nở nụ cười với Tiểu Hiên và Viễn Viên, nói: “Tiểu Hiên, Viễn Viên, lại đây nào, để cha coi hai đứa lớn chừng nào rồi nào?”

Tiểu Hiên khẽ nhú mày, không cam tâm tình nguyện dắt tay Viễn Viên đến chỗ anh ta. Tụi nhỏ tuy còn bé nhưng không phải là không biết gì. Tôi không muốn tụi nhỏ oán ghét cha mình nên chưa bao giờ kể chuyện Sở Liêm cho chúng nghe. Dù vậy hai đứa vẫn chẳng thân thiết với Sở Liêm, so ra chúng còn thân thiết với Sở Phái và Vũ San hơn cha chúng ấy chứ. Có lẽ là do mưa dầm thấm đất.

Charlie cúi đầu kề bên tai tôi thầm giọng, “Green, tôi có rất nhiều câu hỏi.”

Tôi cười nhìn Sở Liêm mang quà ra đỡ Tiểu Hiên, Viễn Viên và Tử Lăng ngồi bên uất ức nhìn, “Được rồi, chúng ta ra ngoài ban công nói chuyện.”

Tối ban công, Charlie cúi đầu nhìn tôi, đợi tôi giải thích sự nghi hoặc của anh.

“Nhà tôi và nhà họ Sở vốn rất thân thiết, tôi, em gái tôi và Sở Liêm lớn lên bên nhau từ tấm bé. Lên trung học, tôi và Sở Liêm yêu nhau. Sau khi anh ta đi du học về, chúng tôi đính hôn. Thế rồi Sở Liêm lái xe gây gặp tai nạn, lúc ấy tôi cũng ở trên xe, một bên chân bị tổn thương nghiêm trọng, buộc phải cắt bỏ, vậy nên thành ra bây giờ. Sau đó chúng tôi kết hôn rồi có hai đứa nhóc kia. Rồi em gái tôi và Sở Liêm nhập nhằng với nhau, bị người ta chụp được, đăng lên báo. Tôi và Sở Liêm ly hôn. Phí và em gái tôi cũng ly hôn. Chuyện sau đó thì anh cũng biết, tôi mang theo Tiểu Hiên và Viễn Viên sang Châu Âu, em gái tôi kết hôn với Sở Liêm.”

Charlie cau mày chú tâm lắng nghe, sau đó anh ấy hỏi một câu chẳng liên quan gì, “Em vốn là nhà thiết kế à? Trước tai nạn ấy.”

“Không, trước đó tôi là vũ công, mơ ước trở thành một biên đạo múa. Sau khi kết hôn tôi mới có hứng thú với thêu thùa, thiết kế. Sau khi ly hôn, tôi cùng hai bảo bối đi du lịch, khi đó tôi nghĩ tới việc xây dựng sự nghiệp riêng. Tôi muốn con trai tôi có thể tự hào về mẹ chúng. Tôi không thể là một bà mẹ yếu đuối bị vứt bỏ. Thế nên tôi chọn nghề thiết kế, sống ở Châu Âu vài năm, học tập tích lũy, rồi mới quen đám các anh.”

Anh cau mày nhìn Sở Liêm ở trong phòng khách, sau đó nói với tôi, “Anh ta suýt hủy hoại em... hai lần. Em vẫn còn yêu anh ta? Em không chấp nhận tôi vì anh ta?”

“Không.” Anh ta thoáng thả lỏng, mỉm cười, “Tôi đã không còn tình cảm với anh ta từ lâu rồi, từ khi anh ta phản bội tình cảm của chúng tôi, tất cả đã không còn. Không chấp nhận anh không phải vì tôi có tình cảm với người khác mà vì sự nghiệp của anh vốn ở Châu Âu, còn tôi lại muốn sống ở đây. Tôi không muốn rời xa quê hương, cũng không muốn rời xa thân nhân. Cũng không hy vọng anh làm vậy.”

Anh cúi đầu trầm tư trong chốc lát, “Phí cũng đã nói tới lý do này. Bắt đầu từ khi ấy, anh đã khảo sát thị trường, tính toán chuyển một phần sản nghiệp chính về đây. Phải có một người nhượng bộ đúng không? Tôi nguyện ý sống cùng em ở đây, đến khi Tiểu Hiên và Tiểu Viên trưởng thành, chúng ta có thể đưa cha mẹ em trở về châu Âu chứ? Châu Âu rất phù hợp để dưỡng lão. Hơn nữa có thể Tiểu Hiên và Tiểu Viên sẽ thích học đại học hoặc công tác ở nước ngoài. Như vậy, em có thể chấp nhận tôi không?”

Tôi hơi rung động. Hiếm có một người không che tôi tàn tật, nhân phẩm cũng không tệ, lại rất có trách nhiệm, thực tâm phụ trách. Tôi cũng rất thích anh, Tiểu Hiên và Viễn Viên lại nghe lời anh. Trước tôi không đành lòng buộc anh phải rời khỏi quê hương, dù sao tôi cũng có chút thích anh. Nhưng nếu anh đã chấp nhận hy sinh, tôi còn di dự cái gì? Có lẽ một bố cục khoảng hai ba chục năm sẽ khiến anh ta vĩnh viễn ở bên tôi nhỉ.

Tôi nhìn anh, gật đầu rất khẽ.

Trong nháy mắt, khoe môi anh vẽ nên nụ cười, đôi mắt tràn ngập niềm vui và sự dịu dàng. Anh cầm tay tôi hôn thật dịu dàng, rồi nắm tay tôi thật chặt, kéo tôi vào lòng, “Green, anh thực sự rất vui.”

Quay đầu nhìn phòng khách, Sở Liêm và Tử Lăng đang kinh ngạc nhìn chúng tôi, Tiểu Hiên cười gian xảo, còn nháy mắt nữa, Tiểu Viên cũng cười ngây ngô. Hai đứa nhóc này, thông minh tới đòi mạng mà, tôi vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn hai đứa.

Bữa tối mang không khí lạnh nhạt cứ như vậy kết thúc. Tử Lăng hơi lúng túng lảng tránh tôi, Tiểu Hiên và Tiểu Viên lại khá lạnh nhạt với Sở Liêm, trong tình trạng này bầu không khí có muốn nóng lên cũng không nổi. Ngược lại Charlie rất thoải mái ôm vai tôi, tiễn họ về.

15. Chương 15

~ Edit + Beta: Huyền Vũ ~

“Con người anh cứng nhắc, khô khan, nhàm chán, anh không thể chọc em cười nhưng anh sẽ luôn nắm chặt tay em, ở bên em, bảo vệ em, trân trọng em. Green, cho anh một cơ hội được không?”

Tiếp theo là một chuỗi ngày bận rộn.

Tiểu Hiên đã tới tuổi đi học, tôi muốn chọn một ngôi trường tốt để thằng bé chuẩn bị nhập học.

Bạn bè đã lâu không gặp nay cũng liên lạc hẹn nhau tụ hội.

Triển lãm đang được chuẩn bị, địa điểm cha chọn giúp tôi rất tốt, nơi này so với hành lang triển lãm bình thường lớn hơn một chút, hơn nữa tận dụng không gian khéo léo khiến nơi đây thoát nhìn càng thêm rộng, có thể chứa rất nhiều tác phẩm.

Tầng một là phòng triển lãm, tầng hai cũng được cha mua luôn làm phòng làm việc và phòng nghỉ, hai tầng được nối bằng cầu thang xoắn ốc. Phòng làm việc đơn giản thanh nhã, phòng nghỉ ấm áp thoải mái, có giường lớn tôi thích, sofa thoải mái, quầy bar nhỏ giản đơn, máy pha cà phê, còn có cả một kệ nhỏ đựng rượu nho. Cha thật sự rất dụng tâm. Tôi thực sự rất thích chỗ này, từ nơi triển lãm tới phòng làm việc nghỉ ngơi.

Chỉ huy mọi người treo bảng hiệu [Lục Tú] lên xong, tôi kiểm tra lại đại sảnh một lần nữa, thấy không còn chỗ nào phải chỉnh sửa nữa bên giao khu triển lãm cho cô bé tiếp tân Tiểu Lưu rồi lên tầng trên làm việc. Dù sao tôi vẫn còn vài đơn hàng bên Pháp.

Ngày mai sẽ khai trương. Tôi mỉm cười. Thiên lí chi hành thủy túc vu hạ[1].

[1] *Thiên lí chi hành thủy túc vu hạ* (): *Ngàn bước dặm trường, bắt đầu từ bước đầu tiên, một thành ngữ Trung Quốc, có ý là một con đường phải đi từng bước mới tới đích, vạn sự cẩn trọng ắt thành công.*

Hôm sau cũng không có nghi thức cắt băng đốt pháo khánh thành gì, tôi chuyển lễ khai trương thành tiệc rượu, mời bạn bè đối tác của cha mẹ và của mình. Quảng cáo đã làm từ lâu trên blog. Báo chí cũng tuyên truyền miễn phí giúp một chút. Tôi cũng không cần phải người người đều biết, nhà nhà đều hay, dầu sao tiền vé cũng khá cao mà khách hàng tiềm năng cũng đã có kha khá người rồi. Lúc trước khi vẫn là con dâu nhà họ Sở, tôi cũng có chút danh tiếng, một đồn mười, mười đồn trăm, các bà các cô nói chuyện với nhau so ra còn hiệu quả hơn cả quảng cáo chuyên môn ấy chứ.

Cô bé tiếp tân gọi điện báo: “Ngài Charlie đến ạ.”

“Bảo anh ấy lên đây đi.”

[Bố cục].by.[A Đậu]

“Còn làm việc?” Anh hôn nhẹ đôi môi tôi.

“Ừm.”

“Anh chờ em.” Anh pha hai cốc cà phê, đưa tôi một cốc còn mình cầm một cốc, đứng trước cửa sổ ngắm cảnh, thỉnh thoảng nhấp một ngụm cà phê.

Tôi nhìn thân hình cao thẳng của anh, người này dù làm gì cũng rất quy củ, không vì người trước người sau mà có điều cốt nhỏ. Có lẽ người khác sẽ thấy anh cứng nhắc nghiêm khắc, nhưng anh lại thấy làm vậy là đương nhiên, không thấy một nỗi hay khổ sở. Tôi thấy anh như vậy rất đáng yêu. Đàn ông một khi chân thành đều rất quyến rũ.

Chăm chú làm việc hơn một tiếng, tôi vươn người xoa xoa cổ. Chợt một bàn tay dịu dàng xoa bóp bả vai tôi, anh tới sau tôi hỏi nào vậy? Khi tôi làm việc rất tập trung, anh không gây ra chút tiếng động nào nên tôi cũng chẳng chú ý tới.

Nhìn đồng hồ, “Nghỉ ngơi một lát rồi tới trường đón Tiểu Hiên.”

Anh gật đầu.

“Thật xin lỗi. Về nước lâu như vậy mà em vẫn chưa đưa anh đi thăm thú lần nào. Hôm nào chúng ta đi đâu đó nhé?”

“Công việc quan trọng, việc thăm thú này để sau đi, còn một việc khác quan trọng hơn.” Anh quỳ gối bên cạnh ghế tôi, “Em có nguyện ý đính hôn với tôi không?”

“Có phải nhanh quá không?” Tôi cười hỏi.

“Chúng ta đã biết nhau hơn ba năm, anh cũng theo đuổi em hơn ba năm. Anh hiểu em, em cũng rất hiểu anh. Anh không thấy nhanh chút nào, hướng chỉ định hôn chỉ là bước chuẩn bị cho kết hôn mà thôi. Green, em rất thông minh, xinh đẹp, tao nhã, tài giỏi, sự kiên cường và lạc quan nơi em đã lay động con tim anh. Càng hiểu về em, anh càng chắc chắn em là người anh muốn ở bên trọn đời. Con người anh cứng nhắc, khô khan, nhàm chán, anh không thể chộc em cười nhưng anh sẽ luôn nắm chặt tay em, ở bên em, bảo vệ em, trân trọng em. Green, cho anh một cơ hội được không?”

Ai nói người nghiêm túc cứng nhắc sẽ không gian xảo? Sẽ không biết chớp thời cơ? Sẽ không có tài ăn nói? Trước đó không lâu, tôi mới đồng ý cho anh cơ hội kết giao. Hôm nay anh lại muốn tôi cho anh cơ hội đính hôn. Nói không chừng lịch trình ngày mai là kết hôn luôn ấy chứ?

“Tiểu Hiên, Viễn Viên, hai đứa...”

“Anh đã hỏi hai đứa rồi, chúng nói nếu anh đồng ý để chúng tiếp tục gọi là ‘Charlie’ chứ không gọi là ‘dad’, chúng sẽ đồng ý gả em cho anh.” Khóe môi khẽ nhếch vể nên ý cười.

Hai thằng nhóc chết tiệt, không hỏi ý mẹ mà dám bán mẹ đi? Ngứa đòn phỏng?

“Anh đồng ý?”

“Anh nói nếu hai đứa gọi anh là ‘Charlie’, về sau anh chỉ tặng chúng quà sinh nhật và quà Giáng Sinh; nếu gọi anh là ‘dad’, anh sẽ lập cho mỗi đứa một quỹ giáo dục riêng, đủ cho chúng từ giờ đến khi tốt nghiệp Tiến sĩ, hơn nữa sẽ cho chúng lộ phí đi du lịch vòng quanh thế giới vào mỗi kì nghỉ.” Charlie nở nụ cười quyền rũ mang theo chút nịnh nọt, “Vì mẹ thân yêu, hai thằng nhóc kia cái gì cũng làm, đâu ngại gọi một tiếng ‘dad’?”

Tôi ôm đầu thở dài, hai thằng nhóc chết tiệt kia mấy năm nay bị ‘giáo dục kinh tế’ của lão Phí biến thành quỷ tham tiền, hơn nữa không biết Phí Vân Phàm đã nói gì với chúng mà hai đứa cứ nghĩ tôi dốc sức làm việc là vì thiếu tiền. Vì muốn có tiền để hai đứa nó đi học và để dẫn chúng đi vòng quanh thế giới để thêm hiểu biết nên tôi mới liều mạng công tác. Tôi thấy làm vậy để tội nhỏ hiểu nỗi khổ tâm của mẹ chúng cũng tốt thế nên không giải thích gì thêm, cứ mặc cho lão Phí ‘đưa đường chỉ lối’, vậy tôi cũng đỡ mệt. Nào ngờ vì vậy mà giờ hai đứa nó lại dễ dàng gục ngã trước viên đạn bọc đường của ‘kẻ địch’.

Hai thằng nhóc, một năm một bảy, dù có thông minh đến mấy thì vẫn còn non lắm, đâu không lại lão hồ ly này.

Nhưng Charlie vốn nghiêm cẩn như thế mà lại dùng mưu tính kế với hai đứa nhỏ, có chút đáng yêu nha~

Tôi nén cười, hôn lên đôi môi anh, “You are so cute.”

“Green?”

“Được rồi, em đồng ý. Chúng ta đính hôn đi.”

Anh lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhung, vừa nhìn đã biết là có niên đại lâu đời, trong là một chiếc nhẫn ngọc bích, “Đây là nhẫn gia truyền từ đời cụ cố anh.” Anh chậm rãi lồng nhẫn vào ngón tay tôi, “Thích không?”

“Cực kì xinh đẹp!” Tôi nhìn chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, có lẽ vì được truyền qua rất nhiều thế hệ, ánh bạc cũng không còn sáng như ngày đầu, tôi thích những thứ mang cảm giác cổ xưa, tưởng tượng nó đã ở bên lão phu nhân vài thập niên, từ khi đương là thiếu nữ xinh đẹp đến khi già cả, rồi bà đem truyền nó cho con cháu mình, so với mấy cái nhẫn kim cương đắt đỏ kia, tôi càng thích chiếc nhẫn này hơn.

Charlie bế tôi lên, anh là người hơi cổ hủ cứng nhắc, trước giờ vẫn rất quy củ đúng mực chưa từng vượt quá giới hạn lấy một bước. Giờ đính hôn rồi, anh muốn lên giường luôn?

Kết quả là anh ôm tôi tới ghế sofa, đặt tôi ngồi trên đùi mình, tôi nghĩ mình nghĩ nhiều rồi. Nhịn không được tựa vào ngực anh, bật cười ha hả.

“Sao em lại cười?” Charlie chẳng hiểu đầu của tai nheo chi cả.

“Vì vui nha~” Tôi tiếp tục cười.

Anh cúi đầu hôn tôi.

“Em định khi nào tổ chức đính hôn?”

“Chờ anh khai trương nhà hàng đã.”

“Cũng tốt, mời bạn bè và gia đình cũng cần chuẩn bị chu đáo.”

[Bố cục] đăng tại [Miyun's Sweet House]

Lão Phí nghe tin thì bật cười ha hả, “Lúc trước còn bảo không thể, sao mới về nước được ít hôm đã đầu hàng rồi? Tôi đã bảo cô không lay chuyển được cậu ấy mà.”

“Phụ nữ có quyền thay đổi.” Tôi mỉm cười.

“Haizz...” Anh ta thở dài thở ngắn, “Chỉ còn mình tôi độc thân nha~ Thật cô đơn, thật tỉnh mịch quá đi...”

“Vừa hay về dự tiệc đính hôn của tôi thử xem có tìm được một ‘thất ý’ nữa không?”

“Miệng cô vẫn độc như vậy.”

“Tôi sai rồi. Đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch lỗi. Tôi thật sự không nên xát muối vào vết thương lòng của anh.”

“...” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu cô không xin lỗi, tôi sẽ đưa mỹ nhân tới, diễm quang tứ phương, biến cô thành kẻ lu mờ trong tiệc đính hôn luôn.”

“Được rồi, tôi sai rồi, tôi thành tâm xin lỗi. Ngài mang mỹ nhân tới cũng không sao, chỉ cần ngài đừng quên quà mừng là được, quà nhất định phải xứng tầm với tên tuổi của ‘tên gốc lăm tiền’ đó.”

“...” Ngài Phí đại bại.

Edit.by.HuyềnVũ*

Cha mẹ biết tin này đương nhiên là rất vui mừng, nhưng đến cha mẹ chồng cũ cũng thấy vui mừng thay tôi thì có thể thấy người bày cục tôi đây giỏi như thế nào nha. Âm thầm đắc ý ới là đắc ý~

16. Chương 16

~ Edit + Beta: Huyền Vũ ~

Tiểu Hiên và Tiểu Viên càng thêm thân thiết với Charlie đã bảo vệ chúng, hai đứa nó còn mong tới ngày đính hôn còn hơn cả tôi nữa.

Tôi và Charlie tới trường đón Tiểu Hiên và Tiểu Viên về nhà, bốn người đang nói cười bước vào nhà thì thấy Sở Liêm và Tử Lăng cũng ở đây.

Tiểu Hiên và Tiểu Viên cất giọng chào, “Cha, dì Hai.” Hai đứa gọi Vũ San là dì nhỏ, Tử Lăng đương nhiên là dì Hai. Hai đứa cũng rất lễ phép, dù không thích người ta nhưng chỉ lãnh đạm mà không vô lễ.

Sau đó hai đứa cất cặp, tự ngồi làm bài tập, lấy bút màu ra vẽ. Charlie ngồi cạnh Tiểu Hiên và Tiểu Viên hướng dẫn hai đứa làm bài rất tự nhiên, anh không giúp được môn Ngữ Văn nhưng Toán thì không thành vấn đề. Khi làm bài tập Ngữ Văn thì Tiểu Hiên và Tiểu Viên dạy lại anh. Anh đã học qua tiếng Trung nhưng vẫn cầm sách giáo khoa của Tiểu Hiên, viết bài cùng thằng bé, thoạt nhìn khá buồn cười nhưng anh vẫn giữ thái độ nghiêm túc, cẩn thận như khi làm việc vậy. Tôi nhìn chỉ thấy cảm động. Sở Liêm nhìn ba người cùng nhau làm bài có chút sững sờ. Lúc trước anh ta không biết quý trọng, nay thấy Tiểu Hiên

thông minh ngoan ngoãn, Tiểu Viên kháu khỉnh khỏe mạnh nhưng đều không thân thiết với mình, chỉ sợ anh ta lại hối hận.

Quả nhiên, bữa tối anh ta nói chủ nhật này muốn đưa tụi nhỏ đi chơi vườn bách thú.

Nhưng chủ nhật này nhà hàng của Charlie sẽ khai trương, tôi cũng hứa với anh là sẽ tới. Nhưng nếu giai con trai cho cái kẻ không đáng tin này, tôi không yên tâm chút nào.

“Chủ nhật? Nhưng hôm đấy tôi và Charlie có việc bận.”

“Hai người có việc thì anh và Tử Lăng dẫn tụi nhỏ đi là được rồi. Anh là cha chúng, chẳng nhẽ lại không lo được cha hai đứa nó sao?” Đúng vậy.

Nhưng Sở Liêm là cha của bảo bối, anh ta muốn đưa bảo bối đi chơi, nếu từ chối thì không ổn, vậy nên tôi chỉ có thể gặt đầu.

Đương nhiên sau lưng phải dặn dò Tiểu Hiên, “Nhất định phải để ý em trai con đó, số điện thoại của mẹ, Charlie, ông ngoại, bà ngoại đều ở trong túi áo. Trong cũng có cả tiền lẻ, đói khát gì thì mua đồ ăn. Mẹ cũng để thêm tiền trong túi áo trong, nếu cha bỏ mặc hai đứa thì nhớ tự bắt taxi về nhà biết chưa? Con còn nhớ địa chỉ nhà mình không?”

“Con nhớ mà mẹ.”

“Ừm, nhớ phải nắm chặt tay Tiểu Viên nhé, nhớ em đi lạc thì rắc rối đó.”

“Vâng ạ, con sẽ chăm sóc em trai thật tốt ~~~”

Kết quả là vẫn có chuyện. Vừa kết thúc lễ khai trương nhà hàng, mẹ đã gọi điện cho tôi, bảo là Tiểu Hiên và Tiểu Viên vừa tự bắt taxi về nhà, còn nói là đi chơi rất vui, cả hai anh em rất vui. Sau khi ăn trưa, không biết Tử Lăng và Sở Liêm lại cãi nhau vì chuyện gì mà Tử Lăng lại tức giận bỏ đi, Sở Liêm vội đuổi theo, bỏ mặc hai đứa. Hai anh em nắm tay nhau đi dạo một vòng quanh vườn bách thú, tự đi xem đủ loại động vật xong mà vẫn chẳng thấy Sở Liêm quay lại tìm mình nên hai đứa tự bắt xe về nhà.

Mẹ bảo Sở Liêm vừa gọi điện thoại, thấy bảo hai người kia làm hòa rồi mới nhớ tới Tiểu Hiên và Tiểu Viên đang ở vườn bách thú, vừa đi tìm khắp nơi. Giờ đang trên đường về rồi.

Tôi suýt nổi điên, hai kẻ ngu ngốc này!!!!

Vừa về tới nhà đã thấy Sở Liêm vung tay định đánh Tiểu Hiên, lòng tôi vừa vội vừa hận, hiềm nỗi chậm bước chẳng kịp ngăn, nhưng Charlie đã nhanh chóng tiến tới, túm tay anh ta lại, che chở Tiểu Hiên và Tiểu Viên sau lưng mình.

Có lẽ không ngờ rằng Sở Liêm sẽ đánh bé, cha mẹ lúc này ngồi cách đó khá xa vội chạy tới, “Sở Liêm, sao con lại đánh thằng bé?!”

“Sao con lại không thể đánh? Mẹ có biết con tìm hai đứa nó tới suýt phát điên không?! Không biết tụi nó chạy đi đâu, ai ngờ chạy về nhà!” Sở Liêm nói năng hùng hồn lý lẽ.

Tử Lăng cũng nói, “Đúng vậy, tụi con suýt sợ chết khiếp, phát tin trên radio tìm hai đứa, lục tung cả cái công viên lên cũng không thấy tụi nhỏ đâu, Sở Liêm lo tới mặt mày tái nhợt.”

Từ tám bé tới giờ, chưa ai đánh chúng tới một lần, lần này hai đứa bị dọa sợ rồi, vừa thấy tôi đã nhào vào lòng tôi òa khóc.

“Anh Sở, nếu không phải hai vị cãi nhau bỏ lại tụi nhỏ, liệu hai đứa có phải tự bắt xe về nhà không? Hai người là người trưởng thành vậy mà lại đi trách hai đứa trẻ? Xảy ra chuyện không xem lại bản thân mà đi trốn tránh trách nhiệm, hai người không thấy mình quá đáng sao?” Charlie nhìn chăm chăm Sở Liêm, lạnh mặt nói.

Sở Liêm ngáp ngừng một lát nhưng vẫn giả mồm át lễ phải, “Tôi là chúng, dạy chúng thế nào liên qua gì đến anh?”

“Tôi là vị hôn của Lục Bình, cũng là người giám hộ tương lai của tụi nhỏ. Tôi tuyệt đối không cho phép anh đánh chúng.”

“Vị hôn phu?” Tử Lăng kinh ngạc hỏi lại.

Tôi đã báo cho cha mẹ, cũng đã kể cha cha mẹ Sở, chẳng lẽ họ không biết?

Cha hừ lạnh, “Chỉ lo cãi nhau, ngay cả con mình cũng bỏ, giờ về còn muốn đánh chúng? Có ai làm cha như cậu không?”

Mẹ cũng cố nén giận, cùng tôi đỡ Tiểu Hiên và Viều Viên.

Tiểu Viên vừa khóc vừa nói, “Mẹ, con không muốn cha này. Cha này xấu. Cha bỏ rơi tụi con, còn muốn đánh anh nữa. Con muốn Charlie làm cha cơ.”

Tôi cười, lau khô khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, “Không phải hai đứa đã đồng ý gọi Charlie là ‘cha’ rồi ư? Đợi khi mẹ kết hôn với Charlie rồi thì Charlie sẽ là cha của con nha~”

“Vâng, mẹ.” Cánh tay nhỏ bé vòng lên ôm cổ tôi.

Tôi ôm thằng bé, tay dắt Tiểu Hiên ra ngồi một bên. Lạnh lùng nhìn Sở Liêm. Rốt cục thì anh ta phụ trách được ai? Không phải lần nào gây họa cũng để người khác phụ trách hậu quả sao?

Lại chuyển tầm nhìn sang Tử Lăng, con bé cũng sắp ba mươi rồi, đâu còn nhỏ bé gì? Mà có nhỏ thì cũng lớn hơn Tiểu Hiên và Viểu Viên bao nhiêu, vậy mà còn dám chạy tới vườn bách thú giành cha với hai đứa trẻ, về vang quá!

“Sở Liêm, nếu anh còn dám động tay động chân với con tôi, tôi sẽ đệ đơn xin hủy quyền thăm hỏi con trai của anh. Còn em, Tử Lăng, Tiểu Hiên và Viểu Viên còn nhỏ, chị hy vọng trước mặt chúng em sẽ biết không chế bản thân hơn, ít nhất là khi cãi nhau cũng phải chú ý hoàn cảnh.”

Không đợi họ đáp lời, mẹ đã lạnh mặt nói, “Hai anh chị về đi. Hôm nay ông bà già này không rảnh tiếp đón hai vị. Tiểu Hiên và Viểu Viên tự mình đi một quãng đường xa như vậy về nhà, vốn đang bất an mệt mỏi, cả nhà an ủi còn không kịp, thế mà anh còn muốn đánh thằng bé?! Anh chị là trẻ con hả?! Hôm nay mẹ không rảnh giải quyết chuyện hai đứa. Có cãi thì về nhà mà cãi. Từ giờ trong cái nhà này cấm cãi nhau rồi động tay động chân. Anh chị có cãi nhau thì cũng đừng có tới đây kể khổ rồi bảo cha mẹ phân xử. Ngày nào cũng cãi nhau ồn ào không tốt cho tụi nhỏ.”

Cha cũng gật đầu, “Nhà Lục Bình về sau ở đây, nếu hai đứa vui về đến cùng ăn bữa cơm, cha mẹ rất hoan nghênh. Còn nếu tới cãi nhau, vậy thì đừng đến. Hai đứa lớn cả rồi, về sau có chuyện gì thì tự thương lượng với nhau mà giải quyết, cha mẹ già rồi, lo không nổi.”

Nghe vậy Tử Lăng vội nói: “Con xin lỗi, con xin lỗi, chúng con sai rồi. Sở Liêm cũng vì xúc động quá nên mới vậy, chứ anh ấy yêu thương Tiểu Hiên và Viểu Viên như thế, nỡ lòng nào đánh chúng bla bla bla... Sở Liêm rất thích trẻ con, anh ấy vẫn luôn muốn có con nhưng con mãi mà chẳng mang thai, vì vậy mới cãi nhau, v.v...” vừa nói vừa khóc nức nở.

Tôi không để ý tới họ, đưa Tiểu Hiên và Viểu Viên lên lầu, “Đi tắm thôi nào, hai đứa bẩn như mèo hoa ấy.”

Sở Liêm mặt mũi sầm sì lạnh lùng, chỉ vào Charlie hỏi, “Lục Bình, em định kết hôn cùng anh ta?”

Tôi gật đầu.

“Lúc trước ly hôn anh bỏ quyền giám hộ Tiểu Hiên cũng không sao. Nhưng giờ em muốn kết hôn, anh sẽ đệ đơn lên tòa xin quyền giám hộ, hai đứa nhỏ nên cho anh một đứa.”

Cho? Anh ta coi con trai tôi là cái gì?!

Tôi còn chưa kịp nói gì Tiểu Hiên đã lớn tiếng nói: “Mẹ, con không muốn! Con không muốn rồi mẹ, con không muốn phải ở cùng kẻ bạo lực này.”

Tôi cười với thằng bé, “Mẹ sẽ không giao con cho bất kì ai!” đoạn quay đầu nhìn Sở Liêm cười lạnh, “Anh

cứ thử xem.” Nói xong thì quay người bước đi.

Dựa vào “danh tiếng” của cặp vợ chồng này, thêm cả tình trạng ba ngày cãi nhau nhỏ, năm này cãi nhau lớn, Tòa án phê chuẩn mới là lạ.

Khi Tiểu Hiên và Viểu Viên tắm, tôi gọi điện thoại cho mẹ Sở, vừa nước nở vừa kể hôm nay Sở Liêm không những bỏ rơi tội nhỏ mà khi về còn định đánh Tiểu Hiên.

“Cái gì?” Mẹ Sở nổi trận lôi đình, “Hai đứa bất tài vô dụng vô liêm sỉ kia đi công viên mà cũng cãi nhau, còn bỏ quên hai đứa nhỏ?! Đã thế còn định đánh Tiểu Hiên?!!!”

“Vâng...” Tôi vừa khóc vừa nói, “Mẹ, Sở Liêm còn nói nếu con kết hôn, anh ấy sẽ lấy quyền giám hộ Tiểu Hiên. Mẹ, sao con có thể yên tâm giao thằng bé cho Tử Lăng chứ? Nếu vậy con đây thà không kết hôn nữa...”

“Nó dám?!!! Nó dám bắt nạt con như vậy sao... Con cứ yên tâm kết hôn, vất vả mãi mới an ổn được vài hôm, mẹ sẽ không để Sở Liêm đi làm tình làm tội con đâu, con cứ yên tâm...”

“Mẹ...”

Cúp máy, tôi mở blog, cập nhật toàn bộ tình hình ngày hôm nay, còn tìm kiếm sự giúp đỡ từ pháp luật, hỏi xem nếu Sở Liêm muốn giành quyền nuôi con thì có bao nhiêu phần thành công?

Tôi đương nhiên biết anh ta không làm được. Nhưng tôi muốn dư luận xôn xao nha. Hai kẻ vô liêm sỉ này thực sự nghĩ tôi dễ bắt nạt như vậy sao?

Giờ đang có không ít người comment mắng chửi hai người họ. Còn có người nói mình là luật sư, bảo trong tình huống này, tòa tuyệt đối không cho họ quyền nuôi con v.v...

Còn có một comment thế này: “Thì ra hai tên gốc X cãi nhau ở vườn bách thú hôm trước là chồng cũ của chị và vợ hấn đó hả? Tôi và bạn gái thấy họ bỏ mặc hai đứa trẻ thì không yên tâm, đi theo tội nhóc một hồi, sau thấy hai đứa bé thông minh, biết gọi xe taxi đi về nên mới yên tâm. Hai kẻ gốc X kia thật vô sỉ.”

Không ngờ còn có nhân chứng, rất tốt nha. Tôi hài lòng tắt máy tính, bước vào phòng tắm trông coi hai thằng quý con đang nghịch nước kia.

[Bố cục].by.[A Đậu]

Tối đó vợ chồng Sở Liêm bị mẹ Sở lôi về mà mắng cho một trận. Chuyện quyền giám hộ cũng bị gác lại từ đó.

Qua chuyện này, Tiểu Hiên và Viểu Viên càng thêm thân thiết với Charlie đã bảo vệ chúng, thành ra hai đứa nó còn mong tới ngày đính hôn còn hơn cả tôi nữa.

17. Chương 17

~ Edit + Beta: Huyền Vũ ~

Ngẫm lại chỉ mất có nửa năm, anh đã thành công chuyển chức từ ‘kẻ địch’ sang ‘chồng’ rồi. Thật gian xảo!

Charlie và Phí Vân Chu quen biết đã lâu, nhờ sự giới thiệu của cha và Phí Vân Chu, Charlie rất nhanh đã dung nhập vòng luẩn quẩn này, cũng quen biết được vài người thân thiết.

Anh mua một căn biệt thự, ttrang hoàng theo ý của tôi và Tiểu Hiên, Viểu Viên. Nhưng anh không qua đó ở, vẫn ở trong nhà tôi.

Hôm khai trương [Lục Tú], lão Phí dẫn theo cô bạn gái xinh đẹp đến chúc mừng, vì sắp tới nhà hàng của Charlie cũng khai trương và cả đính hôn của chúng tôi nữa nên anh ta tạm thời ở lại quốc nội.

Sau khi Tử Lăng biết tin liền gọi cho lão Phí, bảo là đã lâu không gặp nên muốn gặp mặt một lần.

Ngài Phí nào phải đèn cạn dầu, anh ta dẫn theo cô bạn gái xinh đẹp, mời thêm cả tôi và Charlie đi gặp mặt Tử Lăng. Kết quả là cả bữa cơm cực kì mất tự nhiên, hai người cũng chẳng nói gì, ăn xong đã vội bỏ đi.

Trong tình cảm, Tử Lăng trong ngoài bất nhất. Khi ở cùng lão Phí thì trong tim có Sở Liêm, khi cưới Sở Liêm rồi thì lại tơ tưởng lão Phí. Rốt cục con bé muốn thế nào, tôi không biết. Lão Phí đã kiên quyết buông tay, tôi rõ hơn ai hết.

Kết quả là khi về nhà, không ngờ Tử Lăng lại nói chuyện phiếm với tôi. Tự suy đoán rồi nói lại nhải liên miên cái gì mà, buồn khi Phí Vân Phàm buông thả bản thân, sau khi ly hôn thì chơi bởi ong bướm, v.v... nói con bé rất xin lỗi v.v... nói con bé muốn tâm sự với anh ta v.v... nói con bé muốn khuyên anh ta lấy sự nghiệp làm trọng v.v...

(Túm quần lại là Tử Lăng thấy Phí Vân Phàm có người yêu mới nên mới nghĩ sau khi ly hôn, Phí Vân Phàm vẫn không quên được mình nên tìm người con gái khác mong khóa lấp nỗi lòng, thành ra chị mới muốn xin lỗi rồi khuyên bảo, vân vân mà mây mây...)

Tôi ngồi bên thêu thùa, bên tai là tạp âm ồn ã không ngừng nghỉ...

Đợi đến khi con bé nói xong, tôi mới nói: “Anh ta quen cô gái này được mấy tháng rồi, tuy không chắc là sẽ cưới nhưng cô ấy không phải loại phụ nữ đáng điếm gì. Cô ấy tốt nghiệp trường đại học có tiếng, bản thân cũng là tiểu thư gia giáo, nghe nói cô ấy còn là phóng viên chiến trường, từng đặt chân tới Trung Đông. Em cũng không phải lo lắng cho ngài Phí, anh ta thật lòng thật dạ với cô ấy...”

...mới là lạ. Phụ nữ phương Tây tính tình phóng khoáng, thấy hợp thì quen, không hợp thì chia tay. Lão Phí không có ý kết hôn, đương nhiên cô ấy cũng không. Mới trở về từ khu vực chiến loạn, cô ấy chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian nên mới tính đến chuyện làm quen, tận hưởng tình yêu đôi chút. Chứ không thì chí lớn của cô ấy, lầu vàng của lão Phí cũng không chứa nổi đâu.

Tử Lăng nghe tôi nói xong, mặt mũi tái nhợt, ngơ ngác đứng dậy đi về.

Tôi nhìn con bé, cười lạnh, tỉnh lại đi cô bé, bộ em thực sự nghĩ thế giới này xoay quanh mình sao? Không còn sự ngây thơ trước kia, lão Phí thèm nhìn em lấy một cái ư?

Ngày tôi đính hôn, tôi nghĩ có lẽ do đã có chuẩn bị tâm lý trước, nên khi Tử Lăng thấy Phí Vân Phàm tạm coi như trấn định, con bé cũng không xông lên nói này nói nọ. Vậy cũng tốt, đỡ cho Sở Liêm nghĩ nhiều rồi lại gây chuyện.

Phòng triển lãm và nhà hàng của Charlie dần đi vào guồng, cũng phải bận tâm gì nhiều. Vậy nên khi không có việc, anh sẽ sang phòng làm việc của tôi, lấy máy tính lên mạng hoặc xử lý công việc. Anh không nói nhiều, khi rảnh rồi thì thích ngồi nhìn tôi thôi, anh nói khi tôi làm việc, rất đẹp. Thật ra tôi cũng thích nhìn anh khi nghiêm túc làm việc, rất hấp dẫn.

Nhưng dù bận hay rảnh, anh ngày nào cũng dặn cấp dưới đưa cơm trưa tới cho tôi. Bữa trưa, Tiểu Hiên và Tiểu Viên ăn cơm ở trường, tôi lại không về nhà ăn cơm. Cũng may nhà hàng cách [Lục Tú] không xa lắm. Nhưng nhìn cậu nhân viên cẩn thận cầm hộp gỗ đựng cơm giao cho tôi, tôi bèn mua một hộp cơm giữ nhiệt, không sợ rơi vỡ, vận chuyển cũng dễ dàng. Hầu hết thời gian, anh tới ăn trưa cùng tôi.

“Khi nào chúng ta tổ chức hôn lễ?”

Tôi nghĩ một hồi, “Đính hôn đã tổ chức bên đây, vậy hôn lễ tổ chức bên Anh đi. Đợi khi Tiểu Hiên và Tiểu Viên nghỉ hè. Được không?”

“Được, vậy để anh chuẩn bị trước. Em chỉ cần chuẩn bị áo cưới thôi, những việc khác cứ giao cho anh.”

“Được.” Tôi cười gật đầu đồng ý.

“Vậy mai đi đăng kí nhé?”

Tôi bật cười, anh thật sốt ruột nha, dù sao thì thế này đã nhanh hơn kế hoạch ban đầu rất nhiều rồi. Anh có rất nhiều cách khiến tôi phải gật đầu đồng ý. Thầm nghĩ dù sao cũng phải tổ chức hôn lễ, đăng kí sớm

hay muộn cũng đâu khác gì. Vì thế tôi (lại) gặt đầu.

“Được rồi.”

Ngẫm lại chỉ mất có nửa năm, anh đã thành công chuyển chức từ ‘kẻ địch’ sang ‘chồng’ rồi. Thật gian xảo!

Tôi biết cha mẹ anh mất sớm, anh cũng không có anh chị em, thân thích còn lại đều là họ hàng xa. Trong nhà chỉ có lão quản gia, ông rất tốt với anh. Tôi cũng biết anh thích bầu không khí của đại gia đình, mà có khi nhanh thôi, tôi sẽ có thêm baby. Giờ có hai người, sinh thêm hai đứa nhóc cũng không có vấn đề gì.

Đăng kí kết hôn cũng làm đơn giản, hai người chỉ thông báo cho cha, mẹ, Tiểu Hiên và Viển Viên. Hai thằng nhóc này ngay lập tức đổi giọng gọi anh là ‘dad’.

Nhưng tới tới lại có chút xấu hổ, đã là vợ chồng hợp pháp, anh vào phòng tôi thì có gì mà phải xấu hổ? Anh thấy tôi xấu hổ, khựng lại một chút bèn nói: “Nếu em ngại thì đợi sau hôn lễ cũng được...”

“Không... không sao cả.”

18. Chương 18

Edit + Beta: Huyền Vũ~

Em đã sớm mất lòng tin vào cái thứ gọi là tình yêu, không ngờ lại gặp được một người như anh. Charlie, có thể gặp được anh, là may mắn của em.

Anh thấy tôi xấu hổ, khựng lại một chút bèn nói: “Nếu em ngại thì đợi sau hôn lễ cũng được...”

“Không... không sao cả.” Tôi không phải mấy cô thiếu nữ ngây thơ, dù gì cũng đã làm mẹ của hai thằng nhóc rồi.

Trước kia, Sở Liêm chán ghét khiếm khuyết của tôi, tôi không để ý vì tôi chưa từng quan tâm tới anh ta. Tới châu Âu, có không ít người theo đuổi tôi nhưng khi biết chân tôi có khiếm khuyết, tất cả đều lui bước. Khiếm khuyết là khiếm khuyết, không phải ai cũng có thể chấp nhận. Là người ngoài cuộc, họ có thể xót thương, có thể đồng cảm, có thể khen tôi kiên cường. Nhưng một khi chọn bạn đời, có mấy ai không bận tâm chứ. Vết cắt ấy thực sự không đẹp, thậm chí là xấu xí. Ban ngày mặc quần áo vào trông không khác người bình thường mấy, nhưng đến khi cởi đồ ra... Tôi không quan tâm người khác nhìn tôi như thế nào, nhưng tôi để ý tới Charlie, bận tâm tới chuyện anh nhìn tôi như thế nào.

Kết quả, cả đêm anh rất dụi dằm...

Theo lẽ thường, với tình trạng hiện thời, có thể chấp nhận sống với tôi tới bạc đầu chắc chỉ có người gây tai nạn, nếu đó là một người có trách nhiệm. Vì vậy lúc trước cha mẹ Sở Liêm mới muốn anh ta cưới tôi. Và đương nhiên anh ta chẳng phải loại đàn ông có trách nhiệm gì, đến cả con trai mình còn không muốn chịu trách nhiệm, nói gì tới tôi.

Có thể gặp được người đàn ông quý trọng tôi, không e ngại khiếm khuyết của tôi, thật sự rất may mắn. Ông trời cướp mất nhiều thứ của Lục Bình như vậy, đây có thể coi như bồi thường không?

Buổi sáng ngày hôm sau của chúng tôi bình thản tựa như của một cặp vợ chồng già, anh giúp tôi mặc quần áo, đeo chỉ giả; tôi nhìn anh chăm chú, nét mặt anh không có chút e ngại hay khó chịu nào.

Tôi vòng tay lên cổ hôn anh, “Cảm ơn anh, Charlie.”

Cảm ơn anh. Em biết, người như em muốn có được một tấm chồng tốt chẳng phải điều dễ dàng gì. Em cũng chưa từng hy vọng vì em đã biết rõ điều này từ giây phút tỉnh lại trong thân xác của Lục Bình. Vậy nên em chấp nhận lời cầu hôn của Sở Liêm, sinh con vốn chỉ mong có được một người thân thực sự. Lục Bình bị Sở Liêm hại tới thân tàn ma dại, vốn chẳng có mấy sự lựa chọn nào khác. Em đã sớm mất lòng tin vào cái thứ gọi là tình yêu, không ngờ lại gặp được một người như anh. Charlie, gặp được anh là may mắn của em.

Charlie ôm tôi, nhẹ nhàng nói, “Green, I love you.”

[Bố cục].by.[A Đậu]

Trước kì nghỉ hè của Tiểu Hiên, Tử Lăng mang thai. Lần đầu mang thai khó tránh cảm thấy hồi hộp, thành ra cứ khi nào Tử Lăng cảm thấy không khỏe thì lại gọi điện báo Sở Liêm về nhà. Ban đầu Sở Liêm nghe điện là cấp tốc về ngay, nhưng về rồi mới phát hiện cũng chẳng có chuyện gì lớn, chỉ là nôn nghén hay con bé thấy lo lắng mà thôi, sau anh ta nghe điện cũng chẳng thèm về nữa.

Thế rồi Tử Lăng lại gọi điện, hai người đó cãi nhau, Sở Liêm bảo lúc trước Lục Bình mang thai, chẳng bao giờ khiến anh ta phải bận tâm bla bla bla...

Vậy là Tử Lăng tức giận, lao ra khỏi nhà sau đó ngã nhào trên đường, thiếu chút sảy thai. May là cơ địa con bé khá tốt, dù mang thai cũng không suy nhược, đứa trẻ tuy gặp nguy hiểm nhưng vẫn an toàn. Chuyện này khiến Sở Liêm hoảng hồn một trận, cũng khiến cha mẹ sợ chết khiếp.

Muốn mắng con bé nhưng lại sợ nó kích động rồi lam chuyện gì đại đột nữa thì hỏng, thế là đành nhẫn nhịn. Sở Liêm cũng chỉ đành kiên nhẫn dỗ dành con bé, dỗ nó tới mặt mày hớn hở. Nhìn vậy cha mẹ thở dài, chuyện bé mà cũng xé ra to, tính tình này...

Sau đó, Sở Liêm bèn đưa Tử Lăng về nhà họ Sở, dù sao có nhiều người để mắt tới Tử Lăng cũng an tâm hơn.

Tử Lăng ôm nghén, cả người khó chịu, tính tình lại càng thêm đồng đánh khó chiều, ở lại nhà chồng chưa được bao lâu đã náo loạn đòi về nhà mẹ đẻ, đòi mẹ phải tự tay chăm sóc mình.

Charlie đã về Anh để chuẩn bị cho hôn lễ, tôi vốn định đưa cha mẹ, Tiểu Hiên và Viển Viên sang cùng chuẩn bị cho hôn lễ, cũng nhân tiện nghỉ dưỡng một chuyến. Nhưng thấy Tử Lăng như vậy, mẹ chỉ có thể than thở, “Chuẩn bị hôn lễ lần này cha mẹ không qua giúp được, con cứ đưa Tiểu Hiên và Viển Viên đi trước vậy.”

Vì thế chuyến đi năm người nay chỉ còn tôi với hai thằng nhóc Tiểu Hiên, Viển Viên.

Thực ra hôn lễ Charlie đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi, chúng tôi qua đây cũng chẳng còn gì để giúp, giờ chỉ qua chỉ có chơi hết hè thôi. Đương nhiên, Charlie cũng có rất trách nhiệm ngồi giám sát Tiểu Hiên làm bài tập hè.

Trước hôn lễ, tôi phát hiện ra mình mang thai rồi. Đến thật nhanh, tôi vuốt ve bụng mỉm cười thở dài.

“Mẹ có em bé sao?” Tiểu Viên hiếu kì hỏi.

“Đúng nha.” Tôi cười nói, “Mẹ vẫn muốn một bé gái, sau này hai con sẽ dẫn em gái đi chơi, sẽ luôn bảo vệ em gái nữa này.”

“Em gái sẽ đẹp như mẹ sao?” Tiểu Viên ngây ngô hỏi lại.

“Em gái là con lai, sẽ đẹp hơn cả mẹ nữa.”

“Hay quá!” Tiểu Viên vui vẻ vỗ tay.

Tiểu Hiên lại lặng lẽ hỏi tôi, “Có em rồi, mẹ có còn thương thương tụi con như trước không?”

“Đương nhiên,” Tôi hôn lên trán thằng bé, “Với mẹ, các con còn quan trọng hơn cả thế giới.”

“Mẹ...”

[Edit].by.[Huyền Vũ]

Hôn lễ cử hành đúng hạn, tôi trở thành bà Brown.

Sau khi khách khứa về hết, chỉ còn lại một nhà bốn người chúng tôi. Đắm mình dưới ánh dương ấm áp, nhìn Charlie và hai đứa trẻ chạy đuổi theo chú chó Collie[1], tôi cảm thấy thỏa mãn đến lạ.

[1] *Collie* là giống chó có nguồn gốc từ Scotland và Anh quốc. *Collie* được biết đến như loài chó chăn cừu, chúng rất thông minh và cảnh giác.

Sau khi về nước, Tử Lăng và Sở Liêm ở lại khiến cả nhà lâm vào tình trạng gà bay chó sủa, chúng tôi đành chuyển tới căn biệt thự của Charlie. Anh cũng đưa cả lão quản gia và chú chó trung thành của mình sang.

Tôi mang thai nhưng vẫn rất khỏe, không cần phải nằm nhà cả ngày, vẫn đi làm như thường. Mỗi ngày, Charlie lái xe đưa Tiểu Hiên và Viếu Viên tới trường, sau đó đưa tôi tới [Lục Tú] rồi mới lái xe tới nhà hàng. Giữa trưa anh tới dùng bữa với tôi, nếu không có việc gì thì sẽ ở luôn tới chiều, đi đón tụi nhỏ rồi về nhà ăn cơm.

Khi nào thấy mệt thì tôi sẽ sang phòng nghỉ ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ thấy Charlie tay cầm sách ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn mình. Anh là chồng tôi. Chúng tôi ngày càng thân thiết, ngày càng giống một gia đình thực thụ.

Tiểu Hiên nghe bà ngoại kể tôi trước kia học rất giỏi, cầm kì thi họa đều tinh thông, ballet và piano còn cực kì xuất sắc thế là thằng bé đòi học piano. Trong nhà cũng có đàn, tôi biết đàn, Charlie cũng biết.

“Con thực sự muốn học piano không? Đã học thì không được bỏ giữa chừng.” Charlie nghiêm túc hỏi Tiểu Hiên.

Tiểu Hiên gật đầu.

Vì thế Charlie bắt đầu dạy thằng bé đàn piano. Trẻ con làm gì cũng chỉ thích thú vài hôm, nhưng anh lại có cách khiến thằng bé tiếp tục học. Nguyên tắc của anh là anh sẽ không ép tụi nhỏ làm bất cứ điều gì, nhưng đã làm thì phải làm tới cùng.

Tìm được một người cha tốt như vậy, tôi và tụi nhỏ thực sự rất may mắn.

[Bố cục].đăng.tại.[Miyun's Sweet House]

Tử Lăng sinh mổ, là một bé trai, cả nhà đều vui mừng nhưng không quá hai ngày lại buồn bực

“Bác sĩ nói sinh mổ không đau nên em mới đồng ý sinh mổ, không đau đầu mà không đau bla bla bla... Còn để lại vết sẹo xấu xí trên bụng như vậy, sau em sao mà mặc được bikini với quần bò cạp trễ bla bla bla... Sinh tự nhiên tuy đau như thấy bảo khôi phục cũng nhanh, vả lại tốt cho thai nhi bla bla bla...”

Sở Liêm không bận tâm, “Đó là em tự quyết định.”

“Nhưng đây là do anh không hỏi rõ ràng bla bla bla... Lục Bình sinh hai đứa con trai thấy bảo đều là sinh tự nhiên, sao anh không nói cho em bla bla bla... Còn dám bảo để em quyết định, anh không quan tâm đến

em, cũng chẳng thèm quan tâm đến con bla bla bla...”

Mang thai, tính tình Tử Lăng cũng trở nên khó chịu, có vẻ sinh xong vẫn chưa điều chỉnh lại. Sở Liêm đã quen với tính tình đồng đánh của con bé, chỉ cúi đầu im lặng.

“Em muốn cấy da.”

“Sao?”

“Chẳng lẽ em phải sống với vết sẹo này cả đời?”

“Chẳng ai vì sinh con mà đi cấy da hết, hơn nữa anh cũng không ngại.”

“Người khác không làm sao em lại không làm bla bla bla...”

Đến khi bàn chuyện có nên nuôi con bằng sữa mẹ hay không, Tử Lăng và mẹ Sở lại cãi nhau.

“Nghe nói cho con bú, ngực sẽ xệ xuống bla bla bla... còn khó khôi phục đáng nữa chứ bla bla bla...”

“Cho bú mẹ thằng bé mới khỏe mạnh, sức đề kháng mới tốt. Con không thể vì mình mà bỏ mặc con trai được.”

Lúc này mẹ và Sở Liêm đều về phe mẹ Sở, vậy nên dù không tình nguyện con bé vẫn phải cho con bú.

Mẹ than thở với tôi, nếu là con nhà người khác thì đúng là khiến người người cười chê, nhưng giờ lại là con mình, bà chỉ có thể cười khổ, còn cảm thấy có lỗi với nhà thông gia. Mẹ nói tuy bà chẳng ưa gì Sở Liêm, nhưng từ khi Tử Lăng có thai tới giờ, Sở Liêm đối với con bé rất tốt, tạm coi như ngoan ngoãn nghe lời; lúc xuất viện, mẹ Sở muốn hai đứa về nhà, trong lòng bà ắt yêu thương đứa cháu trai này, thế mà Tử Lăng lại cứ đòi về nhà mẹ đẻ.

“Mẹ con đã chăm lo cho con từ khi con mang thai rồi, con cũng nên để bà ấy nghỉ ngơi chút chứ. Vả lại Lục Bình cũng sắp sinh, mẹ con cũng nên qua chăm sóc con bé.

“Mẹ?” Con bé quay sang nhìn mẹ.

Mẹ cũng đồng tình để Tử Lăng về nhà chồng, rốt cục cũng có con bông cháu bé, nhân cơ hội này cũng cải thiện quan hệ mẹ chồng nàng dâu đi thôi. “Ừ, gần đây mẹ cũng hơi mệt. Với lại còn có Lục Bình, Charlie thì bận công việc, chị con còn phải lo cho cả Tiểu Hiên và Viều Viên. Mẹ phải qua giúp con bé một tay.”

Vì thế Tử Lăng mặt mũi sầm sì theo chân cha mẹ chồng về nhà họ Sở.

Nghe nói hôm nay nhà họ Sở lại đang khắc khổ vì vấn đề thuốc bổ khi ở cũ và chuyện đáng người của cô Sở. Nói tóm lại là không ngày nào yên bình, lúc nào cũng có lý do để cãi vã.

Sau mẹ Sở lại nghe người ta bảo sinh con có người trở nên u uất, gọi là chứng hậu sản linh tinh gì đó, thế là bà bảo Sở Liêm đưa Tử Lăng tới khám bác sĩ tâm lý. Kết quả, lại cãi nhau.

Sau, mẹ Sở oán thán với tôi, “Nhiều người sinh con như thế, mẹ đây cũng sinh hai thằng con trai rồi thế mà chưa từng thấy người nào như nó, sinh con mà cũng khác người...”

Tôi cười, “Nhưng bé cưng rất đáng yêu đúng không? Mẹ đừng buồn bực vì mấy chuyện này nữa, cứ ôm cháu trai là được rồi.”

“Haizz, cũng đúng, mẹ đúng là bị con bé đó làm cho hồ đồ rồi, cãi cọ với nó làm cái gì chứ?” Mẹ Sở cũng nở nụ cười.

Mấy tháng sau, đúng như mong đợi, tôi sinh hạ một bé gái xinh xắn. Lần này, Charlie ở bên tôi từ đầu đến cuối, đỡ hơn rất nhiều so với khi sinh Tiểu Hiên và Viều Viên. Tên con bé là Ellen Brown, tên tiếng Trung theo họ tôi, Ông Ánh Huyền.

19. Chương 19: Phiên Ngoại

Kết hôn với Tử Lăng, niềm vui tràn ngập trái tim tôi.

Dẫu làm chuyện có lỗi với Lục Bình nhưng cô ấy vẫn rất dịu dàng, rộng lượng, thấu hiểu cho tôi. Tôi biết tôi có lỗi với cô ấy, tôi biết đáng lý ra tôi phải chịu trách nhiệm ở bên cô ấy cả đời. Nhưng tôi không thể chấp nhận thân thể khiếm khuyết của cô ấy. Đây là cảm giác chân thực mà tôi không thể dối gạt bản thân.

Mặc kệ những gì thiên hạ xì xào, cuối cùng tôi cũng đã có được người con gái mình muốn, Tử Lăng đơn thuần, lương thiện, hoạt bát, nhí nhảnh, quan trọng hơn, cô ấy là một cô gái “hoàn chỉnh”. Rất nhiều kẻ chỉ trích tôi, khinh bỉ tôi, nhưng bọn họ có thể hiểu cảm giác của một thằng đàn ông nửa đêm tỉnh dậy thấy cô vợ mình tàn phế hay không?

Trước mặt Tử Lăng, tôi có thể giải phóng toàn bộ tình cảm và dục vọng của bản thân. Cô ấy không xinh đẹp như Lục Bình, nhưng cô ấy toàn vẹn, chỉ như vậy là đủ. Huống chi chúng tôi thật lòng yêu nhau.

Trải qua tuần trăng mật ngọt ngào, hôn nhân của chúng tôi dần xuất hiện vấn đề. Trước kia tôi và Lục Bình chưa từng gặp phải những vấn đề này bởi Lục Bình sẽ xử lý tốt mọi chuyện, cô ấy sẽ không để tôi phải phiền lòng vì mấy chuyện cỏn con này.

Tôi đối xử rất kiên nhẫn với Tử Lăng, chờ cô ấy dần học được cách làm một người vợ tốt.

Cô ấy không hợp với mẹ, tôi đưa cô ấy ra ở riêng.

Cô ấy không biết làm việc nhà, tôi thuê người giúp việc.

Cô ấy tiêu xài hoang phí, tiêu sạch chỗ tiền tiết kiệm. Tôi nguôi giận xong cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đàn ông vốn phải chăm lo cho vợ mình, phải cho cô ấy cuộc sống thoải mái nhất mới đúng. Vậy nên một đằng tôi khuyên cô ấy tiết kiệm, một đằng gắng sức làm việc.

Tôi nghĩ, có lẽ có con rồi cô ấy sẽ trưởng thành hơn chăng? Tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi. Mệt chết đi được.

Sau khi Lục Bình trở về, tôi thấy sự ỷ lại của Tiểu Hiên và Tiểu Viên với Lục Bình, trong lòng trống rỗng. Tôi thích trẻ con, cũng thích cảm giác ấm áp khi gia đình con cháu sum vầy.

Biết Charlie theo đuổi Lục Bình, ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh ta từng thấy Lục Bình khi tháo chân giả chưa?

Thấy Tử Lăng hỏi thăm tin tức của Phí Vân Phàm, tôi tuy khó chịu nhưng cũng không quá đau đớn. Có lẽ cô ấy hối hận, hối hận vì ngoại tình với tôi, hối hận vì kết hôn với tôi.

Thật ra tôi cũng hối hận. Lục Bình tuy khiếm khuyết nhưng ở bên cạnh cô ấy, đó mới là nhà. Giờ đây, vợ tôi như một đứa trẻ ngây ngô không hiểu chuyện, suốt ngày uất ức kể khổ, rồi bắt tôi phải thu xếp hậu quả rắc rối cô ấy gây ra, hết lần này tới lần khác, không ngừng...

Nhưng chúng tôi đã không còn đường lui.

Danh tiếng đã tồi tệ như vậy, nếu giờ chúng tôi ly hôn chẳng phải là làm trò hề cho kẻ khác cười chê ư? Vả lại ly hôn rồi thì phải giải thích với cha mẹ hai bên như thế nào?

Không vừa lòng với người vợ hiện tại nên ngoại tình. Ly hôn với vợ xong thì lập tức kết hôn với tình yêu đích thực của đời mình, sau đó lại không vừa lòng rồi lại ly hôn?

Tôi không có dũng khí để làm vậy, cũng chưa bị ép tới bước đường này.

Vậy thôi, sống với nhau được ngày nào thì cứ sống.

Ở vườn bách thú, tôi cãi nhau với Tử Lăng, cô ấy quay đầu bỏ chạy, tôi theo phản xạ đuổi theo. Đã thành thói quen mất rồi, cãi nhau, cô ấy chạy, tôi đuổi theo. Đến khi nhớ tới hai đứa trẻ, tôi mồ hôi lạnh đầy

người, bỏ mặc Tử Lăng đang oán thán, tôi lao đi tìm hai đứa.

Thấy Tiểu Hiên và Tiểu Viên còn thân thiết với Charlie hơn cả cha ruột, tôi cảm thấy như có điều gì đó đã đã bị cướp mất. Khi đòi quyền nuôi Tiểu Hiên, thật ra trong lòng tôi cũng hiểu điều này là không thể, Lục Bình tuyệt đối sẽ không đồng ý. Hơn nữa tôi đã tổn thương cô ấy nhiều như vậy, sao có thể cướp đi đứa trẻ quan trọng của cô ấy? Tôi không phải một thằng khốn nạn vô lương tâm, đó chỉ là giận quá nói càn mà thôi.

Tử Lăng mang thai, tôi rất vui. Tiểu Hiên và Tiểu Viên không lớn lên bên tôi nhưng giờ tôi và Tử Lăng sẽ có đứa trẻ của riêng mình, đứa trẻ sẽ lớn lên bên chúng tôi. Có lẽ có con rồi, cuộc sống vợ chồng cũng sẽ đổi thay, sẽ không lãnh lẽo như trước kia nữa.

Tôi không hề biết mang thai lại là chuyện phức tạp và gian khổ đến vậy, Lục Bình sinh cho tôi hai đứa trẻ nhưng cô ấy lại chưa từng quấy rầy đến tôi, dù chỉ một lần. Tôi chỉ biết cô ấy đã mang thai, sau đó là cô ấy đã sinh con...

Tôi trước kia rất quá đáng...

Khi Tử Lăng sinh, vì chọn mỗ để nên chẳng mấy lâu sau, đứa con thứ ba của tôi đã chào đời, Sở Triệt. Tên vẫn do cha đặt, Tử Lăng không thích, bảo không hay như Sở Hiên hay Sở Viên, tôi mặc kệ cô ấy, chọn tên ba đặt cho bé.

Tôi thực sự rất mệt mỏi. Bị cô ấy ép tới cạn kiệt sức lực.

Từ lâu tôi đã biết Lục Bình có viết blog, trước kia không quan tâm, sau này lại chột dạ nên tôi chưa từng đọc blog của Lục Bình. Về tới nhà, tôi chẳng chút buồn ngủ vậy nên mở blog của Lục Bình lên đọc.

Lục Bình là một cô gái hoàn hảo. Trước tôi bảo cô ấy “hoàn mỹ” là có ý trào phúng, dù ít dù nhiều. Khi đó tôi cảm thấy cô ấy quá hoàn hảo, quá xa vời. Hoàn hảo tới không thực. Nhưng giờ đọc blog, tôi thấy cô ấy chân thật, thấy mặt tốt của Lục Bình, thấy cuộc sống của Lục Bình. Cô ấy đối với ai cũng rất tốt, khó trách ai cũng thích Lục Bình. Chỉ trừ tôi và Tử Lăng.

Tôi nghi bản thân mình hèn vì chột dạ và yếu đuối mà không vui. Còn Tử Lăng chắc do cô ấy ghen tị, ghen tị với Lục Bình tài giỏi xuất sắc, ghen tị với Lục Bình được mọi người yêu mến. Dù Lục Bình tàn tật nhưng vẫn xuất sắc hơn Tử Lăng không muốn chịu cố gắng, sợ khổ sợ mệt, mãi mãi chỉ biết mộng mơ.

Tôi hối hận vì sự nông cạn của bản thân. Tôi vốn nên trân trọng cô ấy, chỉ tiếc tất cả đều đã bị chính tay tôi phá hủy.

Hơn nữa Tử Lăng đã sinh con, vì con, tôi chỉ có thể tiếp tục gắng gượng duy trì cái gia đình này. Dù cho cô ấy ích kỷ ngang ngược, dù cho cô ấy chẳng ưa gì người nhà của tôi, dù cho cô ấy đã hao hết sự kiên nhẫn của tôi, dù cho tôi đã chẳng còn yêu cô ấy nữa. Tôi thậm chí từng hoài nghi tôi thực sự hiểu Tử Lăng ư? Tôi thực sự yêu cô ấy ư?

Nhưng tôi không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.

Dẫu có không yêu nhưng tôi phải chịu trách nhiệm với gia đình này, chịu trách nhiệm với đứa trẻ, chịu trách nhiệm với Tử Lăng.

Không phải chưa từng hối hận, chỉ là giờ đã không còn đường lùi rồi.

20. Chương 20

Edit + Beta: Huyền Vũ

Sau khi bé đầy tháng tôi đưa bé cùng đi làm, tới phòng làm việc thì đặt bé trong nôi. Không phải vì không thể làm việc tại gia hay do công việc tốn động nhiều mà vì phòng làm việc của tôi gần nhà hàng của Charlie hơn, anh có thể qua đây mỗi ngày ăn trưa với tôi, khi rảnh rỗi thì ở bên này chơi với con gái. Như vậy thời gian chúng tôi ở bên nhau sẽ nhiều hơn.

Nói là bày cục nhưng thực ra cục này cũng chẳng có tác dụng gì mấy với anh. Tính ra anh còn coi trọng gia đình, có trách nhiệm, nghiêm khắc, cẩn thận, tỉ mỉ hơn tôi nhiều. Tình cảm anh trao tôi còn vượt xa những gì tôi từng kì vọng. Tất cả những gì tôi mong muốn đều đã thành sự thật, cần gì tới bố cục nữa?

Ngày qua ngày, cứ bình lặng mà trôi.

Lão Phí bảo hâm mộ chúng tôi ghê, từ khi hai vợ chồng tôi rời Châu Âu, anh ta cảm thấy rất cô đơn.

Anh ta bảo, nhớ con nuôi quá, chọc tôi cười ha ha.

Thật ra từ sau khi có hai bảo bối, tôi chưa từng cảm thấy cô đơn, đôi lúc thoáng thấy nao lòng mà thôi, hai đứa còn quá nhỏ, mọi chuyện chỉ có mình tôi gánh vác. Nhưng từ khi kết hôn với Charlie, lòng tôi cũng trở nên an bình, tôi cực kì hưởng thụ cảm giác được ỷ lại anh. Có anh ở bên, dù trời có sập cũng không phải lo, anh nhất định sẽ nghĩ cách giúp tôi.

Charlie cũng rất thích cảm giác này, anh từng nói, “Anh thấy từ khi kết hôn, em trở nên rất thoải mái, vui vẻ hơn nhiều.”

Sự thực là thế.

Tuy tôi vẫn có thể bước đi nhưng nếu đi lại nhiều, vết thương sẽ rất đau, hơn nữa lại không thể chạy nhanh. Nhưng Tiểu Hiên và Tiểu Viên đang tuổi ham chơi hiếu động, trước kia tôi dẫn tụi nhỏ đi chơi cả hai đứa thích chạy nhảy khắp nơi, tôi lại không muốn tụi nhỏ thất vọng nên đành cố sức đuổi theo, có chút vất vả.

Nhưng giờ...

Đi công viên, có Charlie.

Đi vườn bách thú, có Charlie.

Đi công viên trò chơi, có Charlie.

Đi mua sắm, có Charlie.

Họp phụ huynh, tôi và Charlie cùng đi.

Vì vết thương nên tôi không thể lái xe, nhưng ở trong thành phố không lái xe thì chẳng đi đâu được, nên tôi chỉ có thể gọi xe taxi hoặc mua xe rồi thuê tài xế, giờ dù đi đâu cũng có Charlie đưa đón.

Lúc trước chẳng mong cậy nhờ gì Sở Liêm nhưng giờ trong nhà đã có đàn ông, đỡ dần được rất nhiều chuyện.

Charlie ở bên giúp tôi rất nhiều chuyện, vậy nên tôi có kha khá thời gian rảnh để làm việc khác.

Tự tay làm điểm tâm và bữa chiều, kèm thêm vài món ngọt.

Những bộ tây trang và áo sơ mi của anh luôn được là phẳng phiu.

Trước bữa trưa, tranh thủ lúc giải lao pha cho anh tách cà phê anh yêu thích nhất.

Buổi sáng thức dậy và trước khi đi ngủ, trao anh và tụi nhỏ một nụ hôn.

Buổi tối, sau khi Tiểu Hiên và Tiểu Viên làm bài xong là thời gian cả nhà nói chuyện vui đùa với nhau.

Sau khi các bảo bối lên giường ngủ là thời gian của hai vợ chồng.

Tôi gối đầu lên tay Charlie, ngủ rất ngon.

Nếp sinh hoạt này vẫn được chúng tôi duy trì suốt nhiều năm sau khi kết hôn.

Charlie muốn tôi tìm hiểu việc làm ăn, bắt tay vào giúp anh xử lý công việc. Có lẽ anh để ý biết tôi ngoại

trừ xử lý chút chuyện ở [Lục Tú] ra thì quá mức rảnh rồi.

Người đàn ông này vẫn luôn nói ít làm nhiều, anh để ý tới tôi, anh thấy những điều tôi che giấu không để ai khác biết. Anh dùng cách của mình chậm rãi hòa nhập cuộc sống của mình vào cuộc sống của tôi.

Càng hiểu anh lại càng thêm tin tưởng anh, càng cảm thấy anh tài giỏi mạnh mẽ hơn tôi. Tuy không thể nói cụ thể anh giỏi ở chỗ nào nhưng anh có thể lắng lắng khiến tôi thay đổi ý kiến theo hướng anh muốn một cách cam tâm tình nguyện. Với tôi, vậy là giỏi.

Khi tụi nhỏ nghỉ hè, một nhà năm người chúng tôi sẽ ra ngoài du lịch, đôi khi sẽ sang thăm lão Phí. Giáng Sinh hàng năm tôi sẽ gửi tụi nhỏ cho ông bà rồi cùng Charlie về Anh thăm bạn bè. Kì nghỉ đông thì ở lại Trung Quốc, tiện thể đón Tết Nguyên đán luôn.

Tôi không rõ vợ chồng người khác ra sao nhưng với tôi, theo thời gian ở bên nhau tình cảm dành trao sẽ ngày càng nồng đượm. Càng ngày càng thích dáng vẻ nghiêm túc của anh, càng ngày càng thích đan tay mình vào tay anh thật chặt, càng ngày càng thích cách anh quan tâm tôi, im lặng mà chú tâm.

Charlie nói sau khi kết hôn tôi mới dần dần yêu anh.

Có lẽ đúng vậy.

Anh bảo người khác thấy anh lạnh lùng, ít nói, tôi nói anh chân thành, nghiêm cẩn; người khác thấy anh khô khan vô vị, tôi nói anh vững chãi, đáng tin.

Anh bảo, thế nên chúng ta trời sinh một đôi.

Tôi không biết người khác nói gì, chỉ cảm thấy anh rất tốt.

Tôi hỏi anh đã yêu tôi từ khi nào?

Anh bảo có một lần anh và Phí Vân Phàm chờ tôi cả ngày, thấy tôi sáng đưa con trai đi thăm bảo tàng Louvre [1], trưa cho hai đứa ăn, chiều lại dẫn chúng đi công viên chơi, vừa coi sóc hai đứa trẻ vừa tranh thủ phác họa mẫu thiết kế. Buổi tối, nấu cho hai đứa một bữa tối phong phú ngon lành rồi giúp hai đứa dùng bữa, tắm rửa, ru ngủ. Tối đêm, lại vừa thêu vừa nói chuyện phiếm với Phí Vân Phàm, tinh thần sáng láng, ngôn từ sắc bén, ứng đối tài tình, tuyệt không thua kém. Lúc ấy anh còn nghĩ cô gái này đúng là sức sống dồi dào, tài giỏi thông minh, nói năng sắc sảo. Trên đường về nhà anh nghe Phí Vân Phàm nói cô mất một bên chân mới lắp bắp kính hãi. Thế là rung động. Anh muốn cô gái này. Anh muốn lấy cô ấy làm vợ, muốn cô thuộc về anh, sinh cho anh những đứa trẻ xinh xắn, sống bên anh cả đời. Anh cũng muốn chăm sóc cô cả đời.

Tôi nghe anh kể, mỉm cười. Trong chớp mắt anh rung động, hẳn tôi phải cảm ơn nữ thần may mắn đã phù hộ?

[1] Bảo tàng Louvre của Pháp là một trong những viện bảo tàng nổi tiếng nhất thế giới, nơi trưng bày các hiện vật về những nền văn minh cổ, nghệ thuật Hồi giáo và nghệ thuật châu Âu từ thế kỷ 13 cho tới giữa thế kỷ 19 và là bảo tàng thu hút nhất trên thế giới với vô vàn công trình nghệ thuật nổi tiếng: Tượng thần Vệ Nữ, bức tranh Mona Lisa, v.v...

[Bố cục].by.[A Đậu]

Tiểu Hiền học đàn piano, năm mười lăm tuổi thằng bé tham dự một cuộc thi ở châu Âu, âm luôn giải nhất. Khi được phỏng vấn, thằng bé nói, “Trước đây tôi rất ngốc, vì ngưỡng mộ mẹ tôi nên tôi mới học đàn piano như bà. Kì thật khi ấy tôi chỉ hứng thú nhất thời, mới học được ba ngày đã chán. Cha dượng tôi mới nói, là con quyết định học đàn, đã học thì phải kiên trì không được bỏ dở giữa chừng. Từ đó em trai và em gái tôi học được một bài học, trước khi đề nghị với cha mẹ bất cứ chuyện gì, phải suy nghĩ cẩn trọng rồi mới nói. Kết quả chỉ có tôi là đen đui, làm anh thì phải kiên trì không thể làm gương xấu cho hai em, vậy nên hôm nay tôi đạt được giải thưởng này.” Thằng bé nhìn camera làm mặt quỷ.

Phóng viên bật cười, chúng tôi ngồi nhà xem phỏng vấn cũng bật cười. Lão Phí về nước cùng thằng bé, bảo là phải chúc mừng con nuôi mình đạt giải. Vậy là tiệc chúc mừng gia đình trở thành dịp tụ hội bạn bè thân thiết.

Cha mẹ, nhà họ Sở đều tới. Cha mẹ Sở cực kì vui vẻ vì cháu trai mình, thằng bé rất tài giỏi nha.

Lão Phí cầm ly champagne, hỏi nhỏ tôi, “Kia là... Ông Tử Lăng?”

Tôi liếc mắt nhìn sang, gật đầu.

“Sao trông khác quá?”

Sao trông khác quá? Đây đều là tích lũy mà ra.

Sau khi sinh con, Sở Liêm rất thích thằng bé, cả ngày hết ôm thì nựng, đối với mẹ thằng bé tuy rất chu toàn nhưng cũng rất lạnh nhạt. Con bé tức giận, Sở Liêm im lặng, con bé to tiếng, Sở Liêm tránh đi, con bé bỏ về nhà mẹ đẻ, Sở Liêm không đuổi theo, chỉ về nhà ôm con trai. Mấy hôm sau mẹ lại khuyên con bé trở về, Sở Liêm vẫn đối đãi với con bé như khi nó chưa bỏ đi. Nên làm gì thì làm. Không cãi vã, cũng chẳng quan tâm. Cứ tiếp tục sống với nhau như vậy. Con bé bỏ về nhà mẹ đẻ vài lần, thấy vô dụng sau cũng chẳng về nữa.

Con bé cũng từng nghi Sở Liêm ngoại tình, nhưng Sở Liêm cứ tan làm là về thẳng nhà, không rẽ ngang đâm dọc. Chồng không để ý, mẹ chồng không ưa, con bé cũng chẳng có bạn bè, chỉ có thể nhờ ba mẹ giúp đỡ.

Mẹ khuyên nó đừng có ngang ngược nữa, đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng. Vậy là con bé liền trang điểm xinh đẹp, nói chuyện với Sở Liêm cũng nhỏ nhẹ dịu dàng. Thái độ của Sở Liêm với con bé có tốt hơn một chút, nhưng vẫn không ấm áp vui vẻ, cũng chẳng tình nùng ý mật.

Sau Tử Lăng từng có lúc ngoại trên tình tình thần với bạn chat trên mạng. Con bé online nói chuyện với người kia, kể chuyện tình cảm trắc trở, trút hết sầu muộn, chữa vết thương lòng. Ngày nào cũng vậy, nói chuyện thâu đêm suốt sáng, ngày ngủ đêm thức, mặc kệ con cái. Sở Liêm biết chuyện chỉ bảo nếu nó muốn ly hôn, anh ta đồng ý.

Thế là con bé do dự. Đến khi hẹn offline lại phát hiện ra anh chàng kia là một thằng nhóc mới có tí tuổi đầu, con bé kinh hãi chạy thẳng về nhà. Còn cậu bé kia thì chẳng bao giờ gặp lại cô bạn chat gần ba mươi tuổi của mình nữa. Tình online cứ vậy đi tong.

Sở Liêm vẫn giữ im lặng, có vẻ anh ta đã đoán trước được kết quả này rồi. Sau Sở Liêm vẫn tiếp tục sống với Tử Lăng như trước.

Nó nói muốn sinh thêm một đứa, Sở Liêm nói, được. Nhưng chẳng biết vì sao Tử Lăng mãi không mang thai.

Con bé hâm mộ những người mẹ khác được con mình ỷ lại, ngưỡng mộ, còn con trai mình thì chỉ thích ở nhà ông bà chứ nhất quyết không chịu về nhà, hơn nữa thằng bé chỉ thân thiết với cha chứ chẳng mấy gần gũi với mẹ.

Vì con trai, con bé miễn cưỡng về sống chung với cha mẹ chồng, nhưng thấy con trai thân thiết với ông bà nội, với cha, thậm chí là với Sở Phái, Vũ San và Sở Lan nhưng nhất quyết không chịu gần mình, con bé nổi xung, cãi nhau với mẹ chồng và Vũ San một trận, đòi dẫn Sở Triệt về nhà. Cuối cùng không những thất bại mà Sở Triệt lại càng tránh né e sợ con bé.

Sở Liêm an ủi thằng bé rồi đưa Tử Lăng về nhà, hỏi thẳng, “Rốt cục cô muốn thế nào? Không sống yên ổn được sao? Mình sống không tốt cũng muốn người khác phải không tốt theo?”

“Anh rất lạnh lùng với em, anh đã không còn yêu em nữa rồi bla bla bla...”

“Vậy cô muốn tôi làm sao? Ngày ngày tặng hoa nói yêu cô? Cô làm ơn thực tế chút được không? Đã có con rồi, giờ tôi phải làm việc cho tốt, sau này mới nuôi được cho con trai, mới có thể chu cấp cho thằng bé học tại ngôi trường tốt nhất bla bla bla... Tôi không rảnh nói chuyện yêu đương với cô bla bla bla...”

“Anh không yêu tôi, ngay cả Sở Triệt cũng ghét người mẹ này...” Sở Liêm hồn bay phách lạc, dờ dẩn nói.

“Sở Triệt như thế là do ai? Khi thằng bé nửa đêm quấy khóc, tôi sợ đánh thức cô nên phải ôm thằng bé sang phòng khác. Sau khi cai sữa, cô chỉ lo giảm béo giữ dáng, cô ôm con được mấy lần? Sau mỗi lần cãi vã, cô đều bỏ đi biệt tăm biệt tích, lúc đấy cô có nghĩ tới con không? Lúc cô mãi mê chất chát thâu đêm suốt sáng, tôi chỉ đành phải nhờ mẹ trông con. Bla bla bla...”

Có lẽ đã chấp nhận sự thực rồi, con bé khóc một trận rồi lại quay về nhà chồng, cố gắng gần gũi với con trai. Dần dần, Sở Triệt cũng bắt đầu thân thiết với con bé, nhưng so ra vẫn kém người khác.

Có lẽ con bé bị tổn thương nặng nề. Ở nhà chồng thì không ai trò chuyện, nó cũng chẳng dám hai ba ngày lại bỏ mặc con trai về nhà mẹ đẻ. Cuối cùng nó ăn uống vô tổ chức, tống vào người đủ loại thức ăn, đáng người dần phát phì, trở thành một người phụ nữ béo lùn tầm thường.

Tóm lại, đây là kết quả quá trình hôn nhân bất hạnh cải tạo một người phụ nữ.

“Do hôn nhân không như ý.” Tôi đáp lời lão Phí.

Anh ta gạt đầu, không nhìn thêm lấy một lần, đổi đề tài, “Tiểu Viên có vẻ thích đá bóng, cô có muốn tôi giới thiệu cho thằng bé gia nhập một đội bóng chuyên nghiệp ở Châu Âu không?”

Có vẻ như nhà ta có một vận động viên nhí, “Để tôi hỏi ý Tiểu Viên rồi bàn bạc với Charlie đã.”

“A, tôi phát hiện ra từ nãy giờ cô chỉ uống nước trái cây thôi nha~ Từ khi nào Lục Bình yêu rượu bắt đầu kiêng rượu vậy?”

“Thôi đi, làm như tôi nghiện rượu vậy. Không phải chỉ uống quá chén một lần thôi sao? Tôi lại mang thai rồi.” Tôi xoa bụng, cười khẽ. “Ellen năm nay vào lớp một, ông trời sợ tôi nhàn hạ nên mới phái tới một tiểu quỷ để quấy rầy.”

Lão Phí lắc đầu thở dài, “Charlie thật may mắn...” — **Hoàn toàn văn** —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-mot-thoang-mong-mo-bo-cuc>